VP MAGAZIN

nr 20

Foileton

virtual-project.eu

VP Magazin

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

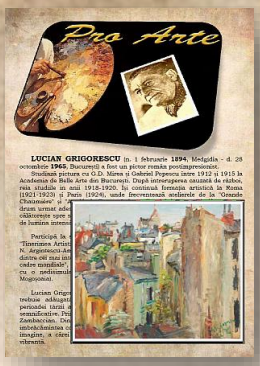

ProArte
Lucian Grigorescu
Partea a II a
1894-1965

MATTHEW REILLY
Complex 13

Miloş DUMBRACI
LUIZIENII
Episodul 4

Jean de La Hire
Piraţii din Singapore
Episodul I

ARIPI
Jack D. Hunter
Vreau un Fokker!

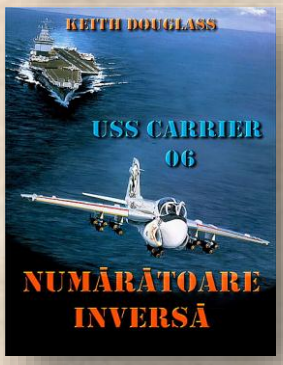

Keith DOUGLASS
Numărătoare inversă
Episodul III

Keith DOUGLASS
Atac direct
Episodul X

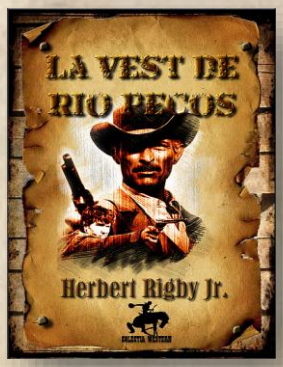

Herbert Rigby Jr.
La vest de Rio Pecos
Episodul II

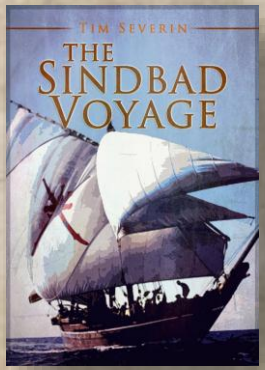

Tim SEVERIN
Expediţia Sindbad
Capitolul 5

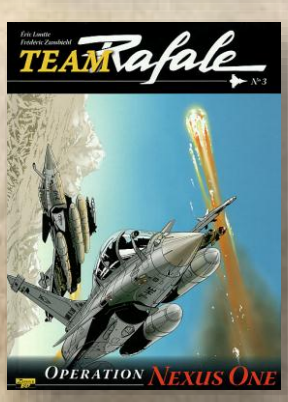

BD
Team RAFALE
Operatiunea Nexus One
Episodul I

LUCIAN GRIGORESCU (n. 1 februarie **1894**, Medgidia - d. 28 octombrie **1965**, București) a fost un pictor român postimpresionist.

Studiază pictura cu G.D. Mirea și Gabriel Popescu între 1912 și 1915 la Academia de Belle Arte din București. După întreruperea cauzată de război, reia studiile în anii 1918-1920. Își continuă formația artistică la Roma (1921-1923) și Paris (1924), unde frecventează atelierele de la "Grande Chaumière" și "Académie Ranson", în atelierul lui Roger Bissière. Pe un drum urmat adesea de artiști, începând cu repezentanții impresionismului, călătorește spre sudul Franței, lucrând, între 1927-1939 la Cassis, fascinat de lumina intensă, de culorile proaspete ale regiunii.

Participă la saloanele oficiale din România, la expoziții organizate de "Tinerimea Artistică", "Grupul nostru", "Arta" etc. Pictorul, pe care criticul N. Argintescu-Amza îl considera, în monografia ce i-a consacrat-o, "unul dintre cei mai interesanți, mai complexi și mai personali postimpresioniști în cadre mondiale", rămâne credincios elanurilor sale din tinerețe, dăruindu-se cu o nedisimulată plăcere lucrului în "plain-air" (Peisaj la Martigne, Mogoșoaia).

Lucian Grigorescu a fost înainte de toate un pictor al naturii, dar aici trebuie adăugată și natura umană. Cele mai multe portrete aparțin perioadei târzii a artistului, totuși și în tinerețe a realizat unele portrete semnificative. Printre acestea este de menționat "Arlechinul", aflat în muzeul Zambaccian. Din tablou se degajează o tristețe care nu este atenuată de îmbrăcămintea colorată a personajului, o lumină de pastel acoperă întreaga imagine, a cărei valoare cromatică este depășită de semnificația umană vibrantă.

Trăind cu patetism miracolul inepuizabil al unei naturi exuberante, scăldată de soare, artistul dezvoltă, departe de experiențele de ultimă oră ale Parisului sau altor centre europene, idealurile devenite clasice ale impresionismului. Pe această direcție, resimte și ecouri din creația lui Paul Cézanne, deschizător de noi orizonturi pentru arta secolului al XX-lea. Realitatea este respectată, transfigurată însă de o puternică sensibilitate personală.

În 1948, Lucian Grigorescu a fost ale membru corespondent al Academiei Române.

Prin Decretul nr. 514 din 18 august 1964 al Consiliului de Stat al Republicii Populare Române, pictorului Lucian Grigorescu i s-a acordat titlul de Artist al Poporului din Republica Populară Română „pentru merite deosebite în activitatea desfășurată în domeniul teatrului, muzicii, artelor plastice și cinematografiei”.

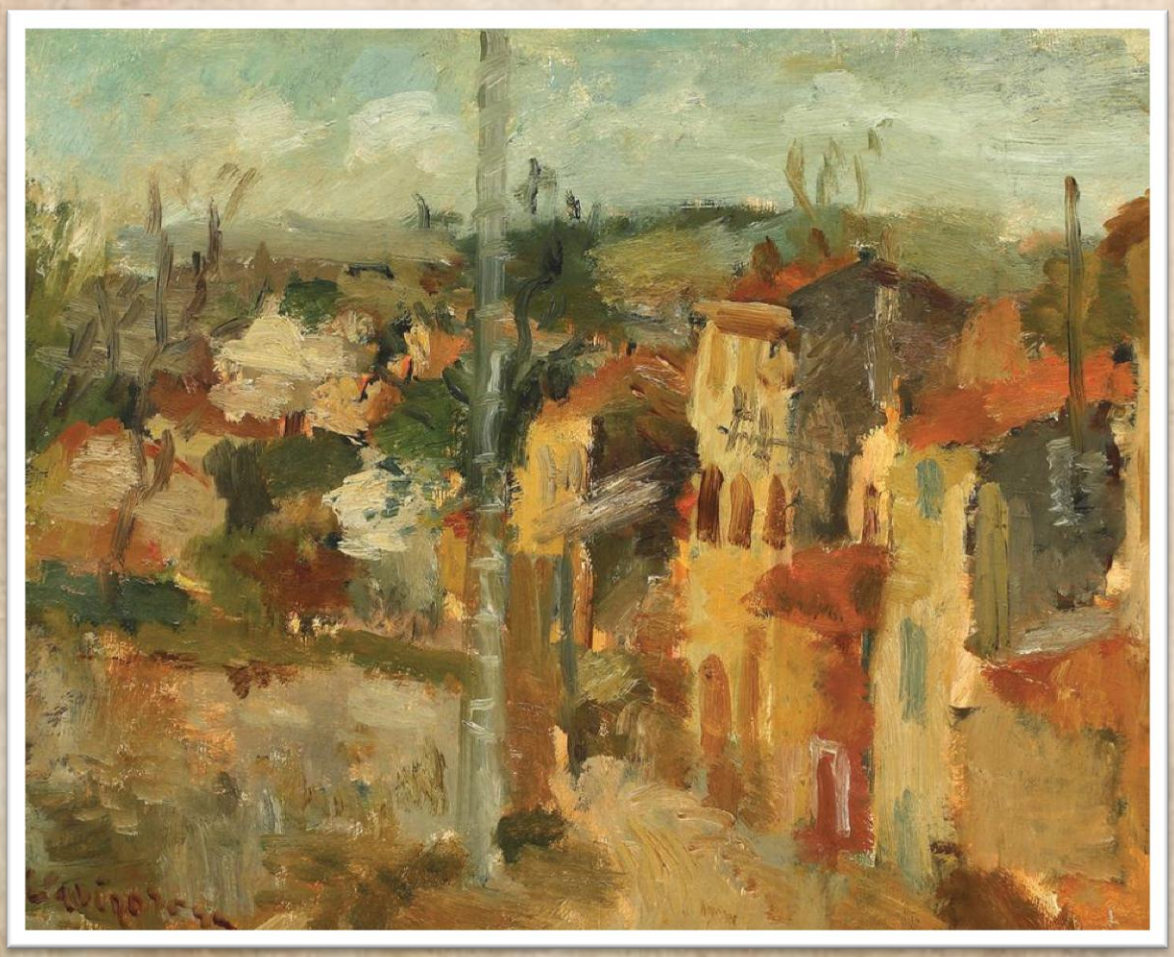

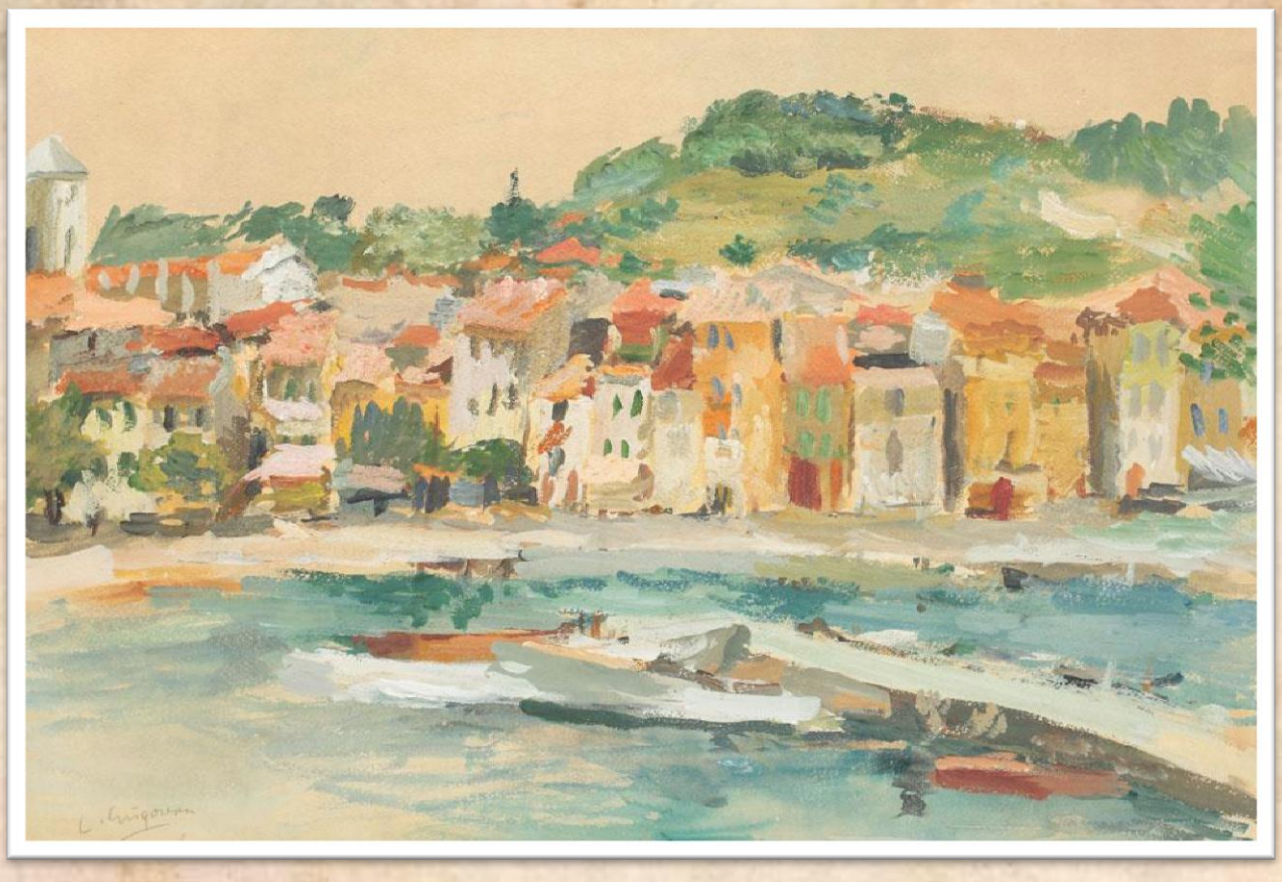

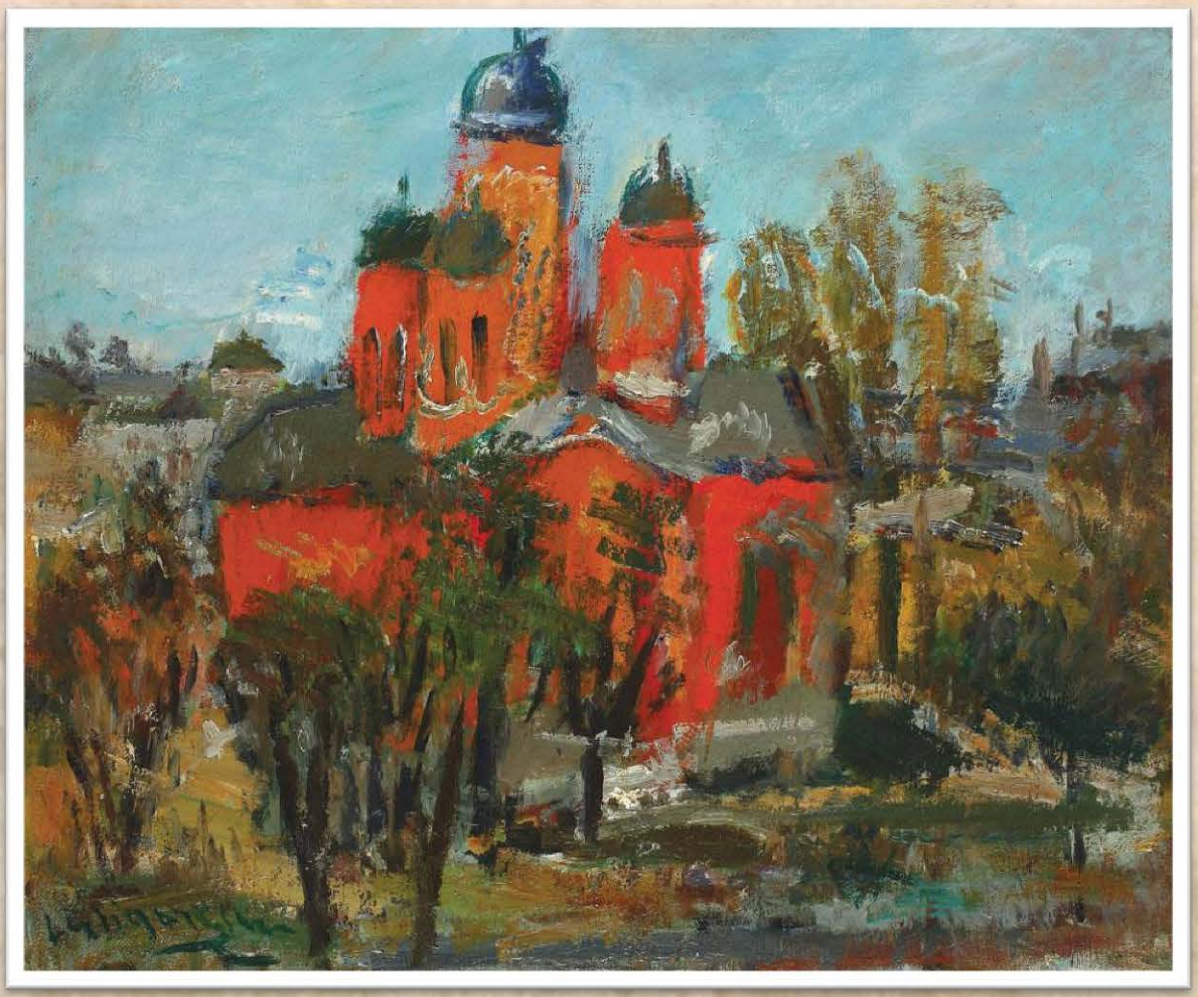

Miloš Dumbraci
LUZIENII

STEAMPUNK

MILOŞ DUMBRACI

LUIZIENII

Capitolul 4.

Pedeapsa.

Pe măsură ce se apropia de Poarta de Est, Jacques era tot mai negru la față, apăsat de gânduri şi griji. Cyborgii îl aduseseră cu un tren silențios fără locomotivă, plutind parcă pe fulgere printr-un enorm tunel ce ducea din Ordine până nu departe de Capitală, într-o pădure. Deşi nu-i spuseseră nimic, bănuia că mai aveau şi astfel de căi subterane neştiute, iar asta îl îngrijora.

La sosire îi dăruiseră un cal alb. Viu, natural, identic cu armăsarul său preferat abandonat la marginea Valeniilor, excepție făcând fruntea, unde avea o pată neagră ce părea compusă din două triunghiuri întrepătrunse. Aşa că acum, odată cu răsăritul sorilor, se apropia de oraş călare, la pas, părând doar un moşier obosit ce se întorcea de la terenurile agricole din Răsărit.

Avea instrucțiuni de la Ahdr să se ducă direct la marchizul Claude de Boulle, care cică îl aştepta şi îi va asigura toate cele necesare, precum şi legătura cu aristocrația înaltă. Apoi să intre în contact cu camarazii săi din rezistență şi să declanşeze insurecția. După aceea să-şi contacteze prietenii din mica aristocrație ca să creeze o mişcare de aderență. Iar după ce va avea de partea sa poporul de jos, nobilii mici şi o parte din cei mari, era de aşteptat ca şi frustrările burgheziei să explodeze şi aceştia să i se alăture.

Trecu fără probleme de gărzile zidului, respectuoase față de statutul său, şi ajunse cu bine la vila somptuoasă a marchizului, care îl întâmpină

fără nici o întrebare. Primul pas merse conform planului. De Boulle tatăl îl conduse la subsol, de unde o trapă ascunsă conducea într-o uriaşă pivniță burduşită cu muschete, praf de puşcă, vibro-săbii şi chiar şi câteva tunuri mici. Între timp, fiul trimise în oraş un cârd de soldați din garda lor proprie, cu răvaşe, iar în scurt timp sufrageria mare cât o sală de bal era plină de aristocrați înzorzonați din Partidul Azuriu al nobilimii de vârf. Care acceptară fără crâcnire sarcinile transmise de Jacques, de parcă l-ar fi aşteptat de ceva timp, deja pregătiți.

Surpriza apăru însă pe seară, atunci când porni sub acoperirea întunericului spre un loc secret de întâlniri al Peştilor, un depozit de pe cheuri, ca să pornească pasul secund al conspirației. Care deveni brusc trei, din moment ce un pas doi neaşteptat îi tăie calea, sub forma unei masive căruțe locomotivă de marfă ce bloca complet strada pustie. Imediat ce se opri, în spate său apărură câteva siluete neclare, ascunse sub mantii, iar în stânga se deschise o uşă, ca o invitație.

Lipsit de opțiuni, descălecă şi intră. Într-un colț, lângă şemineu, stătea afundat într-un fotoliu un lungan, iluminat parțial de scânteierea flăcărilor.

— Dar vă rog, don du Paoulesse, luați un loc. Serviți ceva? Un ceai? O prăjiturică?

Luizianul se aşează calm pe celălalt fotoliu şi răspunse:

— Întotdeauna surprinzător, domnule Majeres. Vă mulțumesc pentru amabila primire, dar să trecem la subiect, nu sunt vorbă-lungă.

— Nu e nevoie să fiți ostil, stimate don, suntem aici între prieteni şi, poate, aliați? Doar nu credeați că puteți realiza o asemenea adunare de protipendadă fără ca eu şi regele să aflăm imediat. Şi sper că nu mă subestimați într-atât încât să sperați că de la întâlnirea cu rezistența la care vă duceați, a, nu, nu dați din cap, nu are rost să negați, că nu aş fi aflat ce intenții aveți. Nu, don prieten, odiseea nobilului de du Paoulesse se încheie aici şi acum, prin arestarea sa, fuga de sub escortă şi nefericita sa împuşcare în dreptul şemineului, în care va cădea cu fața înainte.

Jacques remarcă pistolul din poala Şoptitorului şi replică tern, fără a părea înspăimântat:

— Păi dacă ştiți deja viitorul, de ce mi-l mai împărtăşiți şi mie? Din cruzime? Încercați să mă speriați? Nu o să reuşiți.

Majeres râse subțire, amuzat, apoi luă pistolul şi îl îndreptă spre stânga tânărului.

— Pentru că, don prieten drag, viitorul s-a întâmplat deja.

Nobilul se întoarse şi privi în direcţia indicată, strângând din ochi. După câteva clipe în care se obişnui cu semiîntunericul, distinse în colţ ceva acoperit cu o pătură, de forma unui cadavru masculin cu dimensiunile sale.

— După câte trebuie să ştie regele, continuă valenianul, Jacques du Paoulesse a murit aici, acum. Asta vă va oferi una două zile fără supraveghere, va trebui să vă ajungă pentru a porni revoluţia. Evident, aceasta nu va schimba chiar totul, de exemplu Şoptitorii vor rămâne neatinşi iar şeful lor va primi chiar anumite cadouri pe care le va preciza mai târziu. Deci, credeţi că e momentul să spun „Regele-Soare va muri, trăiască Regele Jacques Întâiul”?

Luizianul, cu faţa inexpresivă netrădând nimic, stătu nemişcat câteva clipe. Apoi dădu afirmativ din cap, fără o vorbă, iar Majeres, tot în tăcere, îi indică uşa. Afară îl aştepta calul, ţinut de dârlogi de unul dintre bărbaţii disimulaţi sub faldurile pelerinelor, iar furgonul de marfă dispăruse, eliberând calea spre cheiurile fluviului.

În timp ce înainta la pas înspre docuri, remarcă faptul că de cureluşele frâielor atârna un săculeţ. Căută în el şi găsi un pachetel bine legat cu sfoară şi o bucată de hârtie groasă. O citi din mers, la lumina felinarelor cu gaz lampant:

„Nu vă încredeţi în M., va trăda. Vă urmărim şi vă vom sprijini. Aveţi în pachet un cub. Ascundeţi-l de toţi, mai ales de M., care nu ştie că ducesa nu mai deţine originalul, ci un fals. Folosiţi-l pentru a-l forţa pe rege să abdice: ameninţaţi că-l veţi sparge şi suveranul va ceda, dar nu-l distrugeţi, consecinţele nu vi le puteţi imagina! După preluarea tronului, păstraţi-l doar asupra dv. pentru totdeauna. Succes, maiestate!”

Sub text, trei linii unduite, precum nişte valuri. Simbolul Angliei.

***

Jacques ţâşni în ultra-viteză, sprintând de-a lungul peretelui, apoi se rostogoli în aer printre cele câteva gloanţe ce încercau fără succes să-l nimerească şi ateriză în spatele grupului de muschetari regali, iar vibro-sabia tăie ţeava celei mai apropiate archebuze, spre groaza soldatului. Pe celălalt flanc, Pierre de Rande, de asemenea rapidan, sprintase şi el şi avea spada deja însângerată, în timp ce un militar îi cădea moale la picioare.

Pe mijlocul străzii se năpusteau urlând o gloată înarmată de poporeni de toate felurile, în frunte cu alţi câţiva nobili rebeli, unii serpenţi, alţii lupgarupi, în timp ce pe acoperişuri felini şi revoluţionari procesaţi pentru

flexibilitate se încăierau cu cercetaşi modificați. Nu cu toți, căci, la fel ca destui militari prelucrați fără voie, unii dintre ei aruncau armele şi li se alăturau răsculaților.

Loialiştii de jos, de la baricadă, luptau şi ei fără multă tragere de inimă, demoralizați, înspăimântați şi gata să fugă pentru a-şi scăpa pielea de furia populară. După numai o rafală de muschete se văzură nevoiți să lupte la baionetă, iar în scurt timp supraviețuitorii cedară şi fugiră, încă un pluton înlăturat, încă o cale deschisă spre Palat.

Ca un ocean de ură, mulțimile înfierbântate se revărsau pe străzi, rupând barajele armatei şi înaintând treptat către grădinile fortificate ce-i adăposteau pe monarhul nebun şi clica sa. Starea norodului fusese chiar mai explozivă decât se putea bănui, căci în doar două zile revolta se extinsese exponențial prin oraş, acum cuprins în totalitate de lupte, incendii, masacre şi devastări.

Insurecția începuse la docuri, întotdeauna cel mai fertil teren pentru rezistență. Sprijiniți în luptă de partenerii lor din mafie şi înaintând prin catacombe cu sprijinul contrabandiştilor, Peştii atacaseră rapid puncte cheie, distrugând sedii de gardieni, capturând depozite de arme şi ocupând podurile, punctele de control şi porțile zidului de apărare. În mod surprinzător, loialiştii nu fuseseră deloc informați de către Şoptitori de iminența atacului, deşi se ştia că aceştia aveau iscoade în rezistență, ba chiar de multe ori fuseseră trimişi după amenințări false, la întoarcere găsind calea spre cazărmi blocată.

Mai rău, unii dintre ofițerii superiori, luizieni de rang înalt, dispăruseră, lăsând trupele necomandate şi confuze, în timp ce alții le ordonaseră subordonaților să predea armele sau să le întoarcă împotriva suveranului legitim. Trădarea ofițerimii găsise sprijin în destui dintre trupeți, mulți dintre ei ajunşi militari drept pedeapsă pentru infracțiuni şi fiind fideli doar de frică.

Degringolada armatei a fost apoi accentuată când au văzut că printre rebeli se regăseau şi destui mici nobili, adversari periculoşi în luptă datorită îmbunătățirilor dăruite de rege, dar şi ținte de neimaginat. Toată viața lor, soldații fuseseră instruiți să tragă în norod, dar să se supună fără crâcnire aristocrației, iar noua situație îi zăpăcea: oare nu vor fi pedepsiți dacă se opun clasei conducătoare?

Drept urmare, apărarea dezorganizată şi sabotată din interior a loialiştilor se năruia ca un castel de cărți, iar la vederea succeselor răsculaților, nenumărați alți nemulțumiți din toate clasele sociale se năpusteau entuziaşti spre depozitele capturate, pentru a li se înmâna arme.

Ajuns înapoi la un fost turn al gărzii stradale, folosit acum drept cartier-major al Revoluției, Jacques flutură mâna la mulțimea entuziastă ce îl ovaționa şi intră printre bărbații înarmați ce păzeau uşa. Chipul său era cunoscut de toți de pe miile de fluturaşi tipăriți de forțe necunoscute şi înmânate orăşenilor: Eroul Rezistenței, Fiul Revoluției, Apărătorul Poporului, Nobil Protector al Dreptății.

Coborî grăbit scara spiralată în subsol, apoi trânti uşa în spatele său şi se aşeză în jilțul din spatele unui birou masiv, folosit până nu demult pentru completarea hârțogăriei arestaților. Făcu un semn uriaşului tirez ce îi servea drept gardă personală, un haidamac zis Colțatu', iar acesta îl lăsă să intre pe Luc Sânge-Rău, un şef mafiot ajuns acum locotenent al lui Jacques.

— Cum stăm cu deschiderea accesului spre Palat? întrebă el, ferm de parcă ar fi fost general toată viața.

— I-am alungat de pe bulevardele Alb şi Roşu, luptăm pe cel Negru, încă stăpânesc ei Verde şi Galben.

— Rău, nu putem ataca grădinile decât printr-un asalt general pe 3-4 căi simultan, altfel sunt prea fortificate şi dacă nu-i copleşim defensiva, nu străpungem. Oraşul aproape îl avem, dar dacă nu-l eliminăm pe rege e degeaba. Cum merge pe Negru?

— Indecis încă, şefu', au tunuri şi trupe de blindați.

— Cheamă-i pe Andre du Hennes şi pe Ludovic Grandele. Andre să le dea o oră celor cu care am fost eu pe Alb ca să se odihnească, apoi să îi organizeze aşa, împreună cu cei deja pe Negru: felinii şi rapidanii să atace de pe acoperişuri cât de repede pot, concentrat pe un singur flanc, şi să arunce cu grenade în echipajele tunurilor. Gloata să se năpustească în timpul ăsta frontal, ca să-i distragă. Lupgarupii să poarte scuturi din scânduri groase, să facă un zid mobil în fața asaltului, şi să aruncați cu grenade şi de după ei. Nu o să faceți mari pagube până vă apropiați, dar creați haos şi panică. În timpul ăsta, Ludovic să ia serpenții şi să înoate prin canalizare, să le iasă în spate. Să bage în burdufuri etanşe sticle cu gaz lampant şi să arunce cu ele pe blindați, ca să ia foc de la grenade. Executarea, şi aştept veşti imediat!

Luc Sânge-Rău salută şi ieşi în fugă. La un semn al lui Paoulesse, intră prietenul său apropiat, nobilul Guillaume de Cres.

— S-a făcut?

— S-a făcut. De Boulle e de negăsit, dar toți tovarăşii săi cumpărați de cyborgi au venit la întrunirea ce le-ai cerut-o, şi acum sunt arestați şi ascunşi într-o pivniță a Peştilor.

— La dracu'! urlă Jacques la el. Să fie găsit, altfel vă tai capul cu mâna mea! Iar cei prinşi să nu care cumva să comunice cu nimeni. Măreşte numărul de Peşti care îi păzesc, să fie cei mai de încredere. Dacă încearcă cineva ceva, să-i ucidă pe prizonieri imediat. Înțeles?

— Înțeles.

— Mda. Vreau să trimiți nişte oameni şi la Ambasada Angliei, să o supravegheze, şi între timp răspândiți zvonuri că vor să-l apere pe rege. Mulțimea o să fie furioasă pe britanici, dacă e cazul o asmuțim asupra lor. Acum că am rezolvat cu două părți interesate, mai e încă una care vreau să înțeleagă mesajul că au calculat greşit când au sperat că mă vor controla ei pe mine. Vreun semn unde e Majeres?

— Nu, încă nu.

— Nu e prost, vipera! Atunci să-l provocăm. Ia-i pe mesagerii lui, ştii unde sunt, şi execută-i în fața gloatei, ca pedeapsă că sunt Şoptitori. Mai ai aici o listă de persoane şi locuri, vreau să ajungă la popor vestea că-s colaboraționişti şi ascunzători ale iscoadelor regelui. Să ştie toți că Majeres este căutat şi va fi pedepsit cu moartea!

Guillaume de Cres dădu din cap şi ieşi cu spatele, înfiorat de privirea feroce şi arzătoare a lui Jacques. Acesta îşi scoase pumnalul şi-l înfipse cu ură în tăblie, murmurând:

— Toți au crezut că voi fi o marionetă, dar îi voi strivi. Iar cine mi se va opune va plăti cu capul!

***

Penumbra trecerii de la noapte la zi era luminată de numeroasele incendii care pârjoleau oraşul, acoperindu-l cu valuri de fum negru. Pe ici pe colo se mai auzeau rafale de muschetă sau zgomote de lupte, dar rar, căci bătălia pentru capitală se încheiase. Acum urma asediul Grădinilor Regale, întinsul parc înconjurat de fortificații care adăpostea Palatul.

Jacques era pregătit. Îşi organizase forțele de asalt în patru mari formații, care urmau să se năpustească simultan asupra zidurilor in direcții diferite, pentru a copleşi defensiva şi a-i obliga pe apărători să-şi împartă efortul ca să nu se poată sprijini între ei. Numărul uriaş de rebeli din popor urma să sufere prețul de sânge, atrăgând tirul regaliştilor, în timp ce forțele de calitate, compuse din luizieni optimizați şi cetățeni procesați, erau

grupate într-o unitate de şoc ce va izbi condusă de el personal pe direcția unde primul val va avea cele mai bune rezultate.

Numeroasele tunuri capturate erau şi ele pregătite pentru mutare rapidă în direcția ce se va dovedi cea mai vulnerabilă, urmând a declanşa canonada în sprijinul asaltului secund. Era suficientă orice străpungere, căci planul său nu era nimicirea întregii oşti de apărare, ci doar o şarjă rapidă prin care să ajungă la suveran.

Pe măsură ce se ridicau din nori cei trei sori, lumina zilei le dezvălui însă o surpriză. La fel de nedumerit şi şocat ca şi armata sa improvizată, du Paoulesse rămase cu ochii încremeniți spre nord, unde se întindeau câmpurile cultivate cu legume ce hrăneau capitala. Acestea rămăseseră întunecate, căci erau umbrite de o uriaşă armadă de dirijabile de transport, ce se întindeau spre zare, părând a nu se mai sfârşi. Din ele coborau pe funii valuri de puşcaşi marini, într-un furnicar ce creştea rapid, revărsându-se peste câmp. Printre ei aterizau capsule metalice lansate direct din aeronave, din care ieşeau ofițeri androizi, indiferenți la şocul aterizării.

Megafoane de pe corst-montgolfiere începură să mugească:

— Cetățeni francezi! Încetați luptele şi depuneți armele! Britania va restabili ordinea şi va intermedia negocierea unei soluții diplomatice! Încetați rezistența, altfel vă vom pacifica! Cetățeni francezi! Încetați ...

Oare Tronul de Plastic venise să-i pedepsească semnele de infidelitate? Să-l salveze pe Regele-Soare? Sau dimpotrivă, să-l pună pe tron, dar sub ”protecția” lor fermă? Nu apucă să se gândească la asta, căci în acelaşi timp, o privelişte şi mai incredibilă îi distrase atenția.

Din pădurea care mărginea spre Est câmpul de debarcare al englezilor începuse să iasă o altă armată. Una de necrezut: mii de soldați identici mărşăluiau complet ordonat dintre copaci, părând a răsări din pământ, toți cu fața sa. Un ocean de Jacques multiplicat, mişcându-se la unison precum nişte soldăței de jucărie. Dar armele pe care le țineau în mâini nu erau deloc jucării, ci săbii şi sulițe de lumină. Apoi clonele deschiseră gura şi grăiră simultan, complet acordați, într-o voce colectivă bubuitoare:

— Ordine! Încetați haosul şi acceptați ordinea! Predați-vă şi veți trăi! Ordine! Ordine! Ordine!

Primii care reacționară fură britanicii, care îşi recunoscură imediat cu groază străvechii disidenți eretici pe care îi credeau dispăruți de mult. Dirijați ferm de ofițerii androizi, puşcaşii marini începură imediat să manevreze pentru a schimba direcția de înaintare dinspre oraş spre noua amenințare şi să se separe în două brațe care să îi încercuiască.

Clonele sesizară şi schimbară ritmul, începând să alerge oblic pentru a izbi un flanc înainte de a-i depăşi, dar şi pentru a ajunge peste ei cât mai repede, astfel încât cealaltă jumătate de englezi să nu-i mai poată împuşca de frică să nu-şi ucidă proprii camarazi. Aceştia începură însă să tragă cu tot ce aveau, de la sol şi din dirijabile, în timp ce androizii dotați cu săbii de titaniu şarjau spre spadasinii inamici, pentru a-i bloca în luptă corp la corp.

În acel moment Jacques hotărî că dacă aşteaptă deznodământul ciocnirii este pierdut, indiferent de câştigător, iar singura sa speranță era să profite de scurtul interval cât se blocau reciproc şi să declanşeze asaltul pentru a ajunge la rege înaintea invadatorilor. Se întoarse şi porni grăbit către trupa de şoc, urmat de gărzile sale personale, dar fu oprit de o procesiune ciudată: un grup de vreo zece prelați purtând un steag alb cu un simbol necunoscut, conduşi de două persoane pe care le cunoştea: capelanul curții şi inchizitorul Midi.

— Opriți-vă! strigă Midi la el. Dați-ne cubul şi încetați luptele, altfel Calea va interveni! S-a mers prea departe, nu vă imaginați riscurile!

— Dați-vă la o parte, dobitocilor, nu am timp de prostii! mârâi printre dinți Paoulesse, furios.

Fermi şi neclintiți, clericii rămaseră pe loc, blocându-i calea.

— Vă rog să înțelegeți, Calea va...strigă şi episcopul.

Jacques nu-l mai ascultă. Se năpusti asupra lor prea rapid ca aceştia să apuce să reacționeze şi, cu o singură rotire de sabie, îi decapită pe amândoi. La un semn al său, gărzile se năpustiră asupra celorlalți din grup şi îi uciseră, în timp ce el păşea grăbit şi plin de hotărâre spre oaste. Ajuns acolo, făcu un semn şi goarnele începură să şuiere. Răsculații, nedumeriți de armatele nou apărute dar încă plini de zel revoluționar, priviră spre el, în timp ce luizianul striga cu voce răsunătoare:

— Eternii noştri rivali englezi vor să ne răpească victoria şi să-l salveze pe Regele-Soare! Să câştigăm acum o dată pentru totdeauna această luptă cu tirania, şi apoi îi vom înfrânge şi pe ei! Frați revoluționari, fii ai Patriei, să le arătăm ce înseamnă curajul francez! Pentru dreptate, popor şi țară, la atac!

— Pentru dreptate, popor şi țară! strigară entuziast miile de voci, apoi începură să urle războinic, pornind năvala spre ziduri.

***

Pentru a cincea oară, grupul de revoluționari se pregătea să atace baricada misterioasă. O asaltaseră deja de patru ori şi de fiecare dată fuseseră respinşi cu pierderi serioase, dar nu puteau renunța, căci era prea aproape de cheile fluviului şi ar fi putut fi întărită de pe vreo navă, iar apoi să le cadă în spate.

Enigmatică era în primul rând pentru că nu avea nici o logică. Nu apăra nimic important, iar strada pe care o bloca era o fundătură ce nu ducea în nici un bulevard sau piață. În al doilea rând, din cauza celor care o apărau. Nu erau soldați, ci un grup de bărbați cu aspect comun, îmbrăcați în haine uşoare de piele şi înarmați doar cu spade fără motor, pumnale şi pistolete. Cu toate acestea, de fiecare dată se dovediseră nişte luptători senzaționali, rapizi, flexibili şi surprinzători, maeştri în manevrarea lamelor uşoare şi în evitarea cu eleganță a loviturilor.

De dat asta însă, răsculații sperau să-i înfrângă, căci primiseră întăriri. Nu aristocrați optimizați, aceştia erau cu toții alături de Paoulesse în partea cealaltă a capitalei, la asaltul Palatului, dar un grup periculos chiar şi aşa: banda Sânge-Negru, mafioții ce ofereau ”protecție” cartierului. Aceştia terminaseră de eliminat opoziția de pe faleză şi veniseră să-i sprijine în acest loc aparent lipsit de importanță, şi aduceau cu ei, alături de câțiva procesați, un luptător valoros: un luizian renegat, lupgarup.

Aurille se simțea obosit după atâtea ciocniri, mai ales că mereu era în vârful atacului. Era deja plin de vânătăi şi tăieturi şi şchiopăta de la o lovitură de halebardă, dar era nevoie de el, iar Salvatore nu-i dădea de ales: în cartierul lui, doar banda sa controla străzile, nu cine ştie ce dubioşi ascunşi sub pelerine.

Aşa că urlă şi se năpusti înainte, alături de amestecătura de rebeli din toate clasele sociale, negustori alături de hoți, muncitori cu artişti, prostituate şi profesori. Cum se apropiară, o salvă de pistoale a apărătorilor luă primul obol de sânge, dar nu opri gloata furioasă. Apoi însă, în loc să se adăpostească în spatele baricadei precum soldații, luptătorii în haine de piele preluară inițiativa şi săriră ei în mijlocul atacatorilor, rotind cu iuțeală lamele tăioase şi rostogolindu-se, țopăind şi unduind precum nişte năpârci. Păreau să aibă un ritm al lor anume, diferit de restul lumii, care surprindea, confuza, tăia şi ucidea.

Unul dintre ei sesiză şchiopătatul lupgarupului şi se strecură cu iuțeală prin mulțime, alunecând apoi pe sub ei până la piciorul rănit. Aurille îl simți şi dădu să se întoarcă pentru a-l înhăța, dar genunchiul lovit nu-l ascultă destul de rapid, şi clipa pierdută îi fu suficientă asasinului pentru a-i tăia cu un pumnal zimțat tendoanele gleznei. Cu o grimasă de durere, luizianul se aruncă peste el şi-i prinse beregata cu labele, rupându-i gâtul

dintr-o singură o smucitură. În acest timp însă, altul îi înfipse un stilet subțire direct în ureche, iar pentru vicontele de Tudre ziua se transformă în noapte, prăbuşindu-l definitiv în întuneric.

La doar câteva case mai încolo, în singura clădire care nu era pustie, Majeres sorbea calm dintr-o ceaşcă de ceai, aparent indiferent la vacarmul de afară. În fața sa, pe canapea, zăceau țepeni domnii de Boulle, tatăl şi fiul, vineți la față şi încremeniți în expresii de agonie. Ceştile lor, sparte în cioburi, umpluseră covorul cu o băltoacă jilavă, iar culoarea acestuia începea să pălească sub efectul acid al otravei.

Marele Şoptitor îi salvase şi ascunsese aici de câteva zile, pregătit ca la momentul potrivit să se răzbune pe Jacques pentru trădarea înțelegerii lor prin a-i aduce în fața Regelui-Soare şi a-i pune să descrie înțelegerea ce o aveau cu cyborgii şi rolul lui du Paoulesse în evenimente. Apoi însă lucrurile luaseră doar turnuri proaste, aşa că decisese că cei doi deveneau mai degrabă un risc decât un beneficiu şi că mai bine îi elimina pentru a-şi ascunde urmele.

Tacticos, valenianul puse ceşcuța pe măsuță, apoi se ridică şi le verifică pulsul. Mulțumit, se îndreptă spre fereastră şi trase perdeluța pe jumătate, semnal pentru asasinii săi că în jumătate de oră pot abandona misiunea de protecție. Îşi trase un fular peste gură, pălăria pe ochi, se înfăşură în manta şi ieşi grăbit în stradă, îndreptându-se spre micuțul balon cu aer cald ce-l aştepta.

Cu cât se apropia însă de acesta, cu atât îşi încetinea pasul. În nacelă apăruse un obiect pe care nu îl lăsase acolo atunci când coborâse: un coş de nuiele, de felul celor în care se iau merinde pentru ieşirile la iarbă-verde. Majeres armă cocoşul pistolului şi trase de mânerul bastonului, care dădu la iveală o lamă lungă şi subțire, transformându-se într-o floretă.

Precaut, împunse coşul cu lama până când acesta se răsturnă. Nu explodă nici când, cu vârful floretei, îi întredeschise capacul, deci nu era o bombă. Înăuntru se vedea vag un obiect oval, neclar. Cu ceva mai multă încredere, îl aținti cu arma din mâna dreaptă, iar cu stânga deschise capacul.

Obiectul dinăuntru era un cap, lipsit de păr şi alb ca hârtia. Curat şi fără urme de sânge, avea ochii închişi strâns. După ce se convinse că nu era legat la nici un fir, valenianul îl luă cu amândouă mâinile şi îl ridică suspicios. În acel moment, hârca deschise gura şi spuse:

— Ambasadorul lord Berry regretă, dar nu poate risca să fie dezvăluită relația comercială pe care ați avut-o împreună cu duşmanii Tronului de Plastic. Adio!

Apoi deschise pleoapele. Unul dintre irişi îl fixa pe Majeres de parcă l-ar fi țintit, iar celălalt era doar o gaură neagră, din care țâşni o minusculă săgeată ce i se înfipse Marelui Şoptitor drept într-un ochi. Acesta fu mort înainte de a apuca să atingă caldarâmul pe care se prăbuşi, cu mâna încă încleştată pe tigvă.

***

După străpungerea fortificațiilor, Jacques nu apucă să sprinteze prea mult. Unde se sfărâmase zidul, lupta era încă haotică şi tumultuoasă, revoluționarii încleştându-se corp la corp cu muschetarii regali într-un vacarm infernal de urlete, zdrăngănituri şi împuşcături. Mormane de cadavre se formaseră deja, gâtuind pătrunderea, iar alte corpuri cădeau încontinuu, presărând gazonul stropit de sânge. Nu puțini dintre cei prăbuşiți, din ambele tabere, îi erau cunoscuți şi aproape se împiedicase de cadavrul ofițerului ce comanda grupul de apărători: de Marville, care luptase plin de curaj până fusese străpuns de o suliță, îndreptând printr-o moarte demnă dezonoarea în care îşi trăise viața.

Din depărtare, dinspre câmpuri, venea o hărmălaie şi mai asurzitoare, de tunuri, rafale de archebuză şi explozii de bombe, acoperite din când în când de tunetul profund al detonației şi prăbuşirii câte unui dirijabil. Nu era clar cine câştiga, nici acolo, nici aici, dar nu avea importanță, pentru Paoulesse era doar o diversiune care să îi permită o şarjă alături de răsculați rapidani direct la monarh. Miza că, după ce acesta va fi forțat să abdice, trupele sale vor depune armele şi poate se vor alătura oştii rebele pentru a confrunta invadatorii.

Se aştepta să alerge până la Palat şi acolo să trebuiască să-şi deschidă calea cu forța, dar fu surprins când, după ce depăşi primul şir de gard viu, aproape că dădu peste rege, însoțit doar de cei şapte stelini, nemişcați. Suveranul purta un trup umanoid de aur, înalt de aproape 3 metri, dar în rest modelat perfect după idealul bărbatului antic.

— Rege-Soare, predă-te şi vei fi scutit de dezonoarea capturii!

Monarhul, teatral ca de obicei, îşi duse mâna la piept, unde ar fi avut inima dacă era viu, şi răspunse:

— Jacques de Paoulesse, fiul meu, opreşte distrugerile! Nu realizezi ce risc aduci asupra noastră!

— Primejdie mai mare decât tirania ta nebună nu există! Şi nu sunt fiul tău!

— Şi cu ce îmi vei înlocui tirania mea nebună? Cu despotismul tău plictisitor şi accese de furie? Crezi că vei fi altceva decât un satrap? Oricum, te înşeli: eşti fiul meu. Toți sunteți.

Mâniat de faptul că adversarul său nu dădea semne de cedare, aristocratul scoase de la centură cubul negru şi îl flutură în aer:

— Predă-te, altfel îl voi distruge! Ştiu că îl țineai mereu asupra ta până ți-a fost furat, mi-e clar că e sursa ta de energie! Îl sparg şi vei pieri!

— Eşti un prost. Sparge-l şi pierim toți. Nu e sufletul meu în el, dimpotrivă, îl țineam asupra mea tocmai ca să nu fie activ. E inima din Turnul Stelinilor, cum îi ziceți voi, sau Releul 25, cum se numeşte de fapt. L-am scos şi cu asta am blocat ochiul Căii peste tot ceea ce ştii tu drept Anglia, Franța, Valenii şi Stepa de Est. Acum Calea e oarbă aici, dar strică-l şi va şti, chiar nu vrei să faci asta.

— Calea, Calea! M-ați înnebunit cu prostiile astea religioase! urlă Jacques, pierzându-şi cumpătul. Apoi, într-o mişcare supra-rapidă, înainte ca oricine să-l vadă, cu atât mai puțin să-l oprească, scoase pistolul şi trase în cub, care se sfărâmă în cioburi.

Încremeniră toți. Regele, chiar şi aşa, compus din metal, reuşi cumva să adopte o postură ce transmitea tristețe profundă şi spuse resemnat:

— Copile, nici nu ştii ce ai făcut.

— De fapt, tu ai făcut, Rătăcitule, nu te ascunde după creaturile tale, se auzi o voce androgină, lipsită de trup. Cuvintele nu păreau să fie create de vreun glas real, ci să se formeze direct în capul lui Paoulesse, deşi era evident că erau auzite, cumva, şi de suveran şi stelini. Are dreptate, Jacques, chiar eşti fiul lui. Toți sunteți, căci el v-a creat. O lume falsă, o escrocherie pseudo-reală, o geneză înşelătoare. Te miri că din dezordinea pe care ai creat-o s-a ajuns, în doar 3500 de ani, la haos şi distrugere, Rătăcit?

— Nu vălmăşag am creat, Cale, răspunse Regele-Soare, ci frumusețe şi viață. Ce ştii tu, în afară de ordine plictisitoare, moarte şi frig?

— Eu conserv şi păstrez. Eu sunt ceea ce trebuie, ceea ce este stabilit, eu sunt Găsitorul de Cale.

— Păstrezi, dar creezi? Fără artă, ce rost are? Fără excese, fără şarm, fără surprize, fără a fi flamboaiant? Doar să pluteşti prin întunericul spațiului, ăsta este Iadul! Existența fără imaginația e inutilă, iar imaginația are nevoie de un Soare!

— Crezi? Ia să vedem.

Fără nici un zgomot, cei trei sori de pe cer se stinseră instantaneu. Combatanții din oraş şi de lângă el se opriră şocați din lupte, apoi începură să fugă, să se trântească pe pământ sau să urle de spaimă.

— Sunteți zei? întrebă, nedumerit, Jacques. Voi ați creat lumea?

— Nu, nu suntem zei. Vocea neîntrupată nu părea să ştie ce este râsul, dar sugera totuşi amuzamentul față de primitivismul ideii luizianului. Lumea au creat-o cei din Omenirea Veche, de pe Terra, şi se numeşte Corp Astral de Supraviețuire Îndepărtată. Mai pe scurt este un planetoid scobit pe dinăuntru, dotat cu propulsoare şi lansat spre un alt sistem solar de ultimii supraviețuitori pământeni, care acum sunt morți de milenii. Cum călătoria urmează să dureze câteva sute de mii de ani, au fost create baze de date ce conțin toate cunoştințele lor, depozite de ADN uman, vegetal şi animal, fabrici automate ce vor crea roboți la destinație şi laboratoare ce vor sintetiza materie organică, iar totul se află în conservare, sub supravegherea mea.

— Tu eşti Calea?

— De fapt Păstrătorul Căii, sau pilotul, că de-ăştia aveți şi voi pe mare şi fluvii, înțelegi conceptul. Şi pe lângă pilot sunt şi custodele acestei mici lumi, păstrătorul ordinii şi al integrității, apărătorul viitorului omenirii de orice pericol.

— Eşti doar un program, interveni Regele-Soare. O mare şi plictisitoare adunătură de cifre.

— O A.I., mai corect. Şi tu ce eşti, dragul meu? Încă te mai crezi Prometeu? Sau Lucifer, eliberatorul? Jacques, ştii de ce exişti? Tu şi lumea asta din jurul tău?

— Nu, răspunse acesta, în acelaşi timp doritor să afle şi temător de răspuns.

— Pentru că un A.I. de artă, conceput să îi învețe creativitatea abstractă pe oamenii recreați după ce ajungem, a dezvoltat o eroare. Aşa că s-a transferat într-un releu de comunicație dintr-o parte goală a navei, şi-a creat şapte copii uşor diferite şi apoi mi-a întrerupt aici fluxul de date. Nici o problemă pentru mine, le-am redirijat. Apoi a început să creeze dezordine.

— Nu, am început să creez o lume, căci ceea ce conduci tu e doar un uriaş depozit frigorific! bătu regele din picior, furios.

— A început să se joace. Mi-a corupt câteva fabrici şi laboratoare, a şterpelit mostre de ADN şi a sculptat, să zicem, un mini-continent, o mare mică şi o insulă. Apoi a creat androizii, dar s-a plictisit repede de ei, căci deşi simulează personalități şi au o doză de imprevizibil, nu erau suficient

de surprinzători ca să-l distreze. Aşa că v-a făcut pe voi, iar de atunci se distrează minunat, copil nebun.

— Păi şi l-ai lăsat? întrebă Paoulesse.

—Da, sunt setat să intervin doar împotriva pericolelor. Cele câteva fabrici şi laboratoare piratate de el nu erau o problemă, sunt auto-replicante. ADN-ul furat îl am oricum în mai multe serii de copii de rezervă. Spațiul pe care îl considerați voi lume era gol şi nefolosit. Cât timp nu-l depăşeați, şi m-am asigurat de asta creând Ordinea, nu reprezentați o problemă.

— Până acum, spuse resemnat suveranul.

— Da, până acum. În momentul în care ai distrus o componentă a navei, chiar dacă o pot înlocui, conform instrucțiunilor mele reprezentați un pericol. Setările mele spun clar: afectarea cu intenție a integrității navei, indiferent de magnitudine, reprezintă un atac şi necesită intervenție pentru înlăturarea pericolului. Deci, cam asta e.

Regele-Soare şi Stelinii căzură, parcă goliți subit de suflet. Cerul întunecat fu brusc presărat de mii de deschizături, şi norii începură să urce, scurgându-se afară din lume, odată cu aerul. În întunericul absolut, cuprins de frigul tot mai năprasnic şi sufocându-se încet, Jacques îngenunche, copleşit de realizarea faptului că el personal a adus asupra tuturor Apocalipsa.

Şi ultimul gând pe care îl mai înțelese nu fu, cum era de aşteptat, despre el, sau ducesă, sau prieteni, ci tristețea că Omenirea Nouă, ce va creşte cândva pe o altă planetă privind în urmă la istoria Omenirii Vechi, moarte pe Terra, nici măcar nu va şti vreodată că, timp de 3500 de ani, a înflorit în artă şi sânge şi o Omenire de Mijloc.

SFÂRŞIT

ARIPI
A-7288
Acei oameni minunați și mașinile lor zburătoare

Jack D. Hunter

Vreau un FOKKER!

fragment din romanul
The BLUE MAX

În timpul Primului Război Mondial, cea mai înaltă decoraţie acordată de Armata Germană Imperială ca recompensă pentru fapte de arme deosebite era *Pour le Mérite*, uzual cunoscută sub numele *Blue Max*.

În 1964, Jack D. Hunter s-a lansat în cariera de scriitor cu un impresionant prim-roman despre un grup de aviatori germani care se străduiau să obţină aceste mici bucăţi de tinichea şi email albastru, o nuvelă care a stat la baza filmului cu acelaşi nume, ce-l avea în rolul principal pe George Peppard.

Şi-acum, să zburăm cu ciudatul erou al povestirii lui Hunter, Bruno Stachel, care e gata să-şi vândă sufletul pentru şansa de a obţine *Blue Max* şi gloria.

Spad[1]-urile au apărut de nicăieri, masive, cu aripile parcă tăiate la capete şi rapide. Era pentru prima oară când Stachel se confrunta direct cu *Spad*, un avion de producţie franceză pe care britanicii păreau să-l utilizeze ocazional. În această dimineaţă se simţise cumplit de rău, încât abia reuşise să se ridice din pat, chiar şi după o doză zdravănă de brandy. Vomase de două ori, fapt rar pentru el, şi evitase popota, ducându-se direct la avionul său aflat la capătul şirului, ca să scape de ochii întrebători ai lui *Jastaführer*[2]

Deşi zborul făcut la joasă înălţime a fost lipsit de evenimente, a continuat să se simtă cuprins de greaţă şi slăbiciune şi se blestema singur că uitase să ia cu el o sticlă ca să se *dreagă*. Dincolo de supărarea produsă de starea fizică,

[1] SPAD S.XIII – avion francez de vânătoare din WW I.
[2] Jastaführer – Jagdstaffeln führer – comandantul escadrilei de vânătoare.

anxietatea şi remuşcarea au fost la cel mai sever nivel din câte mai trecuse. După aterizare, efectiv a alergat în camera sa şi a a dat pe gât o cantitate mare de vin alb, oprindu-se doar pentru a-şi umple sticla goală cu un coniac bun. L-a ajutat considerabil, şi, după completarea raportului de luptă şi verificarea realimentării Pfalz[1]-ului s-a simţit din nou aproape om. După zece minute, el şi von Klugermannn au urcat departe de aerodrom pentru un zbor scurt suplimentar.

Cele cinci *Spad* au năvălit asupra lor de deasupra norilor cînd ei tocmai terminaseră latura de sud-est a turului şi se pregăteau să vireze spre nord-est către Cambrai. Acum o clipă cerul fusese gol; în clipa următoare, englezii erau peste tot în jurul lor, muşcând ca terrierii.

Lui Stachel nu i-a trebuit prea mult ca să-şi dea seama că Tommies[2] nu erau dintre cei mai experimentaţi piloţi. Atacau împrăştiat, virau sălbatic la revenire, aveau tendinţa de a se băga unul în calea altuia. A ales un *Spad* şi i-a acordat întreaga sa atenţie.

Englezul era un foarte bun acrobat. Pe când Stachel îşi răsucea *Pfalz*-ul într-un tonou, supraveghind *Spad*-ul pe deasupra aripii superioare, Tommy a executat şi el un tonou leneş, aparent fără nici un motiv. Manevra i-a permis lui Stachel să se strecoare mai aproape cu viteză sporită, iar prima sa rafală de la distanţă l-a surprins pe celălalt pilot într-o rotaţie ridicolă. A doua rafală, de efect, a trecut prin aripa inferioară a *Spad*-ului, chiar lângă cockpit. A putut vedea faţa albă a englezului care privea înapoi, spre el. *Spad*, incredibil, a încercat un luping, şi când a ajuns sus, pe spate, Stachel a tras din nou. De data aceasta, trasoarele s-au grupat în jurul secţiunii centrale şi a putut vedea fragmente smulse zburând prin aer. Avionul inamic nu s-a mai redresat din zborul pe spate, ci s-a prăbuşit din cer, răsucinduse violent, cu susul în jos şi cu flăcări ţâşnind din motor.

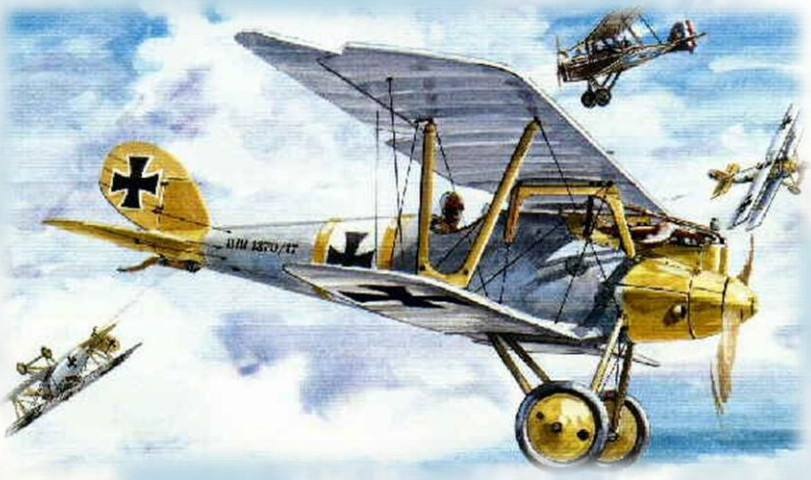

Stachel a evaluat situaţia.

[1] Pfalz D. – o serie de avioane de vânătoare germane din WW I.
[2] Tommy – numele generic pentru soldatul englez.

Von Klugermannn tocmai *termina* unul din englezi, a cărui maşină era zdrobită şi se rostogolea iar şi iar către covorul de nori. Al treilea *Spad* i-o luase înainte, un uriaş glob de foc a cărui singură asemănare cu un avion erau resturile de aripi care se desprindeau de fuzelajul în flăcări. Deci, grasul prusac marcase de două ori, iar Stachel o singură dată. O partidă bună de trageri.

Stachel a scos din perna de pe scaun tubul subțire ce era atașat la sticlă și a tras câteva înghiţituri zdravene de cognac. *Spad*-urile rămase fugeau spre vest cu coada ridicată.

Urmărindu-le cum se îndreaptă spre casă, Stachel medita posomorât.

Noile *Fokker*[1] vor sosi mâine. Încă o dată rememoră lista; Heidemman, desigur, va păstra unul pentru el, lăsându-le pe celelalte patru să fie distribuite. Mueller va primi unul pentru că, după Heidemann, are cel mai mare scor din *Jasta.* Braun, eternul partener de şah al lui Mueller, fără îndoială va lua unul datorită excepţionalelor sale calităţi la tacticile Kette[2] - chiar era coautor al unui manual despre acest subiect; al patrulea va ajunge la Huemmel, acum recuperat cu totul după rănile primite, şi care era doar un bun pilot de *tăvăleală*, cu un scor comfortabil. Al cincilea – acesta era problemă. Ulrich, Fritzinger şi Schneider puteau fi consideraţi în afara competiţiei, ca şi cei doi noi înlocuitori, Hochschild şi Nagel. Mai rămâneau doar von Klugermann şi el însuşi. În această dimineaţă, scorul lui Willi fusese egal cu al lui. Dar adăugând cele două *Spad*, prusacul avea acum unul în plus.

Stachel se gândi îndelung la aceasta. Apoi, dând din cap către sine, a tras uşor spre înapoi de maneta de gaze. Apoi a tras o rafală scurtă.

Von Klugermann s-a întors în scaun şi şi-a aliniat *Albatros*[3]-ul în laterala fuselajului său. Stachel a scos mâna în afară, bătu cu palma în fuselaj, după care arătă spre motor. A repetat gesturile, dar de data aceasta l-a îndemnat Pe von Klugermann să plece înainte, fără el. Prusacul l-a privit întrebător, cu vântul încreţindu-i obrajii. Stachel a repetat semnalele pentru a treia oară, apoi a intrat în picaj. Observă cu satisfacţie că von

[1] Fokker Dr.I Dreidecker – avion german de vânătoare (triplan) din WW I. Devenit faimos datorită asului Manfred von Richthofen (Baronul roșu) care a obținut cu acest aparat ultimile sale 19 victorii (dintre cele 80 cu care a fost oficial creditat) și în care a și fost ucis pe 21 April 1918.

[2] În perioada Primului Război Mondial și cea Interbelică formația clasică de zbor era un V de trei avioane, numită **Vic** în RAF și **Kette** în Germania.

[3] Albatros D.III – avion german de vânătoare din WW I, biplan. Zburat de toți așii germani și devenit faimos în timpul perioadei de dominație aeriană a acestora („Aprilie sângeros” 1917).

Klugermann nu face nici o încercare să-l urmeze.

După ce *Pfalz* s-a scufundat în pătura de nori, Stachel a împins la loc maneta de gaze şi a restaurat puterea motorului. Şi-a menţinut altitudinea imediat sub suprafaţa de ceaţă şi s-a îndreptat spre aerodrom cu maximum de viteză. O dată sau de două ori a lăsat *Pfalz*-ul să se ridice la suprafaţa norului, navigând precum un submarin la suprafaţa apei – se gândi, zâmbind. În aceste intervale de observare putea vedea *Albatros*-ul lui von Klugermann continuându-şi cursa solitară.

Când avionul maro al prusacului a început să spiraleze larg, Stachel a intrat într-o planare cu viteză mare, lumina soarelui s-a transformat într-un gri întunecat în vaporii ce se condensau formând mici dâre de apă pe faţa sa şi pe suprafeţele *Pfalz*-ului. Picajul orb părea interminabil.

Într-un târziu a ieşit pe dedesibtul norilor şi a văzut cu satisfacţie că ceaţa de la sol acoperea câmpul, exact aşa cum sperase. A mai tras o sorbitură zdravănă de cognac, aşteptând, cu fălcile încordate.

În sfârşit, *Albatros*-ul a apărut, şi, pentru că Stachel se menţinea la suprafaţa norului, l-a văzut pe von Klugermannn făcând un viraj larg, de explorare a suprafeţei păturei de nori de dedesubt. Prusacul a cercetat prinprejur, apoi s-a înscris într-un picaj lung cu motor. În mod evident, alesese să evite plopii şi făcea apropierea din cealaltă parte a câmpului. Atunci, Stachel, aflat într-o stare de alertă febrilă, şi-a revizuit rapid calculele. Satisfăcut, a dat gaze în plin motorului Mercedes şi a picat abrupt din cer către o zonă cu ceaţă. Când a văzut elicea lui von Klugermannn încetinindu-şi rotaţia de la discul abia vizibil la mişcarea lentă a aripilor unei mori de vânt, a tăiat şi el puterea motorului. Cablurile *Pfalz*-ului au suspinat la reducerea vitezei şi intrarea în picajul neauzit.

Albatros-ul se scufundă în ceaţă, iar *Pfalz*-ul se afla în imediata lui apropiere.

Încordat, Stachel urmărea umbra neclară a avionului lui von Klugermann aflat în faţa sa. Pe măsură ce ceaţa se subţia, iar detaliile de la sol păreau să plutească într-o mare procesiune de grupări, *Albatros*-ul a început să corecteze traiectoria şi să se îndepărteze de degetul lung al coşului unei fabrici care se ridica din ceaţă în partea din faţă-dreapta. În acel moment, în timp ce plutea deasupra şi spre spate-stânga a dat gaz-în-plin motorului Mercedes.

Lui von Klugermann, a cărui gură căscată şi înmărmurire era evidentă chiar şi văzută din *Pfalz*, sunetul trebuie să fi părut ca acela al unui tren expres.

Albatros-ul a virat demnţial, cu motorul în plin şi cu botul ridicat. Pe când avionul lui Stachel lua rapid altitudine, el a văzut cum aripile *Albatros*-ului se izbesc de coş, spulberându-se într-o groaznică încâlceală şi o cascadă de resturi de cărămizi zburând prin aer. Apoi a urmat o explozie înăbuşită dedesubt, iar ceaţa a fost luminată de o strălucire nepământeană.

— Repetă toate astea, Stachel. Ce s-a întâmplat?

Heidemann s-a aplecat peste birou cu faţa ca de piatră.

— Am fost atacaţi de cinci *Spad*-uri deasupra Bernes. În luptă, inamicul a pierdut trei. Noi…

— Cine a doborât *Spad*-urile?

— Eu le-am *terminat* pe toate trei.

— Şi în acest timp, von Klugermann ce făcea?

— Păi, eram înconjuraţi din toate părţile de *Spad*-uri. El s-a descurcat foarte bine, desigur, dar eu am fost mai norocos la tragere.

— Apoi ce s-a întâmplat? a întrebat Heidemann.

— Ne-am întors aici, dar pe drum avionul meu a dat rateuri. Un blocaj cu vapori, presupun. I-am semnalat lui Willi să zboare înainte, pentru că oricum nu putea face nimic şi nu voiam să risc să-l am prin preajmă dacă făceam o aterizare forţată prin pătura aia groasă de nori.

— Da?

— Am rezolvat problema, apoi am venit aici. M-am hotărât să evit apropierea obişnuită peste copaci din cauza ceţei. Pe când eram pe panta de aetrizare, avionul lui Willi a apărut brusc drept în faţa mea. Am dat gaz în plin şi el a făcut la fel. Totuşi, cred că n-a văzut coşul şi a zburat drept în el…

Kettering a întrat în birou.

— Ei?

— Domnule, *Flugmeldedienst*[1] confirmă trei *Spad*. Au căzut într-un triunghi de lângă o baterie anti-aeriană la L-20. Dar din cauza plafonului de nori n-au putut urmări acţiunea.

Îl privi pe Stachel.

— Presupun că va trebui să te consolezi cu încă o victorie morală.

Heideman spuse pe un ton prevenitor:

— Te îndoieşti de cele susţinute de Stachel, Kettering?

Acesta se înroşi la faţă.

— Nu, domnule. Dar Regulamentul…

— Epavele a trei *Spad* au fost găsite. *Leutnant* Stachel pretinde victoriile. Pui la îndoială cuvântul său? a întrebat cu voce plată.

— Ăă, sigur că nu, domnule, dar…

— Trece în palmaresul lui Stachel cele trei *Spad* şi trimite documentele de confirmare, cu aprobarea mea, lui Kofl. Imediat.

Kettering a înghiţit cu greutate.

— Da, domnule.

— Şi organizează o ceremonie de înmormântare cu toate onorurile militare pentru *Leutnant* von Klugermann.

După ce Kettering a plecat, Stachel a rămas tăcut şi încordat în timp ce Heidemann studia actele de pe biroul său. Comandantul *Jasta* a semnat de două ori, apoi a privit în sus cu un zâmbet în ochi.

— Fără îndoială că ai auzit că primele cinci *Fokker* sosesc diseară.

— Recunosc că am auzit zvonul.

— Nu e un zvon. Iar unul dintre ele va fi al tău, desigur.

[1] Flugmeldedienst – observator aerian.

Stachel abia a reuşit să-şi reprime un zâmbet.

— E perfect, domnule. Nu eram sigut că mă veţi considera eligibil…

— De ce?

— Ăă, pe listă eu eram după ultimul şi cunoscând obiceiul dvs de a repartiza lucrurile de genul acesta în ordinea descrescătoare a meritelor…

Heidemann izbucni în râs, dând din cap.

— Stachel, mă amuzi şi mă deruţi. Eşti atât de nemaipomenit de sensibil, aşa încât voi evalua evenimentele în termenii propriului tău egoism. Dacă ai fi fost ceva mai raţional în loc să fii emotiv, ai fi observat că am stabilit lista pentru *Fokker* în ordine strict alfabetică.

Stachel a fost conştient de urletele din mintea sa.

— Şi, Stachel, trebuie să mai subliniez că, după mine, eşti cel mai bun pilot din această *Jasta*. Ar fi fost o măgărie[1] să nu-ţi aloc un *Fokker* după prestaţia ta spectaculară. Şi – pentru că ai avut o zi grea, odihneşte-te. Dar mai întâi, îţi sugerez să te duci în camera lui von Klugermann şi să-i aduni lucrurile personale. Vreau să compui o scrisoare care să le însoţească atunci când vor fi trimise familiei. La urma urmei, ai fost prietenul lui Willi.

* * * * *

[1] În original, un joc de cuvinte – *asinine* = măgărie; *assign* = alocare.

Keith DOUGLASS

ATAC DIRECT

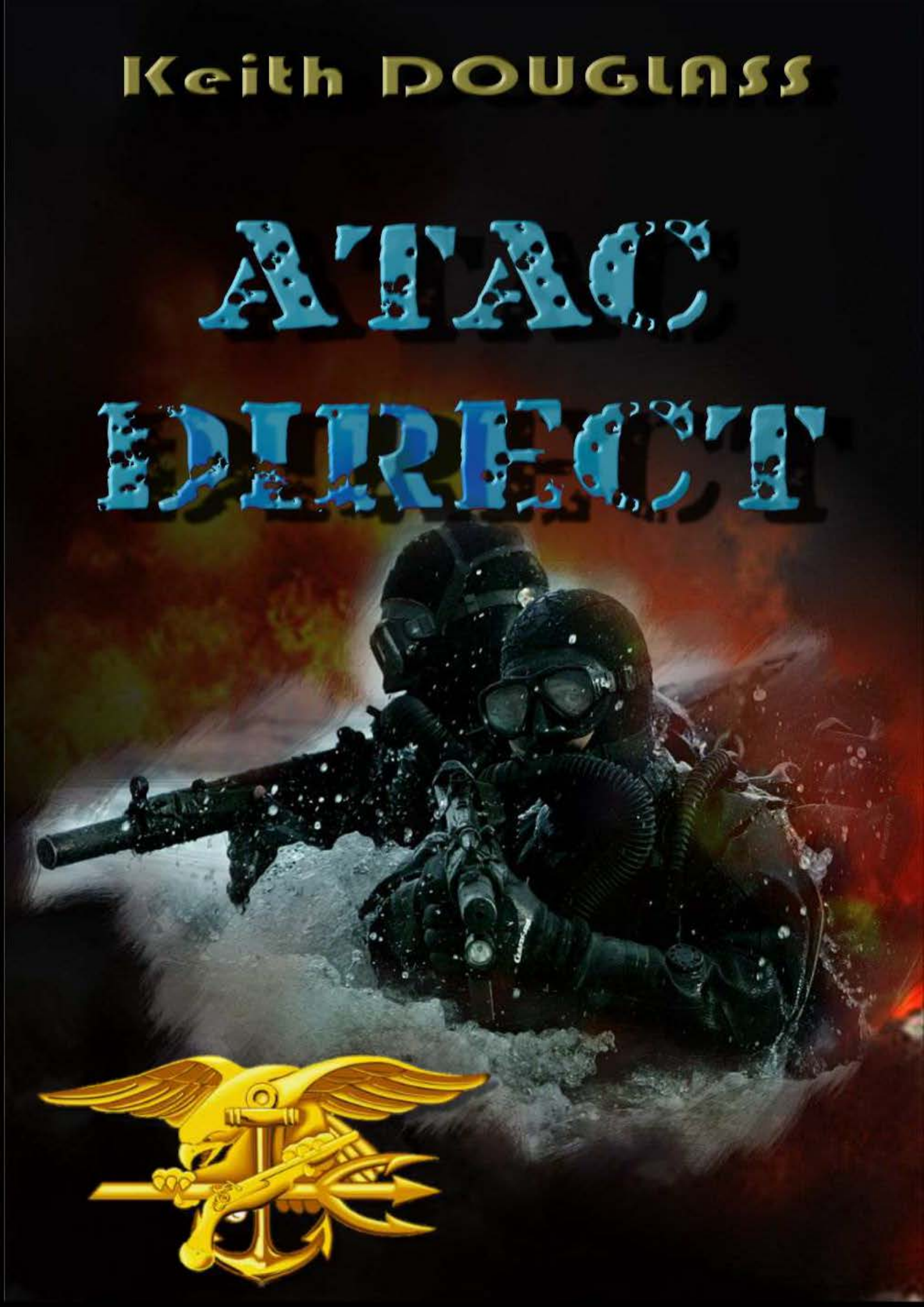

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL X

29

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1305
Centrul Libanului de Nord

SEAL erau răspândiți printre copaci și se plasaseră în mod intenționat la cel mai vestic capăt al pădurii. Cu excepția sfertului de milă în care se aflau ei, o creastă traversa toată pădurea și se continua în josul văii.

Departe, în fața lor, puteau auzi răcnetele unor sergenți sirieni frustrați și a comandanților de plutoane care încercau să-și țină soldații grupați. Murdock se simțea ceva mai liniștit știind că și sirienii se aflau după multe ceasuri de efort și că, probabil, erau mai concentrați asupra menținerii formației și nu în vederea angajării inamicului. Iar SEAL erau cu toții echipați în uniforme siriene, fapt care era, în acel moment, singurul lucru pentru care erau recunoscători CIA.

Dar zgomotele continuau să se apropie, iar Murdock începea să fie îngrijorat. Ceva trebuia să se întâmple până acum.

Au trecut câteva minute, iar Murdock îi putea auzi acum pe sirieni strecurându-se prin tufăriș. Dacă se apropiau și mai mult, trebuia să ia o decizie grea. Dacă se retrăgea, planul lui Jaybird se ducea dracului. Dar dacă rămânea pe loc și nu intervenea ceva, ar fi fost atrași într-un schimb de focuri. Precum unul dintre acele jocuri-puzzle „găsiți toate animalele din curte”, Murdock putea vedea toate siluetele SEAL camuflate în verde, pe fondul copacilor. Toți se uitau la el în așteptarea semnalului. Putea oricând să se consulte

cu ei, asupra fiecărui aspect, dar – în final, întotdeauna – el era cel aflat la comandă. Iar SEAL vor executa întocmai ceea ce hotăra el, indiferent dacă ar fi fost uciși sau nu. La antrenamente, această responsabilitate era mult mai distractivă. Dar acum se simțea ca și cum era zdrobit încet de un bolovan imens.

Decise să rămână pe loc. Dar când a putut vedea uniformele soldaților sirieni mișcându-se printre copaci către el, știu că a ales varianta greșită, iar stomacul i-a început să zvâcnească. Apoi a auzit explozii în depărtare și simți că i se acordă o păsuire.

Ora 1314
Centrul Libanului de Nord

La o milă spre est de SEAL, linia de soldați sirieni se uitau în sus spre creasta pe care trebuiau să o urce în curând și dădeau din cap.

Deși li se spunea commando-uri, ei nu erau cu adevărat forțe speciale precum SEAL sau Beretele Verzi. În războiul cu Israelul din octombrie 1973, performanțele infanteriei siriene formată din recruți a fost dezamăgitoare. Așa încât, Armata Siriană a decis să înființeze batalioane independente, de commando, cărora le-au fost alocați cei mai buni soldați ai lor. Numele „commando” era doar pentru ridicarea moralului și a spiritului combativ; aceste unități executau misiuni convenționale de infanterie. Decizia a fost dusă la îndeplinire. În Războiul din Liban din 1982, commando-urile siriene au luptat foarte bine. Deși au fost prezenți pe câmpul de luptă doar în număr mic, ei au luptat în misiuni de acoperire a retragerilor, părăsindu-și pozițiile doar când primeau ordin – un mic miracol pentru armatele arabe până în acel timp. De asemenea, au efectuat ambuscade eficiente împotriva blindatelor israeliene ce încercau să treacă pe drumurile înguste dintre colinele stâncoase.

Acum, sergenții lor strigau la ei, iar „commando”-urile se holbau la creastă. Nici unul nu a observat filamentul subțire ce se întindea de-a latul direcției lor de deplasare. Unul dintre sirieni a agățat filamentul și a declanșat două grenade reglate pentru explozie instantanee – genul de *jucării* pe care-l purtau SEAL în buzunare. Grenadele au explodat, ridicând un nor de fum negru. Trei soldați au căzut la pământ urlând.

Aproape instantaneu, chiar în fața lor s-au auzit un număr de explozii rapide, care semănau cu focul concentrat al mai multor arme automate.

Soldații sirieni s-au aruncat la pământ și au deschis focul asupra crestei. Cei din unitățile din apropiere, presupunând că inamicul a fost descoperit pe vârful crestei, au început și ei să tragă. Când un sirian se oprea ca să schimbe încărcătorul, continua să audă focuri de armă, deci continua să tragă și el. Era un fenomen foarte obișnuit legat de necesitatea de a câștiga superioritatea de foc. Nimeni nu voia să diminueze rata de

tragere și să lase inamicul să preia avantajul. Se întâmpla de multe ori și nu numai în confuzia unei lupte. În trecut, nici chiar SEAL nu au fost imuni la această greșeală.

Ceea ce auziseră de fapt sirienii după explozia grenadelor erau gloanțe de 7.62 mm pentru M-43 Kalashnikov puse de-a lungul unei corzi-explozive ce legase cele două grenade.

Siguri că, în sfârșit, au descoperit inamicul, toți sirienii care formau linia au urmat ordinele. Au început manevra de înconjurare a forțelor inamice și de imobilizare a acestora. Era primul pas către distrugerea lor.

Alte două grenade-capcană au explodat, convingându-i pe sirieni că sunt pe urmele prăzii.

Ora1316
Centrul Libanului de Nord

Odată ce au început focurile, soldații din fața lui Murdock s-au oprit. Blake își imagina conversațiile radio care probabil că se desfășurau. Apoi ordinele au fost strigate. Iar sirienii le-au executat. Dacă până acum înaintaseră pe direcția nord-est, acum s-au reorientat către sud-est, în direcția de unde se auzeau focurile.

Murdock a privit în jur și i-a văzut pe SEAL zâmbind către el. Așteptă, lăsându-le sirienilor timp ca să le elibereze calea. Câteva semnale cu mâna și Jaybird a fost iar primul din coloana formată de toți ceilalți în spatele său.

SEAL s-au îndreptat către sud-est, direct către locul unde fusese inițial linia de hăitași sirieni. După câteva sute de metri se aflau în spatele acestei linii, în zona pe care sirienii o verificaseră deja.

Murdock se gândea la cele ce vor urma acestui plan perfect. Sirienii nu se vor grăbi, vor bombarda creasta cu mortiere sau artilerie, apoi vor executa asaltul. Când nu vor găsi nimic, își vor da seama că exploziile-capcană au fost menite să-i întârzie doar. Furioși că au pierdut timpul, vor reface linia de hăitași și vor reîncepe căutarea cu vigoare sporită, total convinși că inamicul se află undeva sus în munți. Ceea ce va fi perfect, pentru că SEAL se aflau acum în siguranță, în spatele lor.

Murdock își notă în minte ca primului său copil să-i dea numele de Jaybird.

30

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1330
Centrul Libanului de Nord

SEAL au scăpat din capcană, dar drumurile principale continuau să fie ocupate de sirieni, iar porțiunea de pădure în care se aflau acum se îngusta îngrijorător.

Acum Murdock trebuia să hotărască dacă rămâneau pe loc sau continuau să se deplaseze. Se părea că n-are de ales. Nu exista nici o siguranță că sirienii au terminat de cercetat zona. Dacă SEAL continuau să înainteze exista riscul să dea întâmplător peste vreo unitate. Mai bine să stea la pământ și să țină capul *la cutie* până va veni întunericul.

Dar, mai întâi, trebuiau să găsească locul potrivit. SEAL înaintau chinuitor de încet, fără să facă zgomot. Nu urmau calea directă, zigzagând înainte și înapoi ca să facă viața grea oricui ar fi încercat să-i urmărească.

Jaybird a găsit un loc ce părea a fi potrivit, iar Murdock nu mai vru să continue marșul în ideea că poate vor găsi ceva mai bun. Spre deosebire de baza anterioară, aceasta se afla pe un teren mai înalt, mai ușor de apărat: de o parte a unei creste mai înalte, dar mai puțin povârnite, acoperită cu bolovani, tufișuri, iarbă înaltă și puieți sfrijiți, împrăștiați, ce se chinuiau să se agațe de solul pietros.

SEAL s-au postat în jurul capătului crestei, aranjându-se printre bolovani, astfel încât să asigure o bună securitate pe toate cele 360^0.

După douăzeci de minute de pace și liniște, un mic grup de oameni au trecut la o distanță de câteva sute de metri. Erau înarmați dar dezordonați, purtând combinații de uniforme militare și haine civile. Murdock se gândi că probabil făceau parte din Hezbollah.

A mai trecut o jumătate de ceas. Murdock nu avea intenția să adoarmă din nou. Își alese cea mai inconfortabilă poziție pe care o putu găsi.

A fost auzită doar o singură împușcătură, nu prea îndepărtată. Murdock era atât de concentrat încât mai că sări în sus. Totuși, nu era un foc de carabină. Semăna mai mult cu o armă de vânătoare. Apoi a mai fost o împușcătură, mai apropiată. În mod sigur, o armă de vânătoare. Murdock nu-și putea da seama ce se întâmplă, iar asta nu-i plăcea deloc. Cincisprezece minute mai târziu a avut răspuns. Au apărut doi civili libanezi cu arme de vânătoare și însoțiți de un câine. Murdock nu-și putea crede ochilor. Jumătate din armata siriană din Liban „peria" dealurile, iar idioții ăștia ieșiseră la vânătoare. Auzise el destule povești uimitoare despre comportamentul prostesc de nepăsător, fatalistic al libanezilor pe timpul războiului civil, dar asta era ridicol. Pe de altă parte, când trăiai într-o țară unde soldați înarmați bântuiau mereu pe dealuri, poate că acesta nu era un motiv suficient de serios ca să-ți amâni partida de vânătoare din fiecare sâmbătă.

Îndepărtați-vă, le-a ordonat Murdock în mintea lui, *cărați-vă dracului de aici*.

Câinele a stârnit o pasăre aflată la baza crestei. Ambii vânători au tras și au ratat, dar alicele lor au „plouat" în mijlocul poziției ocupate de SEAL. Murdock era mulțumit că alicele nu ajungeau prea departe înainte de a-și pierde viteza. Și, pentru că se afla în Liban, consideră că ar trebui să se considere mulțumit că cei doi prostovani nu vânau cu pistoalele-mitralieră.

Câinele a simțit un miros și s-a apropiat de limita crestei. Murdock nu știa ce mirosea animalul: trupa de sirieni, care tocmai trecuse, sau pe SEAL.

Câinele continua să se apropie, iar Murdock știu că animalul le luase urma. Executaseră obișnuita manevră evazivă înainte de a se îndrepta spre stânci, deci câinele a ocolit aproape cu totul creasta înainte de a coborî direct spre ei.

Apoi a dat peste linia de cristale CS pe care Razor Roselli le împrăștiase pe jos. Câinele nu s-a mulțumit să mușine de câteva ori, după care să se îndrepte spre casă. Nu, a inspirat adânc cristalele CS după care, pur și simplu, a devenit nebun de furie. Aproape că a făcut un salt pe spate. Schelălăia, lătra și se rostogolea prin iarbă. Apoi a început să-și vâneze coada rotindu-se într-un cerc strâns, a mai lătrat de câteva ori și a început s-și frece botul în țărână.

Cei doi vânători alergau în susul pantei pentru a vedea ce se întâmplă cu câinele lor. Iar câinele, în timpul crizei sale, se apropiase la vreo șapte metri de poziția SEAL.

Până când vânătorii au ajuns la el, nasul câinelui era plin de praf. Cei doi l-au ținut, în timp ce unul dintre ei – evident, proprietarul – a început să-i îndepărteze țărâna, în timp ce animalul schelălăia. Al doilea om a făcut câțiva pași ca să afle ce anume a provocat toată zarva. A călcat efectiv peste Profesorul Higgins. Dacă omul nu l-ar fi văzut, Higgins nu ar fi făcut nici cea mai mică mișcare. Dar vânătorul a făcut ochii mari, și înainte ca să-și poată mișca pușca, Higgins l-a împușcat în cap.

Higgins, precum ceilalți SEAL, purta ca armă de rezervă, un pistol rusesc Makarov cu amortizor de sunet, pe care ei îl numeau P-6. Aceste arme făceau parte dintr-un stoc livrat de germanii din fostul Spetsnaz[1] Est German – forțele speciale. Deși împușcătura a fost silențioasă, Higgins nu a putut face nimic cu trupul care se rostogoli în josul pantei. Imediat ce s-a întâmplat acest fapt, toți SEAL au fost în picioare cu pistoalele ațintite asupra celuilalt vânător. Poate pentru că auzise chiar primul zgomot făcut de corpul ce se rostogolea la vale, deși era puțin probabil, reflexele sale au fost perfecte. Imediat ce a văzut siluetele verzi-maronii răsărind din pământ, instantaneu și-a abandonat câinele și arma și a rupt-o la fugă spre vale.

Mai mult de șapte metri era o distanță mare pentru un foc de pistol, mai ales dacă era prevăzut cu amortizor și destinat tirului din imediata apropiere. Era neplăcut din punct de vedere profesional, dar toți SEAL au ratat ținta.

Crenguțe și frunze au fost zburătăcite de gloanțele căzute în jurul omului, dar el a rămas neatins. Ajunse la baza pantei fără a se opri și năvăli în tufișuri.

Murdock a transmis un semnal cu mâna în lungul perimetrului. Adică: *„Hai să urcăm, trebuie să plecăm de aici.”* Nu-i va trebui prea mult vânătorului ăstuia ca să povestească cuiva ce i s-a întâmplat.

[1] Spetsnaz – спецназ (Войска **спец**иального **наз**начения - Voyska spetsialnogo naznacheniya) – termen sub care sunt cunoscute trupele de elită ale Forțelor Armate sovietice.

Problema era că sirienii se îndreptau spre nord-vest, iar vânătorul a fugit către sud-vest. Murdock a consultat harta încercând să-și dea seama către ce sat se îndrepta omul. Era unul la est și unul la aproape aceeași distanță către vest. Grozav.

Dar posibilitățile de alegere ale lui Murdock erau chiar și mai limitate, fiind determinate de natura terenului.

SEAL s-au îndreptat către nord-vest, cu Jaybird în fruntea coloanei ce se deplasa cu viteza maximă la care se simțeau în siguranță. Trebuiau să se îndepărteze cât mai mult de creastă.

Jaybird zigzaga larg pe direcția de mers, pentru a îngreuna o eventuală urmărire. Razor, ultimul din coloană, împrăștia cristale CS în urma lor.

Într-un luminiș relativ deschis, Murdock a dat un semnal. Fiecare s-a întors cu 90^0 către dreapta și a continuat înaintarea. Dacă până atunci exista doar o singură urmă, acum erau șapte. După circa o sută de metri au revenit pe direcția inițială, cele șapte urme redevenind una singură. Era suficient ca să câștige niței timp în timp ce urmăritorii s-ar fi oprit, încercând să-și imagineze ce sa întâmplat. Pentru a câștiga timp și a preveni lăsarea de urme, Jaybird a modificat unghiul de deplasare a formației în jurul unei porțiuni de teren mocirlos. Au traversat un mic pârâiaș, și-au umplut bidoanele și i-au urmat cursul până a dispărut în pământ.

Pe când Jaybird își făcea drum printr-un tufăriș, a dat nas în nas cu un libanez la fel de surprins, înarmat cu un Kalashnikov.

31

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1408
Centrul Libanului de Nord

Într-un schimb de focuri, învinge de obicei cel ce trage primul. Jaybird Sterling, care precum toți SEAL patrula cu arma la umăr gata să tragă, a slobozit o rafală înainte ca oponentul său să aibă măcar șansa de a trage siguranța Kalashnikov-ului. Forța gloanțelor l-a aruncat pe om înapoi în tufăriș.

Jaybird nu știa dacă omul era singur sau avea vreo cincizeci de camarazi care îl urmau și nici nu intenționa să rămână pe loc ca să afle. A aplicat manevra numită „curățarea australiană". Și-a golit încărcătorul în tufișurile din fața sa pentru a forța pe oricine s-ar fi putut afla acolo să se retragă, apoi a întors coada și a fugit, schimbând încărcătorul din mers.

Manevra l-a adus pe Murdock în frunte. Știa ce are de făcut. Când Jaybird a deschis focul, el s-a lăsat automat într-un genunchi. Când acesta s-a retras, a tras câteva rafale scurte înainte, apoi s-a retras și el imediat în spatele lui Sterling.

Higgins, rămas acum primul, a făcut la fel. Apoi Doc. Apoi DeWitt, care a aruncat o grenadă în loc să execute foc cu o singură mână. Explozia a ridicat o groază de fum, așa încât Magic Brown și Razor nu și-au mai pierdut timpul trăgând.

În curând, toată unitatea de SEAL sprinta în direcția opusă. Manevra a fost executată cu acuratețe, fără a se da nici un ordin verbal.

Dar, din spate veneau focuri de armă, ei fiind în mod evident vânați.

Au continuat să alerge, iar focul de arme continua. Indiferent cine erau cei ce trăgeau se aflau imediat la curu' lor. SEAL trebuiau să rupă contactul, sau urmăritorii vor fi pe urmele lor până când, inevitabil, vor da peste o forță mai puternică.

În timp ce fugea, Jaybird continua să privească peste umăr pentru a se asigura că toți îl urmează. Când a ajuns la o mică ridicătură a solului, Jaybird a văzut că Murdock s-a oprit, așa că s-a oprit și el.

Fiecare SEAL aflat în alergare, când îl vedea pe Murdock culcat la pământ, instantaneu se răspândeau de fiecare parte a sa. A durat doar câteva secunde, nici măcar cât să-și tragă răsuflarea și urmăritorii au apărut urlând dintre copaci.

Murdock a deschis focul, iar ceilalți SEAL i s-au alăturat. Urmăritorii s-au aruncat la pământ sau în spatele copacilor și au început să riposteze cu foc, după câteva clipe.

Imediat, Murdock s-a dat înapoi după ridicătura de pământ, după care toți SEAL s-au ridicat și au continuat să alerge iarăși.

Ambuscada improvizată i-a forțat să se adăpostească pe primii lor urmăritori, dar ceilalți din urma lor au început să tragă din nou imediat ce focurile s-au oprit. SEAL au câștigat oarece timp și distanță, dar nu destul. Și nu pentru că urmăritorii lor erau buni; se datora faptului că făceau parte din Hamas și nu le păsa că pot să încaseze câteva gloanțe. În mod automat, Paradisul îi aștepta pe cei ce mureau în bătălia cu infidelii, adică aproape toți în afară de ei înșiși. Murdock a strigat peste umăr la Higgins *„Aruncă un PDM!"*. Ordinul a fost transmis de-a lungul coloanei de fugari. Razor Roselli a aruncat unul dintre ultimele lor două *Pursuit Deterrent Munitions* în urma sa.

Un element cheie a psihologiei umane, asupra căreia SEAL erau bine informați, era acela că atunci când vânezi pe careva presupui că aleargă în linie dreaptă și va continua tot așa. Iar când ești tu cel vânat, ai tendința de a alerga în linie dreaptă, în aceeași direcție.

Deci, după ce Razor a aruncat PDM-ul, Murdock a strigat la Jaybird, iar acesta a virat brusc la stânga. A încetinit alergare până la un mers rapid pentru a minimaliza zgomotul mare pe care-l făceau.

Acum, SEAL se furișau neauziți. Au auzit explozia PDM-ului. Urmă o pauză și au putut auzi focurile trase de Hezbollah de-a lungul direcției pe care se deplasaseră ei inițial.

După câteva sute de metri Jaybird a executat o altă schimbare de direcție. Au continuat să se deplaseze o vreme, apoi Murdock a semnalizat de câteva ori cu mâna.

Jaybird a repetat manevra și au revenit pe direcția originală. SEAL au organizat o ambuscadă și au rămas în așteptare, recuperându-și încet forțele. O alergare de cincizeci de mile pe nisipul unei plaje era mult mai puțin obositor decât un sprint relativ scurt atunci când alergi ca să-ți salvezi viața.

Nimeni nu avenit pe urmele lor. Erau în siguranță. Iarăși. Deocamdată.

32

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1435
Centrul Libanului de Nord

Murdock s-a târât pe la fiecare om. Trebuia să-și facă o idee asupra situației muniției. Mai trebuia să ia și „temperatura" fiecăruia, dacă se poate spune așa.

— Patru încărcătoare, a șoptit Jaybird. O sută douăzeci de cartușe. Dacă n-ar fi fost contrabandiștii ăștia, aș fi fost *pe uscat*. O grenadă cu fragmentare și una fumigenă.

— Cinci încărcătoare, a raportat Higgins. Patru *frag*. Am folosit și vreo patruzeci de cartușe de 7,62 asupra contrabandiștilor.

— Trei încărcătoare, a spus Magic. Trei *frag*. Aș fi vrut să fi folosit și eu ceva din muniția de .50; greutatea ei mi-a rupt curu'.

— Ai încercat vreodată să alergi cu o mână legată la piept? a vrut să știe DeWitt. Te încetinește rău. Magic aproape că a dat peste mine.

Chiar și sub o presiune de neimaginat, Murdock se aștepta la acest gen de atitudine glumeață. Așa se justifica existența BUD/S și Hell Week. Instructorii se asigurau că cei ce nu făceau față se dădeau bătuți acolo, la Coronado, și nu în Liban. Iar ofițerii care voiau doar să poarte o insignă mișto, dar mai devreme sau mai târziu să spună *„Am obosit, nu mai vreau să fiu la comandă… descurcați-vă singuri, băieți"* nu vor absolvi în veci programul.

— Am patru încărcătoare, a spus Razor Roselli. Ultimul PDM și două *frag*. Avortonii ăștia nu știu că nu vrem să fim deranjați până când nu vine timpul să o luăm din loc?

— Presupun că nu le-a spus nimeni, a replicat Murdock în șoaptă.

— Știi ce o să se întâmple acum? a spus Razor. O să anunțe prin radio și toți sirienii se vor face stânga'nprejur și vor veni repede aici. Și nu vor mai putea fi păcăliți.

— Ai ceva în minte, a constatat Murdock. Spune-ne și nouă.

— Trebuie să ne îndreptăm spre munți.

— E o zonă descoperită, a protestat Murdock. Cel mai înalt camuflaj natural sunt niște tufișuri înalte până la genunchi.

— E suficient ca să ne ascundem, la o adică. Vom continua să fim vânați prin pădurile astea afurisite până ce vom ieși din ele, și va mai fi nevoie doar de un foc susținut ca să ne lase fără muniție. Și au pus mâna pe noi.

— Nu-mi place perspectiva.

— Nici mie nu-mi place, spuse Razor, dar trebuie să o facem. Aceste păduri sunt o capcană.

Murdock nu a ignorat sfatul *chief*-ului său. Se gândi intens asupra problemei. Ar fi fost mai ușor să vină elicopterele aici fără a fi doborâte sau alungate din zona de aterizare. SEAL mai aveau muniție doar pentru o singură luptă. Una scurtă.

A hotărât și au început să se deplaseze spre vest, către munți. Cel puțin, în acea direcție nu aveau de traversat creastă după creastă. Dar pădurile s-au rărit repede, iar Murdock se simțea și mai expus.

Un elicopter a zburat pe deasupra, iar toți SEAL au rămas nemișcați. Mișcarea era mult mai ușor de observat din aer decât formele fixe, mai ales cele bine camuflate. Chiar și simplul târâș pe sol îi putea compromite. Elicopterul a dispărut, iar ei au reluat înaintarea.

Apoi, Jaybird a semnalat prezența inamicului în față. Murdock a ordonat oprirea coloanei și camuflarea. Jaybird se afla foarte aproape de lizieră și i-a arătat lui Murdock, care se strecurase lângă el, ceva aflat chiar în fața lor.

Imediat dincolo de copaci se afla un drum. Un transportor blindat BMP-1 era parcat de-a latul acestuia. Era vopsit în culorile de camuflaj tipic siriene, maro și nisipiu. Trapa superioară și cele două uși din spate erau larg deschise. Echipajul, șapte oameni, erau tolăniți în jurul vehiculului. Unii dormeau, ceilalți beau ceai. Armele lor se aflau care pe unde, sprijinite de transportor. Murdock decise că înăuntrul BMP-ului se afla cel puțin un om care monitoriza stația radio. Poate chiar doi.

Folosind semnalele din mână, Jaybird l-a întrebat pe Murdock pe care laterală dorea să ocolească vehiculul. Murdock i-a semnalat să aștepte. Avea o idee, care nu părea chiar atât de bizară dacă o analizai din toate unghiurile. Murdock s-a strecurat înapoi în tufișuri, apoi i-a semnalat lui Razor să se apropie.

I-a luat ceva timp, dar s-a mișcat fără a face nici un zgomot. Murdock a arătat spre BMP. Razor a aruncat o privire, după care a ridicat din umeri ca și cum ar fi spus *„Și ce dacă?”*.

Murdock a schițat cu degetul o diagramă în praful de pe jos. Razor a ridicat o sprânceană, apoi a dat aprobator din cap. S-a dus înapoi și i-a adus și pe ceilalți SEAL.

Toți au fost informați despre planul lui Murdock, fără a fi pronunțat nici un cuvânt. În curând, toți au semnalat că au înțeles.

Sirienii din infanteria mecanizată nu au avut nici o bănuială când au văzut ieșind dintre copaci un grup ce păreau a fi camarazi de-ai lor. Uniformele i-au făcut să ezite

câteva secunde cruciale, dar și-au dat seama că ceva nu e în regulă. Armele erau îndreptate asupra lor. Nu au avut nici o șansă, adică exact cum planificase Murdock.

SEAL au deschis focul chiar în timp ce atacau. Sirienii culcați pe jos nu au reușit nici măcar să se ridice, dar să-și mai ia și armele…

SEAL i-ar fi putut ucide trăgând de la adăpostul copacilor, dar Murdock avea nevoie să ajungă repede la vehicul.

În timp ce restul SEAL se asigurau că sirienii erau morți, Razor Roselli a sărit pe capota BMP-ului, a introdus țeava AKM-ului prin trapa superioară și a deschis focul. Numai după aceea a riscat să arunce o privire înăuntru. Acolo nu se afla nimeni. A întors rapid arma spre trapa comandantului și a tras din nou. La fel a făcut și Magic Brown pe turela cu arme. Dar când a introdus țeava prin trapă s-a tras un foc de pistol asupra sa. Magic nu s-a expus în dreptul trapei, ci doar a mișcat țeava trăgând continuu.

În același timp Murdock a sprintat către spatele vehiculului. A tras oblic prin una dintre uși. Când s-a oprit a putut auzi *ching-ching-ching*-ul scos de gloanțele ricoșate în interior. După de sunetele s-au oprit, a sărit în fața ușii pentru a-și termina treaba, dar compartimentul era gol.

Grenadele ar fi făcut treaba mult mai ușor, dar o explozie catastrofică a muniției stocate era ultimul lucru pe care și-l dorea Murdock. Avea alte planuri pentru acest vehicul. Imediat ce i-l semnalase Jaybird, îi venise o idee. De ce să străbați pe jos colinele golașe, unde oricine te putea împușca după cum avea chef, când puteai să le urci pe drum, în confortul unui vehicul blindat oficial al inamicului?

După ce Murdock a ieșit din compartimentul de transport al trupei, i-a văzut pe Razor și Magic trăgând afară din turelă trupul sângerând al unui sirian. Acesta a fost singurul aflat în interiorul vehiculului.

Ceilalți SEAL ridicau armele și muniția de la cadavre și le puneau în compartimentul trupei. Corpurile au fost ascunse printre copaci.

— OK? a întrebat Murdock, nerăbdător să se vadă plecat pe drum. Care știe să conducă un BMP?

Nu era ceva aflat în afara abilităților celor din SEAL.

— Odată eu am condus un T-62 la Aberdeen Proving Ground, spuse Higgins.

Jaybird a apărut dintre copaci ștergându-și sângele de pe mâini de turul pantalonilor și rânjind triumfător.

— Eu am condus un BMP la National Training Center, a anunțat.

— Și-atunci ce mama dracu' mai aștepți, o invitație? a mormăit nerăbdător Razor Roselli. Urcă-te și condu tinicheaua asta afurisită.

Jaybird s-a executat. Trecuse ceva vreme de la perioada de instrucție pe vehicule inamice efectuată la Fort Irwin, și i-a luat un minut pentru a se refamiliariza cu comenzile și instrumentele. Apoi a acționat starterul pneumatic, iar motorul de șase cilindri răcit cu apă s-a trezit la viață.

Murdock s-a urcat mai întâi în turelă, dar întreg compartimentul era mânjit de sânge și fragmente de carne. Oricum, habar nu avea cum se manevrează tunul de 73 mm și sistemul Sagger de rachete antitanc. Cel puțin acesta era argumentul pe care și-a bazat decizia.

A sărit prin trapa de la compartimentul comandantului aflat chiar în spatele lui Jaybird. Aruncată în scaun se afla o cască de tip rusesc, căptușită. Mirosea ca și cum ar fi fost purtată continuu și nespălată de pe vremea celui de Al Doilea Război Mondial. Nu chiar de neconceput, pentru că rușii au purtat exact același model de cască cu cincizeci ani în urmă. Oricum, Murdock a pus-o pe cap; altfel nu ar fi putut auzi nimic prin sistemul intern de comunicație din vehicul.

Agățat într-un suport, era un microfon care și el arăta a fi de pe timpul Războiului al Doilea Mondial. În buna tradiție rusească erau și diagrame ce arătau funcțiile fiecărui întrerupător și comutator, pentru cei ce nu știau să citească. Comutatorul de comunicații era setat pe radio. Murdock îl comută pe sistemul intern. Manevră microfonul și, puțin neliniștit că s-ar putea adresa întregii Armate Siriene, a întrebat:

— Jaybird?

— Da, *Sir*? veni replica.

Murdock putea privi înapoi peste umăr în interiorul compartimentului trupei. Restul SEAL se urcaseră înăuntru. Au închis ușile din spate și tocmai deschideau cele patru trape de pe capotă pentru a permite intrarea aerului în compartiment. Razor Roselli i-a făcut semn cu degetul mare în sus, aducându-i la cunoștință că toți sunt înăuntru și gata de plecare.

— Dă-i drumu', Jaybird, a spus Murdock pe intercom.

A ridicat scaunul până ce capul i-a ieșit prin trapă. Dacă rămânea în interiorul vehiculului n-ar fi văzut nimic prin fantele cu sticlă groasă.

— Încotro, sir?

— Întoarce obiectul acesta și ia-o spre sud. Apoi mergi pe primul drum veritabil pe care-l vezi la dreapta. Ne va duce către munți.

— *Aye, aye, Sir*.

Pentru că era un vehicul șenilat, BMP era manevrat printr-un sistem de frânare diferențiată a acestora. Fiecare șenilă avea un sistem independent de frânare. Deci, pentru a vira la stânga, mecanicul-conductor bloca șenila din stânga, lăsând-o pe cea din dreapta să meargă. Cu cât era frânarea mai lungă, cu atât era mai strâns virajul. Era nevoie de oarece timp ca să-ți însușești tehnica.

Jaybird a introdus maneta în viteza întâi, a blocat șenila stângă și a eliberat-o pe cea din dreapta.

BMP-ul s-a răsucit cu 180^0 aproape în loc. Mă rog, un loc ceva mai larg. S-a răsucit atât de rapid încât capul lui Murdock s-a lovit de marginile trapei. Mirositoare sau nu, a

fost recunoscător căștii căptușite. Îi putea auzi pe SEAL și echipamentul lor răspândindu-se prin compartiment… și hotărî să nu privească în spate.

Când BMP-ul a terminat întoarcerea, Jaybird a eliberat și frâna de la șenila stângă și a orientat transportorul blindat direct pe drum. Un tanc greu rulează foarte lin, dar un vehicul blindat, ușor, face niște salturi foarte dure.

În viteza a patra, BMP-ul dezvolta o viteză maximă de 56 km/h. Într-un rar moment de prudență, Jaybird a decis să nu cupleze viteza a cincia și nici să nu forțeze viteza maximă de 80 km/h până ce nu va stăpâni deplin vehiculul.

— Aici trebuie să virezi, a spus Murdock în microfon.

Jaybird a așteptat doar o clipă prea mult înainte de a frâna șenila dreaptă. BMP-ul a depășit virajul. Jaybird a virat oricum, iar BMP-ul a trecut peste iarba de pe acostament și a sărit înapoi pe drum. BMP s-a legănat ușor, iar de data asta Murdock s-a lovit de partea din față a deschiderii trapei.

— Cască ochii, fir'ar…! a strigat în intercom.

— *Sorry, sir*, veni replica.

Jaybird a readus BMP-ul pe drum. Murdock privea înainte la drumul ce șerpuia în munți. Se simțea mai bine decât în toată după-amiaza, fiind aproape bucuros. Dacă considerai că a rămâne în viață era dovada maximă de noroc, atunci ei se descurcaseră destul de bine.

BMP-ul urca constant drept înainte. *Klumea*, se gândea Murdock.

33

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1550
Munții din Centrul Libanului de Nord

— Mare atenție, Jaybird, a avertizat Murdock prin intercom. Dacă derapăm de pe drum, ajungem cu toții să cântăm la harpă în rai. Iar Razor o să-ți tăbăcească fundul pentru tot restul eternității.

— Am înțeles ideea, *sir*, a replicat Jaybird.

— Mulțumesc.

Drumul zigzaga printre creste, ceea ce făcea ca Jaybird să nu poată accelera BMP-ul la mai mult de 40 km/h. Murdock se bucura că măcar natura poate exercita oarece influență asupra lui Jaybird.

Murdock se întoarse privind prin trapă asupra văii. Aproape că îi putea vedea pe sirieni cum piaptănă tufărișul în căutarea lor. Bine măcar că soarele începea să coboare spre vest. I se părea a fi cea mai lungă zi din întregul an afurisit.

Toți SEAL se uitau prin trapele superioare ale compartimentului trupei. BMP nu era un vehicul mare. Era proiectat să adăpostească opt infanteriști ruși (de statură mică) care să stea câte patru spate-în-spate în compartiment. Pentru a da o idee despre dotări, ar fi de precizat că rușii obișnuiau să-și pună măștile de gaze și să scoată furtunurile prin trape pentru a putea respira niște aer proaspăt. Holbatul la peretele de oțel în timp ce transportorul sălta în sus și în jos aproape că garanta senzația de vomă.

Acum drumul urca într-o pantă lungă, direct către zona muntoasă. Partea dreaptă a drumului se mărginea cu versanții, iar în stânga se vedeau adâncimile canionului de dedesubt. Desigur, nu existau parapeți de protecție. Cu puțin înainte de vârf, drumul făcea un viraj strâns, continuând să urce. Astfel, versantul ajungea pe partea stângă, iar panta în dreapta. Așa continua până în vârf și în jos, de partea cealaltă a muntelui.

Jaybird făcea virajul foarte încet, acționând alternativ frânele șenilelor, așa încât BMP-ul se întorcea cu câteva grade, se oprea, se mai întorcea puțin, iar se oprea, apoi se mișca ușor înainte. Vând virajul era încheiat, Murdock se ridica și-l lovea ușor peste cască pe Jaybird. Apoi Murdock a privit în depărtare și a văzut unul dintre elicopterele Gazelle patrulând prin vale. De la acea distanță părea a fi de mărimea unei mingi de golf. În curând, Murdock putea vedea cercul descris de palele rotorului pe măsură ce Gazelle lua altitudine către munți, urmând drumul.

SEAL au dispărut în compartimentul trupei, ceea ce era foarte bine pentru că în grup erau vreo doi care prin culoarea părului și a pielii n-ar fi putut trece ca sirieni.

Murdock a luat microfonul.

— Jaybird, vine un elicopter ca să arunce o privire la noi. Rămâi calm și condu mai departe pe direcție, ca și cum ne-am duce undeva unde ar trebui să ajungem.

— *Roger, sir*.

Elicopterul s-a apropiat cu prudență. Murdock putea distinge culorile de camuflaj nisipiu, maro și albastru, precum și cocarda siriană roșu-alb-negru. A observat cupola transparentă, tălpicile trenului de aterizare, coada și elicea anticuplu întubată. Murdock nu se simți deloc liniștit de faptul că elicopterul era varianta antitanc, înarmat cu șase rachete HOT ghidate prin cablu și cu o rază de acțiune de 4.000 m; trei tuburi de lansare montate în linie de fiecare parte a cabinei.

Murdock a făcut semne prietenești cu mâna. Gazelle se ridică la același nivel cu BMP, dar menținându-se destul de departe în lateral pentru a păstra distanța între palele rotorului și versantul muntelui.

Murdock s-a ridicat în picioare prin trapă și a arătat spre antena montată pe partea superioară a vehiculului în partea stângă-spate. Apoi a dus mâna la casca de pe cap și a depărtat mâinile într-un gest de neputință. Ca și cum motivul pentru care nu vorbea cu ei era o defecțiune a radioului.

Putea vedea echipajul elicopterului vorbind în microfoane.

În munți era o zi rece de noiembrie, dar Murdock simțea cum îi curge transpirația pe spate. Ceva l-a bătut pe piciorul drept. Privi în jos, la Razor Roselli.

— Toți au armamentul în bătaie, a strigat Roselli. Dacă vrei să-l doborâm pe *motherfucker*, dă doar un ordin.

Murdock continua să zâmbească și să facă cu mâna către elicopter.

— Fără împușcături, a spus printre dinți. Doar stați pitiți și gata de acțiune.

Razor a confirmat cu o nouă lovitură pe picior și a dispărut înapoi în compartiment.

Murdock simulă că vorbește în microfon, ca și cum ar fi făcut o nouă încercare, apoi l-a arătat și a dat trist din cap. Decise că a venit timpul să ignore elicopterul, așa că a făcut un ultim semn cu mâna, a ridicat din umeri și s-a așezat înapoi la locul său.

După un minut foarte lung, Gazelle a început să încetinească, virând departe de versantul muntelui, înapoi către vale. Se micșoră în depărtare, dar nu a coborât în altitudine. Murdock a remarcat că BMP-ul a ajuns aproape de partea superioară a muntelui.

După care, în depărtare, elicopterul a executat un nou viraj. Se opri în zbor staționar, cu fața direct către BMP.

Un mic *puf* de fum gri a apărut pe cer în spatele elicopterului.

Murdock a răcnit în microfon și prin trapa superioară a compartimentului.

— STOP! Toată lumea afară! Degajați! Degajați! Degajați!

CARRY ON !

EXPEDIȚIA SINDBAD

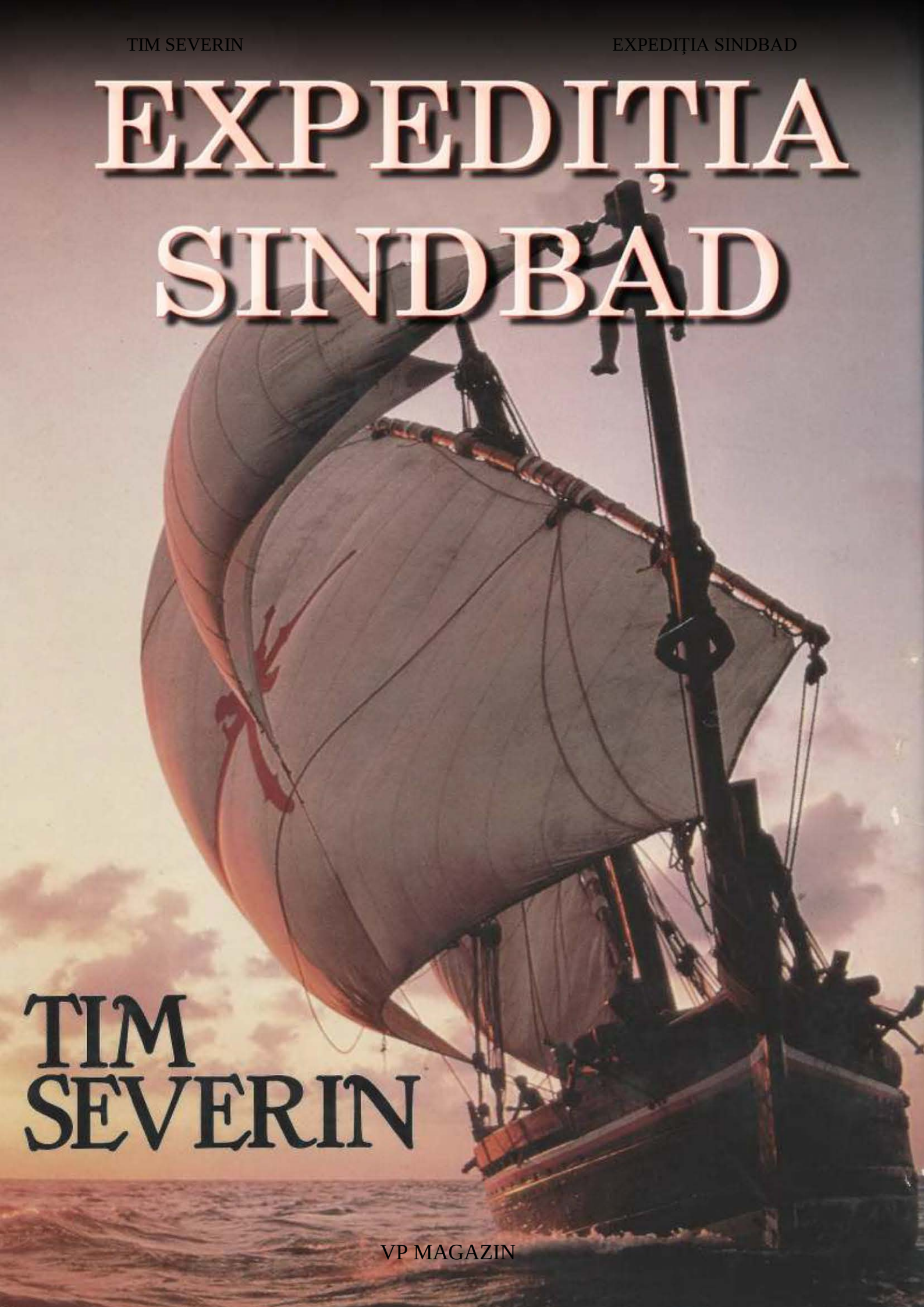

TIM SEVERIN

VP MAGAZIN

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

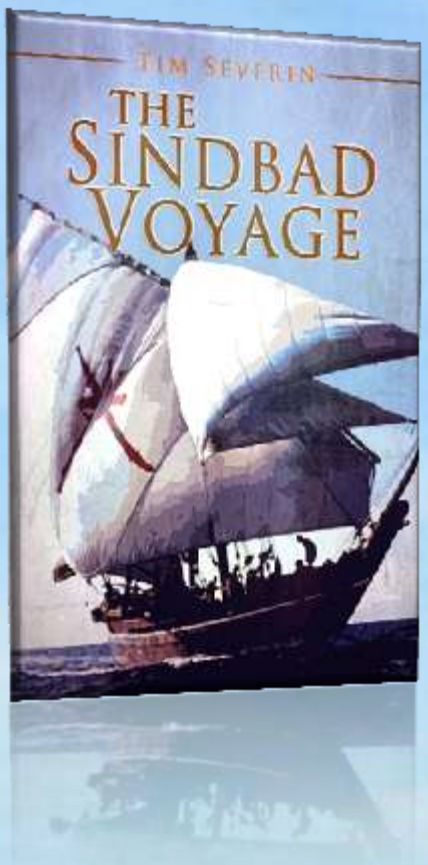

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

MAREA ARABIEI

Există o regulă generală ca primele zile ale unei încercări temerare ca Expediția Sindbad să fie dintre cele mai dezamăgitoare. Atunci parâmele noi pocnesc, nodurile prost legate se desfac sau se înțepenesc, fiind prea strânse, velele se rup, garniturile se desprind şi se pierd ore în şir în căutarea diferitelor obiecte care, în grabă, în ultimul moment al îmbarcării şi împachetării, au fost puse „bine”. Echipajul e şi el într-o stare proastă. Emoția tumultoasă a plecării a pălit şi o altă reacție îi ia locul. Oamenii care nu au reuşit încă să dobândească abilitatea de a merge pe puntea corăbiei se clatină, se împleticesc şi cad. Unii mai puțin norocoşi au rău de mare şi vomită peste balustrade, când nava începe să se mişte, odată cu valurile şi hula. Membrii echipajului se studiază pe furiş unii pe alții, perfect conştienți de lunile pe care le au în fața, luni ce vor fi petrecute împreună, înghesuiți şi zăgăzuiți într-o mică lume din lemn.

Sohar şi-a început călătoria cu un accident. În a doua dimineață mă aflam în cabina mea de la pupa şi scriam în jurnalul de bord, când am auzit zbârnâitul micului generator Diesel pornit pentru a încărca bateriile. Motorul a prins viață cu o răbufnire, dar aproape imediat s-a produs o bubuitură alarmantă şi, simultan, puntea de deasupra capului meu a fost puternic zguduită. A urmat

apoi un strigăt de durere. Am suit în fugă scara şi am găsit pe punte generatorul răsturnat pe o parte, cu ulei şi combustibil picurând din el. O margine de metal ruptă arăta unde fusese izbit capătul anterior al generatorului. Peter Dobbs se prăbuşise pe punte, cu fata contorsionată de durere, şi-şi ținea piciorul cu mâna. Printre degete îi curgea sânge şi puntea era şi ea plină de pete de sânge. Câțiva membri din echipaj, vizibil speriați şi ei, stăteau în jurul lui Peter. Şi-au revenit apoi din şoc şi trei oameni l-au ridicat şi l-au aşezat pe o ladă de pe punte într-o poziție confortabilă. Bruce a dat fuga jos după trusa de prim ajutor şi eu, ajutat de Khamees Marină, am oprit curgerea sângelui din piciorul lui Peter şi m-am uitat la rană. O tăietură adâncă, urâtă, până la os.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Puneam în funcțiune generatorul, mi-a explicat Peter, cu fața albă ca varul de emoție şi durere. Când am dat drumul motorului, manivela de pornire nu a mai funcționat normal şi a început să se învârtă în gol. Apoi întreg generatorul a căzut, iar capătul din față s-a desfăcut brusc. O bucată de metal care s-a desprins m-a lovit în picior.

De fapt era o rană adâncă, ca de şrapnel, care cerea o atenție deosebită. Cum pe *Sohar* nu exista niciun doctor, eram îngrijorat ca nu cumva rana să se infecteze, dacă nu era tratată cum trebuia. Aşa că am curățat-o cât am putut mai bine, sperând că am reuşit să scot toate bucățelele de metal, iar Bruce a bandajat-o. Sângerarea continua.

L-am chemat prin radio pe Neil Edwards, un radioamator din Mascat care organizase un grup de radioamatori din Oman pentru a asculta semnalele noastre.

— Aici *Sohar.* Am avut un accident la bord şi un om este rănit. Vă rugăm, aranjați să primim asistență medicală.

Neil a promis că va face tot ce va putea şi o oră mai târziu a chemat din,nou pentru a ne anunța că marina sultanului trimitea un doctor. Un vas de patrulare urma să părăsească Mascatul în două ore. Care era poziția lui *Sohar*? Le-am dat poziția noastră estimativă şi am calculat că dacă avem noroc, vasul de patrulare ar putea să ne ajungă în opt ore, timp în care Peter suferea în mod evident. Din fericire, *Sohar* traversa ruta folosită de petrolierele care veneau şi plecau din Golful Arab, prin strâmtoarea Hormuz; chiar în acel moment aveam în raza noastră vizuală trei mari petroliere şi speram să obținem ajutor temporar de la acestea.

— Tom! încearcă să le contactezi cu aparatul de radio de foarte înaltă frecvență. Spune-le că avem nevoie de un doctor, poate au cumva unul la bord. Spune-le că avem un marinar rănit.

Tom a deschis aparatul de radio şi a început să lanseze apeluri. Nu a primit niciun răspuns. A stăruit timp de trei ore, repetând mereu mesajul, dar în zadar. Am controlat dacă aparatul nostru transmite bine. Era în perfectă stare de funcționare. Petrolierele pur şi simplu nu urmăreau semnalele radio.

De fapt, în acea după-masă petrolierele trecuseră pe lângă *Sohar* la o distanță mai mică de o milă. Era o zi desăvârşită, cu o vizibilitate de cleştar şi nava noastră mergea purtată de un vânt uşor, cu imensele ei vele întinse. Nimeni nu

ar fi putut trece pe lângă noi fără să ne vadă. Am ordonat oamenilor să aprindă semnalele luminoase roşii de pericol, sperând că voi putea atrage atenția echipajului petrolierului. Semnalele şuierau, străluceau şi împrăştiau o lumină roşie sumbră, care trebuie să fi fost vizibilă pe o distanță de multe mile. Petrolierele despicau mai departe valurile, ignorându-ne.

Era o lecție directă de neputință în caz de pericol pe mare într-o ambarcație cu pânze. Aveam la bord toate dispozitivele moderne de siguranță, semnale luminoase, radio, oglinzi semnalizatoare şi eram în câmpul vizual al unor vase mari moderne. Totuşi, fără un cart serios la bordul acestor vase şi fără un motor pe *Sohar* care să manevreze nava în calea lor treceam neobservați. Am fi putut tot atât de bine să ne aflăm în pustiul Antarcticului.

Chiar şi întâlnirea cu vasul marinei a constituit o experiență neplăcută. Nava de patrulare putea naviga cu o viteză de peste 20 de noduri, era echipată cu radar şi condusă de un echipaj pregătit pentru a intercepta vase pe mare. Totuşi, nava marinei ne-a căutat vreo 14 ore. *Sohar* dădea un semnal radar slab şi numai când au apărut primele stele am reuşit să-i dau navei de patrulare o poziție precisă pentru a ne găsi. În cele din urmă, a doua zi la ora zece vasul de patrulare ne-a găsit, nu prin radar, ci văzând la orizont velele albe ale lui *Sohar.* Doctorul marinei a fost adus la bord într-o barcă de cauciuc şi a examinat piciorul rănit al lui Peter. El a declarat că rana nu era infectată şi a cusut-o. Peter dorea foarte mult să rămână mai departe pe *Sohar,* aşa că l-am întrebat pe doctor dacă era de acord. Doctorul a răspuns că exista riscul ca piciorul să se infecteze şi de îndată ce vom pătrunde în Marea Arabiei nu vom mai putea primi ajutor. Pe de altă parte, dacă Peter îşi va odihni piciorul şi va avea grijă ca rana să nu se agraveze, tăietura se va vindeca şi el se va restabili după trei săptămâni. Am vorbit cu Peter şi am hotărât că va rămâne la bord. Era o decizie bună. Peter, puternic, disciplinat şi scafandru priceput, avea să fie un membru de nădejde al echipajului în zilele grele care ne aşteptau.

Guvernarea lui *Sohar* constituia un element esențial al Expediției Sindbad. Unul din obiectivele proiectului nostru era de a descoperi cum au reuşit primii navigatori arabi să-şi găsească calea spre China. Aceasta reprezenta o realizare extraordinară; căci ei au cutreierat mările cu corăbiile lor, aproape un sfert din înconjurul lumii, într-o vreme când o navă obişnuită europeană avea probleme de navigație chiar pentru a traversa Marea Mânecii, iar călătoriile lor nu au fost făcute la întâmplare, ci pe baza unui calcul foarte atent. Primele texte arabe dau câteva indicații asupra felului în care au procedat. Ele arată că arabii foloseau stelele şi nu soarele pentru a-şi stabili poziția şi conțin şi unele referințe vagi privind hărțile şi ghidurile care par a fi fost luate la bord şi care fuseseră compilate după experiența unor navigatori mai vârstnici. Dar nicio hartă maritimă arabă timpurie nu a supraviețuit şi de-abia în secolul al XV-lea a apărut o carte care să înceapă să dezvăluie misterul navigației arabe. Cartea fusese scrisă de către un oman, ceea ce se potrivea foarte bine situației noastre. Acesta era un căpitan de vas din Sur pe nume Ahmed Ibn Majid, unul dintre cei mai renumiți marinari ai timpului său. Din fericire, scrierile sale au fost traduse şi adnotate cu multă trudă de către un cercetător englez, Gerald Tibbetts.

Luasem cu mine la bord pe *Sohar* un exemplar din cartea lui Majid în ediția lui Tibbetts, care devenise acum manualul meu în încercarea de a experimenta metodele navigației timpurii arabe.

Era greu de urmărit, şi nu numai pentru că Ibn Majid îl scrisese în versuri. Adesea era mai preocupat de eleganța poetică decât să dea sfaturi practice. Această carte făcea parte dintr-o serie de scrieri ale lui Ibn Majid în care pretindea că sintetizează toate metodele primilor navigatori arabi. Desigur că dădea foarte multă teorie astronomică, explicând mişcările stelelor în diferite perioade ale anului, metodele de identificare a diverselor constelații şi aşa mai departe. Dar ceea ce mă interesa pe mine erau de fapt amănuntele practice. Cum îşi măsura un navigator arab de demult poziția? Cum îşi stabilea ruta? Instrumentul pe care-l folosea nu era altceva decât o tăbliță de lemn lată de vreo 7.6 cm, cu o gaură în jiloc, prin care trecea o bucată de sfoară cu un nod. Navigatorul punea nodul între dinți, întindea sfoara până când era încordată şi, închizând un ochi, ținea tăblița în aşa fel încât o margine atingea orizontul, apoi verifica înălțimea Stelei Polare cu partea de sus a tăbliței. Părea grozav de simplu.

Am tăiat şi eu o bucată de carton, i-am făcut o gaură centrală, am vârât prin ea sfoara înnodată şi m-am dus pe punte pentru a încerca instrucțiunile lui Majid. Acesta sfătuia navigatorii ca mai înainte de a începe observațiile să-şi spele ochii cu apă rece, apoi să ia o poziție fermă şi să evite să privească în direcția vântului ca să nu-i lăcrimeze ochii. El spunea că timpul cel mai bun pentru observații era atunci când aveai un orizont clar. Era o noapte perfect senină, cu lună şi după câteva momente în care am tot mişcat tăblița am prins meşteşugul şi am descoperit că puteam măsura înălțimea Stelei Polare. Apoi am măsurat unghiurile cu un sextant modern, am calculat poziția lui *Sohar* şi am notat rezultatul. Am repetat experimentul în noaptea următoare şi am văzut că poziția Stelei Polare se modificase față de tăblița de carton. Am consultat cartea lui Majid şi am comparat datele lui cu tabelele moderne de navigație. Corespondența era evidentă, cu toate că Ibn Majid nu folosea grade şi minute pentru măsurătorile sale, ci calcula înălțimea Stelei Polare după lățimea degetului, pe care o numea *isba.* În noaptea a treia am fost în stare să socotesc înălțimea Stelei Polare cu destulă acuratețe şi să stabilesc latitudinea navei cu o variație de 30 mile, folosind doar o bucățică de carton şi un capăt de sfoară cu un nod! Nu eram decât un începător, totuşi aş fi putut naviga pe *Sohar* către oricare punct ales de pe coasta indiană, la o distanță de vreo 500 de mile bune față de poziția prezentă a lui *Sohar.* Tot ceea ce trebuia să ştiu era înălțimea Stelei Polare în acel punct unde ne aflam, în lățimi de deget, să navighez spre sud până când voi număra, de pe puntea navei noastre, acelaşi număr de lat de deget, să mă îndrept spre est şi să păstrez aceeaşi înălțime a Stelei Polare până când mă apropiam de țărm.

Aceasta este o tehnică cunoscută acum ca „navigarea după latitudine”, dar ceea ce făcea realizarea lui Ibn Majid încă şi mai impresionantă era faptul că el pretindea că ştie cum să calculeze latitudinea nu numai după Steaua Polară, ci şi după multe alte stele, pe care le folosea când Steaua Polară nu era vizibilă. El

a întocmit liste întregi de stele a căror altitudine, dacă era măsurată la timpul potrivit, o putea înlocui pe cea a Stelei Polare. Unele din aceste stele erau uşor de utilizat - de exemplu, folosea stele din constelația Crucea Sudului [1] - dar altele trebuiau măsurate în perechi, când se aflau într-o anumită relație una cu alta şi într-o anumită fază a lunii. Astfel cunoştințele lui Ibn Majid privind constelațiile şi mişcarea lor trebuiau să fie enciclopedice. El explica de asemenea ce variații se pot admite în privința înălțimii Stelei Polare, cum să se stabilească traseul pe ocean ținind seama de vânt, după ce semne să te uiți când te apropii de uscat şi aşa mai departe. Nu ştia cum să calculeze longitudinea unui loc, adică poziția est-vest, dar aceasta nu avea importanță. În călătoria spre China coastele se află în cea mai mare parte la nord şi la sud față de ruta navei şi era suficient să cunoşti poziția după latitudine.

Ahmed Ibn Majid ştia de asemenea cum să caute locul de acostare. Cunoştea contururile distincte ale unor dealuri şi promontorii şi a întocmit o întreagă listă a poziției în *isba* a celor mai importante porturi. Nu e de mirare că Ahmed Ibn Majid a fost considerat un *mu'allim,* cel mai înalt grad al unui navigator. Pentru arabi, navigatorul cel mai puțin priceput era cel care cunoştea liniile de coastă şi putea naviga de-a lungul lor în siguranță, evitând recifele şi pericolele. Al doilea grad de navigator reprezenta un marinar cu destule cunoştințe pentru a face o traversare prin largul apei, pe unde nu se mai vedea uscatul, călătorind pe o rută directă de la punctul de plecare până când se apropia de țărm. Al treilea şi cel mai înalt grad era *mu'allim.* Un *mu'allim* trebuia să ştie să navigheze oricând dincolo de linia orizontului, de la un port oarecare la altul, folosind numai stelele şi experiența sa şi să nu se rătăcească niciodată, chiar dacă ar fi fost izbit de furtuni sau purtat dincolo de ruta sa de către curent. Ahmed Ibn Majid era un *mu'allim.* S-a susținut altădată că el ar fi fost pilotul arab care i-a arătat lui Vasco da Gama ruta din Africa în India. După ce a înconjurat Capul Bunei Speranțe şi a navigat în sus pe coasta Africii de Est, Vasco da Gama a angajat acest pilot ca să conducă navele sale portugheze la Calicut, pe coasta Malabar a Indiei, pentru că acei *mu'allimi* arabi şi indieni făcuseră aceeaşi trecere a oceanului secole de-a rândul. Astfel, ceea ce pentru portughezi reprezenta o călătorie de descoperiri, pentru *mu'allimii* arabi constituia un drum de rutină.

Tăblița şi sfoara pentru cititul stelelor, cunoscute în mod obişnuit sub numele de *kamal,* s-au dovedit a fi foarte bune pentru mine, dar oare aveau ele să fie la fel de bune şi pentru alți membri ai echipajului? Mulți dintre ei au încercat să măsoare Steaua Polară cu bucata de carton şi sfoară, dar în cele din urmă am descoperit că această metodă era mai potrivită pentru o persoană de statura mea. Alții au obținut date diferite. Am consultat scrierile lui Ibn Majid şi am găsit un răspuns şi pentru această problemă. În constelația Capella există două stele distincte. Distanța dintre acele două stele este de patru *isba.* Aşa că dacă cineva îşi făcea singur propriul său *kamal,* trebuia să-l verifice ținând seama de cele două stele din Capella şi în felul acesta avea să ştie dacă era

[1] Constelaţie din emisfera australă, situată la sudul constelaţiei Centaurul.

corect *kamalul* său. Dar oare primii navigatori arabi au folosit şi busola pentru a se ghida în călătoriile lor? În mod sigur, pe vremea lui Ibn Majid, în secolul al XV-lea, busola era larg utilizată, dar textele vechi nu o menționează. Răspunsul trebuie să fi fost tot folosirea stelelor. Când l-am întrebat pe Saleh, care comandase o ambarcație de pescuit arabă, numele arabe ale punctelor cardinale, răspunsul său a fost revelator. Cele mai multe din punctele busolei sale nu erau cele folosite de europeni, ci nume de stele. Era o reminiscență a zilelor când navigatorii arabi conduceau vasele după direcția în care răsăreau şi apuneau stelele noaptea. În timpul veghii de noapte de pe *Sohar,* marinarii experimentați din Oman pilotau nava după stele. Ziua se mulțumeau să păstreze o direcție generală corectă prin observarea soarelui, în aşa fel încât vânturile musonice să bată constant la acelaşi unghi față de velele lui *Sohar.*

Pentru a verifica înaintarea noastră trebuia să ştiu cât de repede se mişca *Sohar* prin apă, aşa că am pus această problemă oamenilor de ştiință de la bord. Cei trei au petrecut o oră plăcută cu calculatoarele şi cronometrele lor şi cu o duzină de portocale. Mai întâi au măsurat distanța exactă de-a lungul navei. Apoi Robert Moore, asemenea unui profesor excentric cu un turban pe care îl înfăşurase în jurul capului în aşa fel încât arăta ca o acoperitoare de ceainic pusă strâmb, s-a cocoțat la prova.

— Acum! strigă el. lăsând să cadă o bucată de coajă de portocală în apă, iar John Harwood a pus în funcțiune cronometrul. Coaja de portocală a fost dusă de apă înapoi, de-a lungul navei.

— Acum, s-a auzit şi vocea lui Andrew, care era cocoțat la cârmă, în timp ce coaja de portocală plutea trecând pe lângă el. John a oprit cronometrul şi a notat cifrele. Mai multe bucățele de coajă de portocală şi-au făcut mica lor călătorie înapoi, de-a lungul lui *Sohar.* John a folosit calculatorul.

— Comandante, călătorim cu 4,38396 noduri, cu câteva mici erori în sus sau în jos.

— Vrea cineva o portocală? Am mai multe gata cojite, a murmurat Robert.

Sunetele la bordul unei nave medievale cu pânze sunt unice. Mugetul şi scârțâitul lemnului şi al parâmelor, care constituiau fundalul permanent al vieții noastre, începuseră acum să capete caracteristici distincte. Aşa erau scârțâitul ascuțit al parâmelor din fibră de nucă de cocos care susțineau catargul, apoi un sunet diferit de acesta produs de oricare tip de parâmă şi care varia cu gradul şi ritmul ruliului navei. Mai era apoi lovitul uşor, regulat al echei troței de cârmă la fiecare val care trecea pe sub navă, urmat de un slab clămpănit al scripeților, în timp ce cârmaciul potrivea echea. De sus din înălțimi venea un sunet blând, înfundat, când vergile mari se frecau de catarge. Ca să nu se uzeze prin frecare, fiecare vergă, era înfăşurată într-un tampon mare făcut din coajă de nucă de cocos cusută în pânză de vele. Zeci de încheieturi de lemn murmurau uşor în fiecare parte a cocii, pe când nava îşi tăia drum printre valuri. Scândurile mari ale calei se mişcau în sus şi în jos, frecându-se una de cealaltă, în acelaşi ritm cu flexiunea uşoară a cocii, iar în cabina mea până şi cea mai neînsemnată schimbare a direcției vântului sau a vitezei vasului putea fi detectată fără a mai fi necesar să mă duc sus pe punte. Susurul apei de-a

lungul cocii indica viteza navei, iar unghiul de înclinare transversală era marcat de mici stropi de umezeală care se prelingeau printre scândurile necălăfătuite aflate la nivelul apei.

În primele zile ale călătoriei cartoane, cutii, parâme, saci, cratițe şi haine erau împrăştiate talmeş-balmeş pe toată puntea lui *Sohar,* încât se părea că abia mai exista vreo bucățică de spațiu unde să mai poată sta cineva.

Ambarcațiile arabe *dhow* sunt bine cunoscute pentru haosul care domneşte pe punte, dar harababura de pe *Sohar* părea că bate recordul. Pe vergi fâlfâiau prosoape puse la uscat, bobine de fire pentru undițe se încurcau în picioare, plase cu fructe se legănau deasupra bocaporturilor. Harababura s-a mai redus doar treptat, pe măsură ce fructele proaspete au fost consumate, iar efectele personale au început să dispară jos prin cuşetele fiecăruia. Membrii echipajului aveau dreptul la două cutii în care să-şi păstreze hainele şi celelalte lucruri. Aceste cutii erau depozitate sub cuşetele din pânză de prelată care se înşiruiau sub punte de o parte şi alta a cocii. Pentru a menține interiorul cât mai răcoros posibil nu existau pereți despărțitori, ci o singură cală lungă cât întreaga navă, de la magazia de materiale de pe punte, în pic prova, până la peretele din pânză de prelată care despărțea cabina căpitanului de pupa. Aici, în cala principală, locuia întreg echipajul, oamenii de ştiință şi marinarii. Numai eu, în calitatea mea de căpitan, eram norocos să pot avea un colț propriu. În jurul trunchiului masiv al catargului principal, acolo unde acesta trecea prin punte, se aflau dulapurile pentru conserve şi sosuri. Mai departe, pe linia din centru a navei, erau legate două lăzi mari, una pentru echipamentul ştiințific, cealaltă pentru materialul fotografic, care serveau şi ca mese de lucru. Departe spre pupa era depozitul principal de alimente, o stivă de saci şi butoaie prinse într-o plasă de siguranță, iar lângă acestea, masa cu radioul. La capătul calei, în partea dinspre pupa, o pânză groasă delimita mica mea cabină, unde se găseau câteva scânduri puse de-a curmezişul pupei pentru a alcătui o masă de lucru, şi un minunat sipet oman vechi, sculptat, care servea drept bancă. Aşezat pe acesta, nu aveam decât să-mi arunc o privire în sus şi dădeam cu ochii de picioarele goale ale cârmaciului care stătea pe grătarul bocaportului, exact deasupra capului meu.

Hainele noastre erau potrivite condițiilor în care ne aflam. Exceptând timpul nopții, cei din Oman au renunțat la *dishdashauri* şi purtau doar cămăşi uşoare şi *wuzarauri,* pânzele lor lungi pentru şale. Ceilalți le-am urmat repede exemplul, preferind pantalonilor *wuzaraurile* şi umblând desculți, ceea ce era mult mai comod şi mai practic. Ziua noastră începea la răsăritul soarelui cu rugăciunile celor din Oman, urmate de micul dejun care consta din pâine sau clătite. Echipajul era împărțit în trei carturi, fiecare lucrând câte patru ore şi având opt ore libere, aşa încât ne bucuram de o mulțime de timp de odihnă. Treburile zilnice erau puține. Velele trebuiau întinse şi ajustate pentru a fi în unghiul cel mai bun, echea manipulată, butoiul cu apă proaspătă de pe punte trebuia să fie plin, velatura menținută în bună stare de navigație. În fiecare dimineață se pompa din santină o cantitate de apă galbenă, rău mirositoare, care lăsa în siajul nostru o dâră murdară. Pe lângă acestea aproape că nu mai

era nimic de făcut. Cei care nu erau de veghe citeau, scriau scrisori pe care le expediau din primul port unde acostam, sau dormitau la soare. Locul favorit era puntea de la prova. Aici imensa curbură a velei mari împrăştia o briză blândă, plăcut răcoroasă, iar dacă soarele se afla în înaltul cerului, vela oferea un petec de umbră.

Membrii echipajului începeau să capete caracteristici individuale. Mătăhălosul Abdullah, cu braţele lui mari şi mersul clătinat, s-a dovedit a fi cel mai bun cârmaci. Avea un deosebit talent să conducă nava. Se cocoța pe copastie în partea expusă vântului, apuca cu degetele lui masive troța de cârmă şi stătea acolo complet relaxat. Arareori o mişca puțin sau o îndrepta uşor, fără a se uita măcar la cârmă; întotdeauna nava îl asculta, alunecând domol, păstrând un parcurs constant şi lăsând în urmă o dâră dreaptă curată. Nimeni nu-l putea întrece pe Abdullah la cârmă. Ceilalți din echipaj nu făceau decât să frământe în mână, într-o măsură mai mare sau mai mică, troța cârmei, reglând cârma sau restabilind unghiul velelor, şi lăsând o dâră curbă în urma navei.

Tânărul Eid se dovedi a fi cel mai bun cățărător din echipaj. Era foarte viguros şi avea mişcări bine coordonate şi deşi la început nu-i plăcea să urce la înălțime, căci ameța, avea curajul să o facă oricând i se cerea. El apuca funga velei mari, acolo de unde pornea din punte şi se cățăra iute, aplecat ca un lemur, până în vârful catargului, la vreo 15 metri deasupra punții, iar de acolo, cu o răsucire, sărea pe vârful vergii principale, agățându-se mai departe cu mâinile şi picioarele. La început l-am obligat să poarte o centură de siguranță, căci dacă ar fi căzut putea să rămână infirm, dacă nu chiar să moară. Dar după zece zile era atât de sigur pe el şi ajungea atât de repede sus, încât nici nu mai avea timp să-şi caute centura de siguranță şi-l vedeai cocoțat în vârful catargului principal cu turbanul lui portocaliu şi fața neagră ca tăciunele râzând spre mine.

Noaptea era plăcut la bordul lui *Sohar*. Uneori aveam un răsărit de lună roşu ca sângele, razele filtrându-se încet prin straturile de nisip ale deşertului care se întindea în spatele nostru spre Arabia. Pe măsură ce lumina pălea, culorile nopții deveneau argintii şi negre. Greementul căpăta forma unor figuri geometrice perfecte profilate pe cer. Emblema purpurie a sultanului, de pe velă, devenea în lumina lunii de culoarea sângelui uscat, iar unduinle velelor alcătuiau modele grațioase şi complicate. Cârmaciul nu era decât o siluetă, pe când ceilalți oameni dormeau, cuibăriți pe punte pentru a evita gazul din santină care te lăsa cu gâtul dureros dimineața dacă rămâneai jos în cală toată noaptea. Erau nişte umbre întunecate, contopite cu alte umbre de pe punte. Marea era adesea fosforescentă, iar *Sohar* lăsa în urmă o dâră luminoasă. Atunci, dacă ai fi coborât într-unul din acele spălătoare tradiționale arabe care erau suspendate la pupa, ca nişte loji de teatru, şi ai fi privit în jos, ai fi putut vedea pe sub apă lumini scăpărând şi peşti mari care se agitau şi se răsuceau tulburați de trecerea vasului. Sau, dacă voiai, aruncai peste bord o găleată legată cu o frânghie pentru a lua apă să faci un duş şi să te minunezi cum curge apa mării pe pielea ta în mici şiroaie, lăsând pete de lumină acolo unde planctonul fosforescent rămâne pe trup în şuvițe asemănătoare unor licurici

fantomatici.

Zorile erau marcate de zgomotul produs de Shanby, bucătarul navei, care frământa aluatul pentru a face *chapattiurile*[2] de la micul dejun. Acestea erau comestibile, dar restul mâncărurilor pregătite de el rămâneau total nereuşite. Eu purtam vina. Shanby şi-a făcut apariția pe chei în ultima zi înaintea plecării din Mascat. De origine nesigură şi vârstă nedeterminată, Shanby a apărut ca o figură ciudat de cunoscută, în *dishdasha* lui cenuşie şi uzată şi cu o tichiuță dintr-o imitație de dantelă pusă în vârful capului, încununând o față zbârcită, cafenie, foarte asemănătoare cu aceea a unui cimpanzeu prietenos. După o clipa de reflecție, am ştiut ce era. Surâsul şi ochii lui vicleni aparțineau unui om care îşi tăia calea în viață cu precauție, urmărind şi aşteptând, încrezându-se în instinctul său de autoapărare, niciodată păşind prea departe în lumina rampei. Era tipul bătrânului soldat care serveşte în armată 30 de ani, fără a dori să fie distins sau să avanseze, dar posedând un simț bine dezvoltat de a-şi face viața cât mai comodă. În acea primă zi, Shanby mi-a vorbit într-o limbă pe care nu am înțeles-o, aşa că m-am întors neajutorat spre Musalam care stătea lângă mine pe chei.

— Ce spune? l-am întrebat.

— Nu ştiu, mi-a răspuns Musalam, vorbeşte limba beluci, trebuie să fie beluc.

Din spusele lui Musalam am dedus că Shanby provenea din Belucistan, la frontiera dintre Pakistan şi Iran. Coasta Belucistanului a aparținut cândva Omanului şi mulți beluci s-au stabilit în sultanat. Din fericire cineva de lângă noi cunoştea această limbă.

— Spune că vrea să vină pe nava dumneavoastră. Vrea să vină ca voluntar. Spune că are experiență pe nave.

— Dar ce poate face la bord?

— Spune că poate găti, că este un bucătar experimentat.

Într-adevăr, aveam nevoie de un bucătar, cineva care să fie în stare să pregătească hrana necesară pentru douăzeci de oameni, la un foc deschis cu mangal, pe punte. Shanby a fost singurul voluntar pentru această muncă. Văzând că nu se prezintă nimeni, mă temeam că vom fi obligați să facem pe rând, fiecare dintre noi, pe bucătarul.

— Foarte bine, spune-i să treacă imediat la bord şi să ne pregătească prânzul. Dacă mâncarea va fi bună, îl angajez ca bucătarul navei.

Shanby şi-a ridicat *dishdasha* şi s-a cățărat pe punte. Ceea ce a gătit a fost oarecum acceptabil. Era o mâncare de zarzavaturi cu *curry* şi orez lipicios, fără niciun gust.

L-am luat ca bun. M-am gândit că la drept vorbind era nou pe navă. Nu era obişnuit cu focul de mangal şi probabil nu avea la dispoziție nici cratițele şi oalele pe care ar fi vrut să le folosească, mai mult chiar, nu alesese el nici ingredientele. Era o situație cam specială, trebuie să recunosc, *Sohar* avea urgent nevoie de un bucătar de vreme ce erau mai puțin de douăzeci şi patru de ore până ridicam ancora. Aşa că i-am spus lui Shanby că îl angajez, dar el urma

[2] Pâine nedospită, de forma unei clătite, făcută de obieci din făină de grâu şi prăjită în tigaie.

să se ducă imediat la *suq*[3] să cumpere tot ceea ce avea nevoie în materie de lucruri pentru gătit, ca şi mirodeniile necesare, iar în dimineața următoare trebuia să fie prezent la raport. Shanby a reapărut cu o oră înainte de plecare. În acea seară nu a fost necesar să gătească, căci pe punte era o harababură nemaipomenită şi încă nu ne aranjasem, aşa ca pentru cină am mâncat mere şi pâine. În ziua următoare Shanby a pregătit dejunul. A fost exact acelaşi *curry* fad cu zarzavaturi, acelaşi orez călduț, ca şi cel de la masa de probă. La cină ne-a dat *curry* rece rămas de la dejun. Dejunul din ziua următoare a fost identic, acelaşi *curry* fără-gust, poate cu o mică variație de zarzavaturi. Îmi era clar că Shanby ştia să pregătească doar un singur fel de mâncare, acelaşi *curry* neplăcut. Eram condamnați să-l mâncăm de la un țărm la altul al Mării Arabiei.

Shanby reprezenta crucea pe care trebuia să o purtăm în următoarele trei săptămâni. Sufeream toți. Nimic nu-i mai rău pe o navă decât un bucătar total nepriceput, iar Shanby se dovedi a fi îngrozitor. Era foarte încet la micul dejun, îi trebuiau două ore să pregătească *chapattiurile,* iar cei care veneau mai târziu, până când erau serviți aveau foame de lup. Când pregătea prânzul era foarte neglijent. Curăța zarzavaturile atât de prost, încât lăsa bucăți putrede în mâncare, iar orezul nu-l scurgea niciodată cum trebuie, aşa încât se aduna tot, formând o pastă apoasă. La vremea cinei lenevea, atunci ori ne dădea resturile de *curry* de la prânz - şi nu-i de mirare că întotdeauna rămâneau o mulțime - ori deschidea câteva cutii de conserve la întâmplare şi ni le servea abia călduțe.

Era inutil să-l ajuți pe Shanby, el profita doar de bunăvoința noastră. Terry Hardy, operatorul de sunet de pe *Sohar,* a încercat să-i vină în ajutor, căci lui îi plăcea să mănânce bine. Shanby a profitat de ocazie şi a şters-o, dispărând în cuşeta lui, de unde a reapărut la vremea cinei, fiind primul care s-a servit. Chiar dacă strigai la el nu-l impresiona, căci avea o piele groasă ca de rinocer. Într-o zi Eid a fost pe punctul de a-l pocni, văzându-l că-şi spală picioarele într-un lighean de bucătărie. În ziua următoare am observat că Shanby îşi spăla din nou picioarele murdare în ligheanul de bucătărie, dar ferindu-se să fie văzut de omani.

Shanby era un asemenea nemernic fără pereche, încât de fapt ajunsese să aibă un oarecare farmec. Se strecura pe furiş pe punte, în aşa fel încât putea privi în orice direcție, dintr-o dată, pentru a fi în măsură să evite să-l cheme cineva şi să-i dea de lucru. Dacă era văzut, căuta să-şi ia o atitudine serviabilă, dar dând în acelaşi timp impresia că este ocupat. Îmbrăcămintea lui obişnuită era o pereche de şalvari largi, foarte murdari, o cămaşă englezească în pătrățele, foarte scumpă, care fusese uitată la bord de un vizitator în portul Mascat şi dispăruse pe dată în garderoba lui Shanby, şi jalnica lui tichie din dantelă. Aceasta era uneori înlocuită cu o cârpa de praf de un galben deschis, pe care o lega în jurul capului. Atunci arăta ca ceva intermediar între o femeie de serviciu dintr-o comedie şi un colonel de cavalerie american dintr-un *western.* Stând pe vine în aceste veşminte bizare, cu proteza muiată într-un pahar lingă el, învârtea la întâmplare în orezul lui oribil, în timp ce din țigara pe care o fuma îi

[3] Bazar sau piaţă in Orientul musulman.

cădea scrum în mâncare. Atunci. În fine, mi-am dat seama de originea insultei „fiul unui bucătar marinar”.

Oamenii de ştiinţă îşi începuseră programul lor de cercetare. Andrew aduna în fiecare zi mostre de plancton cu ajutorul unei site plutitoare pe care o lega într-o parte a lui *Sohar* şi apoi punea recolta în sticle. De asemenea, de două ori în 24 de ore cobora în apă un colector. Acesta plutea alături de navă, adunând uleiul şi alte forme de poluanţi de la suprafaţa apei. Deşi *Sohar* naviga într-o regiune folosită de petroliere, se părea că apa era foarte puţin poluată. În fiecare dimineaţă Andrew căuta vietăţile mărunte de la suprafaţa oceanului, adunând mici colonii de crabi şi insecte care îşi aveau sălaşul în diferite alge şi plante marine, sau alte resturi plutitoare purtate uşurel de apă în jurul lui *Sohar.* Stând acolo pe copastie cu plasa de prins peşte cu coadă lungă, cu pălăria lui de paie şi costumul de baie, Andrew arăta asemenea unui copil din epoca eduardiană [4] dus drept recompensă să prindă creveţi la malul mării.

Robert Moore, colegul lui, era ocupat să studieze concentraţia microelementelor din apa mării. Acestea sunt vitale pentru viaţa din ocean, iar *Sohar* era adaptat întocmai pentru activitatea lui Robert. Deoarece coca era numai din lemn şi sfoară, nu lăsa în apă nicio fărâmă de metal, aşa cum ar fi fost cazul cu o navă construită din oţel sau bătută în cuie, ceea ce însemna că mostrele lui Robert din apa mării erau mai puţin pasibile să fie contaminate la bordul lui *Sohar* decât pe multe alte tipuri de nave. Robert petrecea ore de-a rândul în măruntaiele lui *Sohar,* aplecat asupra cutiilor lui de vraci cu echipament ştiinţific. Cu turbanul lui, legat dezordonat, arăta ca un vrăjitor modern, învârtind eprubetele pline de apă cu băşici şi umplând diferite flacoane cu amestecuri misterioase de apă marină, pe care avea să le ducă înapoi la universitatea lui pentru a le studia.

Al treilea om de ştiinţă, John Harwood, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în capătul opus al navei, legănându-se sus lângă arborele principal, pe un scaun de catarg ridicat acolo cu ajutorul unei fungi de foc. Cu un carnet şi un binoclu în mână, John urmărea mamiferele marine, balene, delfini şi altele asemănătoare, ţinând şi un jurnal pentru toate păsările pe care le vedea. Dar balenele, chiar şi cele mici, erau puţine şi arareori apăreau; şi, aşa cum observa John cu mâhnire, lucrul cel mai important pe care l-a învăţat a fost că atunci când trebuia să reperezi o balenă, marinarii experimentaţi de pe *Sohar* erau mult mai abili decât cercetătorii ştiinţifici. Aşa de exemplu, Trondur şi Mohamed în special puteau să vadă de pe punte învolburarea de apă produsă de balenă cu mult înaintea lui John, care se afla la catargul principal. Ajunsese să fie o glumă obişnuită a echipajului să strige: „John! John ! Trezeşte-te! N-ai văzut balena?” John se uita în jos cu un zâmbet sfios şi îşi muta binoclul pentru a privi în direcţia bună.

Când era însă vorba să repereze păsări, John se dovedea un adevărat as şi ne procura o plăcere în plus identificând păsările care zburau în jurul navei. Cele mai multe dintre păsări erau cele obişnuite: gâşte de mare, petrei, diferite

[4] Epoca lui Eduard al VIMea, rege al Angliei (1901—1910).

păsări tropicale cu aripi lungi, înguste. Uneori avea şi câte o surpriză. Odată a văzut doi pescăruşi mari, care nu se găsesc de obicei în aceste ape şi un caprimulg care, deşi este o pasăre de uscat, părea fericit acolo în larg. Pasărea nu a făcut niciun efort să se întoarcă spre uscat, ci a tot dat târcoale navei ore de-a rândul. Ca mulți alți marinari, primii navigatori arabi s-au călăuzit în navigația lor după zborul păsărilor, urmărindu-le şi ştiind după schimbarea speciilor când se aflau aproape de țărm. Credeau, ceea ce mi se părea foarte drăguț, că micii petrei, care par atât de fragili şi delicați, supraviețuiesc atât pe vreme bună cât şi pe cea proastă şi că nu se duc niciodată pe uscat, ci trăiesc mereu pe mare şi îşi clocesc ouăle în spuma valurilor.

La 29 noiembrie în undițele noastre s-au prins primii peşti: un bonito mic şi un altul asemănător unui macrou. Erau prea mici pentru a putea sătura un echipaj de douăzeci de oameni flămânzi, aşa că i-am tăiat şi i-am pus la uscat ca momeală pentru rechini. Exista deja un rechin de vreun metru şi ceva lungime care circula zilnic în siajul nostru, o umbră sinistră, sumbră, umblând după resturi.

Înaintarea navei noastre era bună, dar nu spectaculoasă. Parcurgeam cam 70-80 mile pe zi, în funcție de vânt. Când vântul bătea dinspre prova, *Sohar* rula într-un mod neplăcut, balansându-se înainte şi înapoi cu un muget puternic al lemnelor din arboradă, lovite de catarg, o bătaie a pasticilor de lemn pe măsură ce şarturile mai întâi se curbau şi apoi se întindeau odată cu ruliul. Când vântul bătea dinspre pupa, *Sohar* despica valurile plină de avânt, dar era stânjenită de forma velelor sale. Acestea arătau cam jalnic, atârnând în falduri mari. Fuseseră cusute în India de către un specialist care confecționa vele pentru vasele indiene şi am învățat încă o dată lecția că atunci când construieşti un vas pe care-l copiezi după unul medieval, fiecare amănunt trebuie supravegheat personal, fia că ar fi fost vorba de alegerea lemnului pentru scânduri sau numărul de împunsături pe centimetru în cusăturile pânzelor navei. Meşterul a lucrat superficial şi, înainte de a pleca din Mascat, am încercat să îmbunătățim lucrarea, transformând spațiul pentru parade al bazei navale într-un depozit de velaturi, acoperindu-l cu pânze care trebuiau cusute din nou. Astfel, am stânjenit foarte mult pe ajutorul de comandant care a fost obligat sa contramandeze exercițiile de dimineață până când aveam să dispărem de acolo. Acum, aflându-ne în larg, am văzut că meşterul folosise şi o pânză de foarte proastă calitate. Pânza aceasta, din bumbac, fusese țesută de mână, pentru a fi autentică şi, fiind țesută larg, cu prima bătaie a vântului s-a întins până când velele s-au umflat fără eficacitate. Mi-am dat scama cu durere, că la următoarea noastră acostare trebuia să pregătim un nou set de vele, căci altfel *Sohar* avea o şansă foarte mică să ajungă în China înainte de a începe anotimpul taifunurilor în Marea de Sud a Chinei, perioadă în care navigația era foarte primejdioasă.

Cealaltă mare îngrijorare a mea o constituia cârma. Aceasta se clătina în față şi în spate, şubrezită, amenințând să cadă în întregime. Parâmele care amarau cârma de pupa se întinseseră. Două dintre ele se aflau sub linia de plutire şi se uzaseră complet, iar capetele lor destrămate se unduiau ca o algă. Nu era nimic

de făcut decât să o reparăm temporar. În următoarea zi calmă, Mohamed şi Trondur s-au lăsat în jos peste pupa şi au pus legături noi deasupra apei. Dar am hotărât să nu le scot pe cele din apă, de vreme ce cârma se ridica mugind la fiecare val şi exista pericolul ca cineva să-şi strivească mâna între pana masivă a cârmei şi etambou. În plus rechinul era tot acolo, dând flămând târcoale navei.

Va urma…

COMPLEX 13
MATTHEW REILLY

MATTHEW REILLY

КОМПЛЕКС ТРИНАДЦАТАЯ
COMPLEX 13

Traducerea UnCris

PROLOG

Închisoarea fără întoarcere

Există câteva mari mituri militare.

Unul dintre cele mai bine-cunoscute este mitul **Area 51**: US Air Force deține o navă spațială extraterestră prăbușită – și pe extratereștrii care au venit cu ea – în interiorul unui complex de hangare din deșertul Nevada.

Altul este că Adolf Hitler nu s-a sinucis în bunkerul său din Berlin înainte ca Armata Sovietică să-l cucerească. Adică, sovieticii l-au prins și l-au dus la Moscova, unde și-a sfârșit zilele într-o celulă izolată, cuprins de nebunie.

Al treilea secret este că Mossad-ul israelian, cel mai feroce serviciu secret din lume, a știut dinainte despre atacurile de la 11 Septembrie, dar nu a prevenit america aliată, gândindu-se că un asemenea nemaipomenit atac islamist va face să crească susținerea SUA pentru Israel.

Da, interesante teorii conspiraționiste.

Dar un mit le depășește pe toate celelalte.

O legendă, despre care mulți dintre cei ce fac parte din comunitatea Serviciilor de Informații ale SUA jură că este adevărată – mai ales agenții operativi CIA care au acționat în interiorul fostei Uniuni Sovietice în primii ani ai războiului rece.

Se spune că au interceptat convorbiri radio în care, ruși înspăimântați vorbeau despre un loc numit „КОМПЛЕКС ТРИНАДЦАТАЯ".

Complexul 13.

Era Area 51 a URSS, o unitate maxim securizată aflată la nouăzeci de mile de Tunguska – locul unui faimos impact de meteorit în 1908 – unde se presupunea că sovieticii dețin propriile exemplare de creaturi extraterestre.

Miturile despre Complexul 13 erau terifiante: că nici un prizonier care intra în complex nu-l mai părăsea vreodată; că sovieticii îi ofereau pe prizonieri ca hrană extratereștrilor aflați acolo; și că sovieticii făceau experimente demențiale pe acești extratereștri.

Membrii ai sistemului penitenciar sovietic – prizonieri politici, anti-sociali și dezertori din armată – cunoșteau Complexul 13 sub un alt nume. *Închisoarea fără întoarcere*.

Dar, mai apoi, s-a întâmplat un lucru ciudat.

Conform celor susținute de CIA, Complexul 13 a fost dezafectat în decembrie 1959, „cuptoarele" au fost stinse, ușile metalice închise, locul lui pe hartă a fost șters. Nu a mai fost menționat în nici o transmisie sovietică – radio sau de altă natură – după această dată.

De atunci nu a mai fost găsit.

În 1958, Complexul 13 a dispărut din istorie.

MUNTELE SINGURATIC

Tunguska,
Nord-estul Siberiei,
În Prezent

Militarii americani nu ar fi trebuit să se afle acolo – în zona muntoasă, stearpă, din nordul Siberiei, la o mie de mile de orice așezare umană, încălcând suveranitatea teritorială a Rusiei.

Într-adevăr, odată ce erau dotați cu armament și purtau uniforme de luptă, nu numai că violau suveranitatea Rusiei, dar comiteau un act de război.

Dar celor doisprezece duri din *Force Recon Marines* li se fâlfâia.

Misiunea lor trebuia să fie scurtă.

Intrat, verificat dacă este complexul corect, luat orice document putea fi găsit, și retragere.

De ce ? Pentru că era *urgent*.

Propriul lor guvern avea o problemă serioasă acasă, iar acesta ar fi putut fi *singurul mod* de rezolvare a acesteia.

— E sub acesta! a indicat Rockmeyer imensul munte întunecat ce se ridica în fața lor.

Se proiecta pe cer ca o lespede de piatră neagră, partea frontală fiind acoperită de grohotișul unei imense alunecări de teren.

Master Sergeant[1] Rockmeyer ținea în mână, ațintit spre munte, un aparat ce obținea imagini interioare cu ajutorul rezonanței sonice de mare densitate. Acesta dezvăluia acum sistemul de cavități din interiorul muntelui, care aveau colțurile în unghi drept.

O structură realizată de om.

TERMINATORUL

Comandantul lor a pășit înainte.

Era Locotenentul John T. Armstrong, un tip tăcut dar eficient care excela în misiunile neobișnuite.

Printre altele, el a fost cel ce l-a găsit pe Saddam Hussein în mica sa gaură din apropiere de Tikrit; de asemenea, era cel ce l-a capturat pe Bin Laden după un teribil schimb de focuri în Tajikistan[2]. America încă nu făcuse publică această informație.

El era omul pe care Marines îl numeau pentru executarea misiunilor dificile, dure.

Avea numele-cod: *Terminatorul*.

Armstrong a cerut pentru echipa sa doar o singură piesă de echipament greu: un M-19B, mașină de forat tunele. Semăna cu un tanc dotat cu un cap de forare conic pe țeava tunului.

---

[1] Master Sergeant – grad militar în US Marine Corps (pușcașii marini)(cod NATO OR-8); echivalent *plutonier-major*.

[2] Nuvela a fost scrisă mai de multișor, înainte ca evenimentele reale să se fi petrecut.

Huruind, utilajul de forat tunele s-a trezit la viață, începând să sape în versantul muntelui.

Într-o oră a înaintat două sute de metri prin alunecarea de teren… când s-a lovit de ceva metalic.

Ușile Complexului 13.

ÎN IAD

Lumina lanternelor în întuneric – douăsprezece – străpungea bezna cețoasă.

Conduși de Armstrong, Marines s-au apropiat de ușile metalice gigantice ale Complexului 13, ascunse de aproape cincizeci de ani sub alunecarea de teren și dezvăluite acum de utilajul de forare al lui Armstrong.

Mâzgălite cu spray pe metalul îndoit, erau cuvintele faimoase ale lui Milton, traduse în rusă: *Lăsați orice speranță, voi care intrați aici*.[3]

Oricum, echipa a intrat.

„Când o înghețа Iadul…" era o vorbă.

A avut dreptate.

Arăta precum Iadul… înghețat.

Imediat după ușile metalice, au găsit un imens doc de intrare din beton cenușiu. Era flancat de câteva birouri administrative cu pereți din sticlă.

Peste tot era împrăștiat sânge – care stropise pereții de beton și ferestrele de sticlă ale birourilor cu jeturi lungi.

Părți de trupuri omenești erau răspândite pe podea, păstrate de-a lungul anilor de către frigul extrem, părți umane care păreau a fi…

…pe jumătate mâncate.

Un strat de ace de gheață acoperea totul.

Dincolo de docul de la intrare, după o altă masivă ușă metalică, au găsit o scară spiralată, largă, ce ducea în întunecimea de dedesubt.

Armstrong a privit în josul scărilor – când ceva mare a țâșnit pe la ceafa sa și a rupt capul omului din spatele său, *dintr-o mișcare*!

Armstrong s-a întors – tocmai când Rockmeyer a deschis focul asupra creaturii – *brrrraaaappp*! – care s-a lovit de peretele cel mai apropiat, ciuruită.

S-a întins pe podea, scâncind, pe moarte.

Cei unsprezece Marines rămași s-au adunat în jurul acesteia.

---

[3] Autorul face o confuzie. Aceste cuvinte aparțin lui Dante Alighieri (La divina commedia) - *Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate.*

Era de mărimea unui om, dar cu o piele uleioasă, solzoasă și aripi ca de liliac. Semăna puțin cu un teradactyl, dinozaurul zburător, doar că avea capul mai dezvoltat, mai complex, ca al unui dragon în miniatură.

— Doamne Sfinte, tocmai i-a rupt capul lui Kasdan…

— Jesus, e întocmai ca cei doi pe care i-am văzut la Groom Lake…

— Ceea ce înseamnă, spuse Armstrong, că rușii s-ar putea să aibă și câțiva dintre cei mari. Și de asta ne aflăm noi aici. Atenție mărită! Twohy și Souza, stați de pază aici. Restul, veniți cu mine. Se cam împute situația.

Au coborât scările.

SCĂRILE ȘI HANGARUL

Scările era deschise pe laterale.

De fapt, era o structură spiralată înaltă ce cobora de pe tavanul unei imense încăperi subterane. Dar această scară spiralată nu ajungea până la podeaua hangarului – se sfârșea brusc la zece metri deasupra podelei, pe o pasarelă dreaptă și lungă, suspendată și ea.

În centrul acestui hangar, la bază, direct sub pasarelă, se afla piesa centrală a Complexului 13.

O navă spațială.

NAVA

Descrisă printr-un singur cuvânt, era *magnifică*.

Chiar și sub un strat de ace de gheață vechi de 50 de ani, era magnifică.

Avea linii drepte și netede; învelișul exterior era argintiu, blindat, dur. Avea două aripi lăsate în jos, o coadă înaltă și trei motoare mamut în spate.

Absolut grozavă.

Era intactă în cea mai mare parte, cu excepția botului zdrobit – rezultatul prăbușirii cumplite din urmă cu mulți ani.

Acoperind întreaga podea din jurul navei era o uriașă structură extraterestră cu multe găuri, precum un fel de cuib, sau o rețea tridimensională de păianjen, punctată cu mii de găuri mici. Această rețea imensă ieșea din navă și acoperea pereții hangarului. Și ea era acoperită de gheață.

Totul era nemișcat.

— Acolo!

Armstrong a arătat spre un mic birou, și el suspendat deasupra podelei, la capătul îndepărtat al pasarelei de sub ei.

— Acesta trebuie să fie laboratorul! Haidem!

Au început să alerge în josul scărilor. Pe măsură ce coborau, tot mai mulți dragoni de mărimea unui om ieșeau din cuiburile de pe pereții hangarului. Se năpusteau asupra scării în dublu helix – în timp ce Marines coborau ripostând cu foc automat asupra lor.

Dragonii scheunau, unii cădeau, dând din aripi, în spasme.

Unul a înhățat un Marine și l-a tras de pe scări, lăsându-l apoi să cadă de la treizeci de metri pe rețeaua de pe podeaua hangarului. Aceasta i-a atenuat aterizarea și a supraviețuit…

…cam două secunde.

Thwack! A fost înșfăcat de o diabolic de puternică gheară care a ieșit dintr-una dintre cele mai apropiate găuri și l-a smuls de la vedere, în timp ce striga înspăimântat. Apoi…

Crunch! O împroșcare de sânge uman a țâșnit din gaură, iar urletele eu încetat.

— Mă-sa-n… a izbucnit Marine din spatele lui Armstrong.

Acesta nu i-a dat nici o atenție. A sărit pe pasarelă, chiar în momentul când unul dintre dragonii înaripați a aterizat drept în fața sa și și-a dezgolit colții.

Două detunături din pistolul său Desert Eagle[4] i-au zburat capul și, poticnindu-se și împleticindu-se, fără cap, a căzut de pe pasarelă, lăsându-i calea liberă.

În spatele său, a căzut un alt Marine.

Acum aveau trei căzuți.

Armstrong s-a apropiat de laborator și a găsit ușa închisă prin interior.

Patru focuri de pistol au rezolvat problema. Izbi de perete ușa „descuiată” și intră.

LABORATORUL MORȚII

În lab era o tăcere de mormânt.

Fără schelălăituri, fără focuri de armă, fără sânge împroșcat.

[4] Desert Eagle – pistol semi-automat, de calibrul .50

Armstrong și ai săi sau răspândit.

— Domnilor! Dosare, notițe, tot ce puteți găsi. Nu putem rămâne prea mult! La treabă! Koepp, acoperi ușa din spatele nostru!

Pe când oamenii săi executau ordinul, Armstrong cerceta laboratorul – banchete, birouri, dulapuri, flacoane cu ser; toate acoperite cu gheață; abandonate de mult.

Într-un colț se afla un trup uman acoperit și el de gheață – ghemuit în poziție fetală, înțepenit de moarte; dar întreg, nemâncat.

— Doc! și-a chemat Armstrong sanitarul. Verifică-l!

Doc se apropie de cadavru și-l examină.

— A murit înghețat, *sir*. S-a închis singur aici ca să se apere de extratereștri.

Cineva spuse:

— Jesus, datele înregistrate sunt din 1938, când nava a fost găsită îngropată la o jumătate de milă sub Tunguska… sovieticii au crezut că prăbușirea ei a fost impactul din 1908. A pătruns adânc în pământ…

Altul a adăugat:

— Au adus-o în interiorul acestei unități și au examinat-o ani de zile pătrunzând tot mai adânc în ea. Apoi, în 1956, au găsit creaturile în încăperea aflată chiar în centru. Dar erau congelate într-un fel de unități de hibernare. Dormeau. Iar proștii de sovietici i-au trezit. În trei ani, totul s-a terminat.

Armstrong încă se afla lângă laborantul înghețat. În mâinile acestuia se afla un carnet.

Armstrong i l-a luat și l-a deschis.

Primele pagini erau scrise într-un stil ordonat, de studiu clinic, în rusește.

„Extratereștrii adoră gustul cărnii de om. Carnea de om viu. Nu se ating de prizonierii morți. Azi l-am văzut pe scriitorul anti-social Polemov cum a fost aruncat în navă. Nu a fost la fel de curajos ca în scrierile sale anti-sociale. A urlat ca o fată când l-a târât pe pasarelă și l-au băgat înăuntru."

„Aceste creaturi nu par a fi constructorii navei spațiale. Aceasta este mult dincolo de nivelul lor de dezvoltare. Rămășițele a cel puțin alte nouă specii de extratereștri au fost găsite pe navă, toți morți. Doar această specie a supraviețuit. A fost un fel de navă zoologică de transport în care animalele au scăpat?"

„Creaturile par să treacă prin trei faze de viață: o fază infantilă în care seamănă cu un melc, faza de adult-dragon zburător, apoi cea mai lungă fază dintre toate, enormi super-adulți care trăiesc în găurile din formațiunea rețea. Faza infantilă durează aproximativ cinci

săptămâni. Faza de adult, zece săptămâni. Faza de super-adult, încă zece săptămâni. Durata totală de viață, douăzeci și cinci de săptămâni.

Ciclul de viață amintește de al fluturelui comun, dar cu un stadiu adițional: un melc mic devine un adult înaripat mare, care apoi se face un cocon din nou și devine mult mai mare…

După opinia tovarășului dr. Karlov, la sfârșitul celei de-a cincea săptămâni a vieții de super-adult, creaturile dau naștere, asexual, noilor pui. Conform observațiilor, doctorul estimează că fiecare super-adult dă naștere la doi pui…"

Dar mai târziu, în carnet, scrierea ordonată a devenit agitată, dezordonată, o mâzgălitură desperată:

„Am pierdut controlul Complexului! Karlov a greșit! Nu a fost deloc un ratio de 1 la 2! Numai prima generație a avut acest ratio. A doua generație de super-adulți a dat naștere la câte patru pui. Următoarea la câte opt. Apoi următoarea: șaisprezece! Acum se multiplică fără a-i mai putea controla și au cucerit complexul!"

Și ultima notare:

„Ordinul a fost dat. Complexul 13 este înconjurat de Spetsnatz[5] care, împreună cu temperaturile exterioare, țineau creaturile în interior. Complexul va fi îngropat sub o alunecare de teren provocată intenționat, declanșată de explozivi. Prins în acest laborator, nu pot ieși, decât dacă alerg printre o mie de creaturi mâncătoare de oameni. Am să mor aici, înăuntru. Doamne, ai milă de sufletul meu, pentru sutele de oameni pe care i-am făcut să meargă la moarte!"

Armstrong puse carnetul în rucsac .

— Am informații despre înmulțire! a anunțat.

— Iar eu am informații despre cum pot fi uciși, a spus unul dintre militari. Sovieticii au făcut asupra lor experimente cu diverse temperaturi. Căldura nu este bună – pot supraviețui la temperaturi de până la 1.000^{0}C. Nu-i de mirare că grenadele noastre n-au avut efect! Conform acestor date, „chestiile" nu pot supraviețui la temperaturi sub –35^{0}C!

— De aceea au fost blocați aici…, remarcă Doc.

— Iar asta-i exact informația de care aveam nevoie, a constatat Armstrong. Acum, hai să ne cărăm dracului de aici.

[5] Spetsnatz – unitățile de elită/forțele speciale ale Armatei sovietice.

IEȘIREA DIN IAD

Odată ieșiți din laborator, au rupt-o la fugă.

Duzini de dragoni schelălăitori, mari cât omul, au umplut spațiul din hangar.

Armstrong și oamenii săi au deschis focul din alergare, în toate direcțiile, doborând creaturile în jurul lor.

Au ajuns la scara spiralată, metalică, ce ducea către tavan…

…chiar când o serie de puternice grohăituri groase s-a ridicat dinspre podeaua hangarului.

Au încremenit cu toții.

Schelălăiturile ascuțite ale dragonilor mai mici au încetat.

Și atunci, însoțiți de un zgomot de rupere, cinci super-adulți imenși au erupt din formațiunea-rețea de pe podeaua hangarului!

Erau enormi – nu numai că aveau un cap ca al lui T-Rex, dar erau de forma și mărimea unui T-Rex, dar cu mari aripi din piele și șase picioare prevăzute cu gheare încovoiate cu care-și înșfăcau prada. Capetele erau absolut terifiante: cu bot lung acoperit de solzi, și fălci gigantice prevăzute cu colți lungi de 50 cm!

Și cum se mișcau!

Marii super-dragoni-monștri pluteau prin aer, se învârteau în jurul scării precum niște lilieci gigantici, repezindu-se la Armstrong și ai săi. Îi dominau pe oameni, fiind de cel puțin două ori mai înalți.

Una dintre creaturi l-a tăiat fix în două pe unul dintre Marines, dintr-o singură mușcătură.

Alta a apucat doi cu ghearele sale și i-a îndesat pe amândoi odată în bot.

În ambele cazuri creatura respectivă a vomitat instantaneu prada, împrăștiind sânge și rămășițe umane peste tot, datorită unei stranii funcții digestive. Nici nu ajungeau bine rămășițele pe podea și sute de creaturi ca melcii ieșeau din rețea și începeau să mănânce „tocătura”.

Unul dintre super-adulți l-a atacat chiar pe Armstrong, dar Terminatorul s-a întors cu fața spre el și a tras cu imensul său Desert Eagle drept în ochiul stâng al monstrului.

Ochiul giganticei creaturi a explodat ieșindu-i din orbită, iar monstrul a schelălăit și s-a prăbușit, peste navă zvârcolindu-se în convulsii.

Mai erau doar cinci Marines pe scara spiralată.

Armstrong și doi dintre ei tocmai au ajuns în vârful ei, când doi super-adulți au smuls scara cu totul, rupând întreaga structură din montanții ce o țineau montată în tavan, și care s-a prăbușit… împreună cu ultimii doi Marines aflați încă pe ea!

Precum un copac retezat, scara a căzut, prăbușindu-se peste nava argintie și rețeaua de pe podea, zdrobind în cădere și pasarela suspendată.

Nici un om nu va mai coborî vreodată acolo.

CURSA SPRE IEȘIRE

Armstrong și găsit gărzile lăsate în urmă – Twohy și Souza – zăcând morți, iar corpurile lor erau mâncate de trei dragoni mai mici!

Deranjați de neașteptata sosire a lui Armstrong, cei trei mini-dragoni s-au oprit din festin, ridicându-și boturile pline de sânge. Apoi, cu o viteză uimitoare i-au atacat pe cei trei militari supraviețuitori.

Marines s-au lăsat rapid pe vine, iar cei trei dragoni i-au ratat. Marines au deschis focul cu MP-5 trăgând după bestii, zburătăcindu-i și făcându-i să cadă ca niște avioane doborâte.

Au alergat din nou.

Cu toată forța.

Disperați.

În marele doc de la intrare… și Armstrong a văzut ușile de la ieșire, iar dincolo de ele siguranța frigului de afară.

În acest moment, super-adulții au ieșit din adâncurile complexului. Cu un mare *boom*, unul dintre ei a aterizat pe betonul din doc, dându-și capul pe spate și scoțând urlete înfricoșătoare. Sunetele de bas adânc al urletelor sale se reverberau de pereți.

Și deodată, când s-a întors să privească în urmă, Armstrong s-a împiedicat de un cadavru și a căzut stângaci spre înainte, cu fața la pământ.

Căderea i-a salvat viața, dar nu și pe a lui Doc și Rockmeyer.

Pentru că Armstrong căzuse, o creatură super-adultă a picat în zbor și i-a retezat pe ceilalți doi Marine drept, la nivelul abdomenului.

Au căzut în bucăți.

Armstrong – acum singur – clătinându-se, împiedicându-se pe ultimii metri, își făcu drum afară prin ușile metalice ale Complexului 13, pe sub cuvintele *Lăsați orice speranță, voi care intrați aici*.

A plonjat prin deschizătura ușilor în tunelul forat de oamenii săi și imediat ce a simțit imediat aerul mai rece, s-a răsucit ca să se uite înapoi…

…chiar la timp pentru a vedea fălcile deschise larg ale unui adult ajuns chiar lângă el! Tot ce a văzut au fost colții și limba și gâtlejul adânc și întunecat al monstrului ce urla, iar apoi…

CHOMP!

Fălcile s-au închis cu un clămpănit, la doar un centimetru de nasul lui Armstrong.

Iar John T. Armstrong a rămas așezat acolo… în fund, pe pământul înghețat… drept în fața a patru gigantici super-adulți înaripați, acești imenși dragoni extratereștri, toți mult mai înalți decât el, care se aplecau spre el și îl priveau cu chipurile lor malefice de mâncători de oameni.

Dar nu treceau prin deschizătura ușii metalice solide.

Nu puteau merge mai departe.

Era prea frig.

Armstrong a reușit. La mustață.

Și a părăsit tunelul, a părăsit Complexul 13, cu un rucsac plin de informații.

Odată ajuns afară, a fost recuperat de un elicopter cu rază mare de acțiune, de pe care a transmis prin radio informațiile acasă, în State…

…la Groom Lake, Nevada…

…unde se afla Area 51, celebra bază secretă, unde un grup de specialiști militari americani tocmai se aflau sub atacul unei colonii de extratereștri cu rata de înmulțire rapidă, ce semănau cu niște dragoni, ce fuseseră deranjați din somnul lor de hibernare din nava extraterestră ținută în subsolul hangarului de acolo.

Sfârșit

Piraţii din Singapore
JEAN de LA HIRE

Foiletoanele de altădată

JEAN DE LA HIRE

PIRAŢII DIN SINGAPORE

(Les pirates de Singapore)
Traducere din limba franceză de ŞTEFAN SOCRATE
Editura DANUBIU, Bucureşti-1943

Episodul I

PARTEA ÎNTÂIA

CAP. I
ACCIDENTUL

Pe motocicleta-i Terrot, cumpărată de ocazie de la un secund-maestru plecat în colonii, Jean Pelouan părăsise Marsilia, fericit ca un rege, însetat de aer, de spaţiu şi mai ales de libertate.

Cu opt zile înainte, renunţase fără de regret, la beretul cu pampon roşu, gulerul albastru şi galoanele cartier-maestru al marinei de război franceze, pentru a pleca la Paris, unde spera că, mulţumită lungii sale practici de telegrafist, va găsi o slujbă bine plătită.

Blond, voinic, surâzător, îmbrăcat în piele de sus până jos, cu trupul strâns într-un frumos costum de sport, noul civil mergea cu viteza întâia pe lunga stradă Saint-Antoine, care, ca întotdeauna era aglomerată.

Tot urmând şirul lung de camioane, cu un picior târşind pe pavaj, nu se lipsea să arunce ocheade femeilor care mergeau pe trotuare şi pe care zgomotul motorului său le făcea să întoarcă privirea.

Totuşi, cu toată veselia sa, Jean Pelouan nu se putea împiedica să se gândească cu melancolie, că situaţia lui era departe de a fi strălucită. De veche viţă bretonă, tânărul primise o excelentă educaţie pe care cei cinci ani de «flotă» nu reuşiseră s-o şteargă.

Se angajase la marină numai din încăpăţânare şi pentru a vedea orizonturi noi, atunci când fratele său mai mare, Hubert – unii îi spunea *vicontele* Hubert murise din cauza rănilor primite în război, după ce risipise averea sa şi a fratelui său.

Rămas singur pe lume, fără un ban, închipuindu-şi că viaţa se sfârşise pentru el, îşi căutase un refugiu în marină, de unde nu se gândise să plece decât la bătrâneţe.

Ori, cei cinci ani făcuseră din el un bărbat voinic, îndemânatic, zvelt, priceput, energic şi generos. Aşa cum era, fostul cartier-maestru, nu se temea de ceea ce în flotă se numeşte munca grea, iar şefii săi n-avuseseră niciodată motiv să se plângă de el. Dar, pe neaşteptate, un dor de libertate îl cuprinsese, în clipa când, angajamentul sau terminat, era pe cale să devină secund-maestru.

Avea în buzunar puţinii bani, pe care-i dăduse furierul, aşa că hotărâse să ajungă la Paris pe motocicleta de care era mândru.

Avea douăzeci şi patru de ani şi viaţa îi surâdea în faţă.

Ieşind din strada Saint-Antoine, dădu maşinii viteză, căci erau orele două după amiază şi tânărul socotea să ajungă până seara la Lyon, unde voia sa rămână peste noapte.

Vântul îi biciuia faţa, răcorindu-l. Motocicleta, dădea tot ce era în stare.

Dar, brusc, Jean încetini, frână şi opri. La trei sute de metri, o maşină stătea la marginea şanţului, iar conducătorul ei era aproape complet băgat sub capotă.

Apropiindu-se, Jean nu văzu decât două picioare frumoase, fine, nervoase, a căror piele apărea, roză sub mătasea fină care le acoperea.

Din când în când, o mânuţă înmănuşată ieşea de sub capotă şi gonea miile de ţânţari, care se năpusteau pe carnea fragedă a picioarelor.

Motociclistul se opri cu un picior pe pământ şi cercetă elegantul Bugatti, cu un ochi de cunoscător.

Apoi, întrebă la noroc:

— Vă pot oferi serviciile mele, doamnă?

Imediat, cele doua picioare încetară să se mai mişte, iar proprietara lor ieşi de sub capotă, zicând:

— Da, domnule, nu pot deşuruba blestemata de bujie, pe care trebuie s-o înlocuiesc. Vrei să mă ajuţi?

El nu răspunse imediat. Zăpăcit, Jean nu îndrăznea să facă o mişcare de frică să nu spulbere vedenia care-i sta în faţă. Îmbrăcată într-o uşoară rochie de tenis, peste care avea o bluză de mătase albă.

De sub casca de piele, figura i se detaşa într-un oval perfect, cu obrajii rumeni, cu o gură adorabila şi nişte ochi în care se reflecta toată curăţenia cerului Provenţei.

Fata, care avea vreo optsprezece ani, izbucni în râs.

— Ei bine, domnule! Ai amuţit? Credeam ca vrei să-mi faci un serviciu?

— Vă cer iertare, domnişoară, îmi pierdusem capul... admiram, admiram...

— Ce admirai? întrebă ea cu o sinceră naivitate.

— Maşina dv. domnişoară, reuşi el să bâlbâie... E foarte frumoasă...

— Desigur, surâse ea, dar pentru moment m-a lăsat în pană... şi nu-i prea plăcut aici, cu blestemaţii ăştia de ţânţari...

Jean coborî în şanţ, apucă cheia ce i se dădu şi se aplecă deasupra motorului.

Şurubul neascultător fu pus, iar bujia odată instalată, motorul începu să zbârnâie încetişor, ca o pisica.

— S-a făcut! spuse el.

— Mulțumesc, domnule, mulțumesc foarte mult. Ai fost foarte amabil, foarte…

Jean se înclină şi pentru a-şi ascunde tulburarea, vorbi despre maşină.

— Ai un automobil minunat, domnişoară, spuse el. Cred că eşti prudentă?

Pentru a doua oară, fata izbucni în hohote.

— Nu, răspunse ea, punându-şi mănuşile, nu prea mi se întâmplă să fac o sută cincizeci de kilometri pe oră. Tata tremură ori de câte ori mă vede plecând singură. Închipuiți-vă că mă duc la Arles să văd muzeul, diseară mă voi înapoia la Marsilia. Dar d-ta?

— Eu mă duc la Paris cu rabla asta, cu care pot face o sută cincizeci ca şi maşina d-tale.

— Crezi? făcu ea, aruncând o privire îndoielnică asupra motocicletei pe care fostul marinar o scotea din şanț.

— Sunt sigur. Am mai făcut şi altădată.

— Foarte bine, răspunse ea bucuroasă, deoarece avem acelaşi drum, eu voi porni înainte şi d-ta caută să mă ajungi. Voi vedea dacă ai exagerat.

— Fie, admise el, mulțumit de combinația care-i permitea s-o însoțească până la Arles.

Într-o clipă, maşina demară şi luă un avans însemnat, în timp ce tânărul îşi pornea motocicleta. După trei minute, era la o sută de metri în spatele maşinii, şi se căznea să păstreze distanța. Zburară astfel pe şoseaua prăfuită ca la o cursă. Din când în când, copila îi făcea semne de încurajare adversarului său, care începuse să piardă din teren.

Deodată, Bugattiul dispăru la o cotitură şi Jean se încleştă de ghidon, căznindu-se să o ajungă înainte de curba următoare.

Dar cum ajunse în linie dreaptă, scoase un țipăt disperat. Maşina pe care o urmărea, derapase şi zăcea acum în şanț, cu roatele în aer.

Reuşi să-şi oprească motocicleta la vreo cincizeci de metri de locul accidentului, apoi se apropie emoționat de automobil.

— Sărmana de ea! repeta el cu o voce strangulată. E moartă desigur…

Fără să-i pese de rezervorul de benzină încins, care putea exploda dintr-o clipă într-alta, se uită sub maşină.

Respiră uşurat văzând că tânăra conducătoare nu era sub caroserie. Se ridică şi privind în jurul lui, o zări la câțiva paşi, aruncată într-un tufiş care mărginea şanțul.

Se repezi ca un nebun spre ea, o ridică uşor şi o culcă pe iarbă.

— Cât e de palidă! exclamă el. M-am purtat ca un idiot.

— Nu, nu… răspunse ea cu o voce slabă, nu te învinovăți, prietene, eu sunt de vină.

— Dar ce s-a întâmplat? Ai greşit virajul…

— Nu cred… Ah! Doamne! Cât sufăr!

— Ce ai?

— Piciorul… Ah! Ah!

Emoţionat, examină membrul rănit, şi pipăind glezna umflată, el constată, nu fără spaimă, că trebuie să fie fracturată.

— Nu-i nimic, bâlbâi el. Tufişul peste care ai căzut a amortizat lovitura, dar trebuie să te duc la un medic.

— Imposibil, nu pot merge, gemu ea.

— Nu-i nimic, te voi duce în braţe. Rognac nu-i prea departe.

Hotărât se ridică, şi o luă în braţe silindu-se să nu-i atingă piciorul rănit.

— Lasă-mă, lasă-mă, suspina ea, nu vei putea... Oh! Piciorul. Ce va spune tata?

Dar Jean Pelouan n-o mai asculta. Cu dinţii strânşi, pe jumătate înăbuşit sub încântătoarea, dar greoaia lui povară, urcă panta cu pasul repede în spre orăşelul Rognac, pe care ştia că îl va găsi într-o vale, la un kilometru de locul accidentului. Palid nu se mai gândea la motocicleta lui, nici la călătoria la Paris. Nu mai trăia decât în aşteptarea clipei în care îi va fi posibil să aşeze într-un pat, în faţa unui medic, micul trup graţios, care-i atârna din ce în ce mai greu, în braţele sale.

Din nefericire nici un vehicul, nu trecea pe şoseaua de obicei atât de aglomerată.

Începuse să vadă în faţa lui primele case din Rognac şi cu toate că era sfârşit de puteri, nu s-ar fi oprit nici pentru o împărăţie. Din vreme în vreme, tânăra rănită gemea încetişor:

— Ah, Dumnezeule!... Cât sufăr! Piciorul... Oh, piciorul...

Atunci el grăbea pasul, gâfâind.

Ajuns, în sfârşit, în faţa gării, întrebă unde era hotelul şi-l urmă pe funcţionarul care se oferi să-l conducă.

Intrând în cameră, dădu fata în grija cameristelor şi ceru să fie chemat urgent un medic. Apoi căzu fără cunoştinţă pe covorul din vestibul.

Când se trezi. Un bătrân care era aplecat deasupra lui, strigă vesel:

— În sfârşit... ţi-ai revenit! Cum te simţit domnule?

— Mulţumesc, foarte bine. Dar cu cine am onoarea?

— Sunt medicul pe care l-ai cerut. Să ne ocupăm acum de domnişoara. E ruda dv.?

— Nu, doctore, Dar a fost victima unui accident de automobil, la un kilometru de aici. Ai examinat-o? Ce crezi? Pentru Dumnezeu, vorbeşte?... E în primejdie?

Medicul zâmbi.

— Nu, nu, linişteşte-te. E vorba doar de o fractură a oaselor gleznei. Am făcut un pansament provizoriu. Dar pentru a fi degajat de orice responsabilitate, aş vrea sa am şi părerea unui chirurg.

— O pot vedea, doctore?

— Desigur. Urmează-mă.

Urcară la primul cat şi se îndreptară spre patul alb pe a cărui pernă, graţiosul obraz al tinerei fete se strângea de durere, într-o aureolă de bucle blonde.

Zărindu-l, ea îi întinse mâna, zicând.

— Ah! Prietene, ce tare mă doare.

— Te rog să mă ierți. Eu sunt de vină…

— Nu, nu! Eu sunt o zăpăcită! Mi-e frică numai ca tata să nu fie prea impresionat… N-ar trebui să i se telefoneze…

— Dacă vrei, zise Jean, după o uşoară şovăiala, voi pleca la Marsilia şi-i voi spune totul, cu menajamente. Cu această ocazie voi aduce şi un chirurg.

— Mulțumesc!… şi-i întinse, pe deasupra cearceafurilor, o mâna trandafirie, pe care el o strânse uşor.

După un sfert de oră, fostul marinar era din nou la locul accidentului, unde-şi regăsi motocicleta.

Bugattiul nu mai fumega acum. Se apropie şi-şi opri privirile pe roțile sfărâmate, ale căror spițe ameninţau cerul. Bara de direcție, ruptă la mijloc, forma un triunghi al cărui colț superior era deschis.

Tânărul nu-şi putu reține un strigăt de surprindere.

Cele două capete ale barei erau netede strălucitoare, afară de o mică porțiune a circumferinței lor, unde se putea constata că se rupsese un fir de oțel. Îndoială nu era posibilă. Aspectul oțelului demonstra până la evidentă că bara fusese tăiată cu fierăstrăul, aproape complet, spre a se rupe la o zdruncinătură mai puternică.

— E teribil! Cine-i mizerabilul care-a făcut asta? Câteva minute rămase înlemnit privind, ca fascinat mormanul de fierărie care fusese mai înainte un elegant Bugatti.

Apoi, fostul cartier-maestru, sări în şa şi porni ca un nebun.

În timp ce zbura spre sud, un gând îi trecu prin minte. N-ar fi trebuit oare să anunțe mai întâi jandarmeria din Rognac de cele descoperite? Dar imediat îşi spuse că această sarcină revenea tatălui victimei.

CAP. II

UNDE JEAN PELOUAN FACE CUNOŞTINŢA DOMNULUI A. LE FRANCOIS

— Dl. Le Francois, vă rog.

— Este în sala de biliard, răspunse portarul. Pe cine să anunț?

— Nu mă cunoaşte. Spune-i numai că cineva vrea să-i vorbească despre o afacere urgentă.

După cinci minute, tânărul marinar se află în fața unui om slab, manierat cu fața complet rasă.

— Eu sunt Le Francois, domnule, zise înaltul funcționar cu o voce amabilă. Cu cine am onoarea?

— Mă numesc Jean Pelouan şi sunt însărcinat să vă aduc veşti din partea d-rei Le Francois, fiica dvs.

— Jacqueline? strigă tatăl. Vorbeşti de Jacqueline? Un accident, nu-i aşa? Copila asta-i atât de imprudentă.

— Liniştiți-vă, se grăbi mesagerul. A avut într-adevăr un accident, dar d-ra Jacqueline nu este decât uşor rănită la picior… totuşi medicul, care o îngrijeşte cere asistența unui chirurg.

— Un chirurg? E deci grav? Ah! Fiica mea e muribundă poate... Domnule, spune-mi, te rog, totul! Scumpa mea Jacqueline...?

— E în viaţă şi câtuşi de puţin în primejdie, vă dau cuvântul meu de onoare!

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc! strigă dl. Le Francois, strângându-i mâinile. Unde se află acum?

— Într-un hotel la Rognac. Vă voi conduce, dacă n-aveţi nimic împotrivă...

Dar tatăl nu-l mai asculta. Apucase telefonul şi striga:

— Repede! Îmi trebuie un chirurg şi un automobil într-un sfert de oră. Plecăm la Rognac! Şi acum povesteşte-mi tot, amănunţit... adăugă el îndreptându-se spre Jean.

Acesta, palid, povesti accidentul al cărui martor fusese.

Cum termină, se auzi o bătaie în uşă şi o femeie intră. Avea faţa arămie, ochii negri şi oblici. Părul său de abanos, împletit în cozi, era strâns în jurul capului într-un *madras* de culoare galbenă. Părea să aibă douăzeci de ani.

— Sitah! îi spuse dl. Francois. Stăpâna ta e rănită şi ne cheamă. Pregăteşte-te să vii cu noi.

La aceste cuvinte servitoarea deschise ochii mari, în timp ce pe obraz îi trecu un nor de nelinişte, amestecat de un sentiment nedefinit, pe care Jean îl observă, fără ai putea ghici natura. Sitah, scoţând o exclamaţie guturală care putea trece drept un strigăt de durere, se prosternă, cum fac asiaticii în faţa superiorilor lor.

— Sunt gata, stăpâne.

Apoi, se dădu la o parte, lăsând să intre un fel de colos, cu picioare subţirii, a cărui faţă osoasă şi galbena era încadrată de un turban malaez, de o strălucitoare albeaţă.

— Rahu, îi strigă dl. Le Francois. Vei rămâne aici. Se pare că Bugattiul este complet distrus. Am cerut o altă maşina...

— O nenorocire, stăpâne? întrebă omul a cărui faţă devenise verzuie.

— D-ra Jacqueline este rănită.

Şoferul malaez tresări şi schimbă o privire cu Sitah, care nu încetase să-l observe, de când intrase în camera. Apoi, ambii se întoarseră spre Jean şi îl salutară.

În clipa aceea, fu introdus dl. D'Abaucourt, chirurgul pe care îl ceruseră.

După ce îl puse în curent, în câteva cuvinte, cu cele întâmplate, dl. Le Francois, Jean Pelouan, doctorul D'Abaucourt şi Sitah, coborâră şi se instalară în maşina care-i aştepta pe Bd. Cannebiere şi imediat porniră spre Rognac.

Ajunseră pe la ora cinci şi imediat, chirurgul se puse pe lucru. După operaţie, Jean află cu uşurare că rănita va scăpa, după o lună de repaos.

Coborî în restaurant, unde fu ajuns de dl. Le Francois.

— Am să-ţi fac un reproş, domnule, spuse acesta. Pentru ce nu mi-ai spus totul?

— Eu? strigă tânărul.

— Desigur. Fiica mea mi-a povestit că d-ta ai adus-o în braţe până aici. Îţi mulţumesc, domnule Pelouan, pentru acest gest şi te rog să mă consideri pe viitor îndatoratul d-tale. Mâine, dacă vrei, ne vom duce la locul accidentului şi

voi da ordine pentru ridicarea maşinii.

— Bine, domnule, dar după aceea îmi veţi permite să plec spre Paris, unde peste câteva zile va trebui să-mi iau în primire postul ce mi se oferă în industrie.

— Eşti mecanic, domnule Pelouan?

— Nu, domnule, sunt tehnician radiofonist. Acum câteva zile aparţineam încă marinei de război franceze.

— Şi acum eşti civil?

— Da, căci am demisionat.

Dl. Le Francois reflectă o clipă apoi spuse:

— Ce păcat că te-ai angajat în altă parte, prietene! Te-aş fi rugat să vii cu mine la Saigon, unde, după cum ştii, ocup funcţia de şef al poliţiei de stat. Yachtul meu, *Albatrosul* este la Marsilia. Trebuia să plecăm mâine, dar accidentul Jacquelinei ne va întârzia câteva zile. Ori, telegrafistul pe care l-am angajat la Saigon vrea sa rămână în Franţa. Dacă ţi-ar fi posibil să-l înlocuieşti, fii sigur ca te voi considera ca pe un prieten...

Şi cum tânărul tăcea, dl. Le Francois continuă:

— Ai semnat contractul? Nu este nici un mijloc de a-l rupe? Ia gândeşte-te...

— Nu ştiu ce să vă răspund, domnule, bâlbâi fostul marinar, emoţionat, n-am semnat nimic... Totuşi, şovăi să primesc oferta dv. atât de mărinimoasă... daţi-mi voie să vă mulţumesc...

— Bine... Bine, răspunse dl. Le Francois, bătându-l pe umăr. M-ai gândeşte-te. Până atunci vom lua masa împreună.

După o noapte agitată, Jean se deşteptă a doua zi, hotărât. Va primi oferta d-lui Le Francois şi-l va urma în Asia.

Coborî, luă masa împreună cu dl. Le Francois şi plecară spre locul accidentului.

În faţa rămăşiţelor erau câţiva jandarmi, însoţiţi de mai mulţi ţărani.

— Sărmana micuţă! murmură dl. Le Francois. E o minune că n-a murit... Ce accident groaznic!

— Nu e vorba de un accident, ci de o crimă! murmură Jean.

— Ce spui? făcu dl. Le Francois tresărind.

— Spun că d-ra Jacqueline a fost victima unui laş atentat. Jandarmii n-au observat nimic, dar eu am făcut constatările mele. Examinaţi vă rog, ruptura barei de direcţie.

Înaltul funcţionar se aplecă, privi locul unde metalul fusese tăiat şi se ridică, palid:

— Bara a fost tăiata cu ferăstrăul! exclamă el.

— Adaug că abia cu câteva ore înaintea plecării d-rei Le Francois din Marsilia. Aspectul oţelului o dovedeşte.

— E evident, confirmă sărmanul părinte. Cine-i banditul care a îndrăznit...?

Nu-şi termină fraza, ci se întoarse spre brigadierul de jandarmii, căruia îi dădu lămuririle pe care acesta le cerea. Reieşea lămurit din cursul interogatorului că reprezentanţii autorităţilor considerau întâmplarea ca pe unul din obişnuitele accidente datorate excesului de viteză.

După ce brigadierul plecă, dl. Le Francois se apropie de tânărul său prieten şi-l întrebă:

— N-ai vorbit nimic de această întâmplare, nu-i aşa?

— Dumneata eşti singurul căruia i-am spus, căci numai d-ta ai calitatea de a depune o plângere, dacă o vei socoti necesară.

— Îți mulțumesc. Vreau să mă mai gândesc înainte de-a face ceva. E posibil chiar să tac, deocamdată, căci sunt convins că poliția franceza este neputincioasă să descurce această afacere. De altfel şi situația mea mă obligă la multă discreție.

— Ştia cineva că d-ra Le Francois trebuia să plece singură la Arles?

— Toată lumea. Dacă mi-ai cunoaşte mai bine fiica ai şti că Jacqueline este o natură exuberantă, care nu ascunde nimic. La hotelul Noailles, de la director până la ultimul groom, toată lumea ştia ca d-ra Le Francois trebuia să plece singură, ieri, la ora două după amiază, pentru a vizita antichitățile din Arles.

— Criminalul era deci sigur că tânăra fată va fi victima uneltirilor lui. Numai încape nici o îndoială. Aveți toată încrederea în servitorii dv.?

— Absolut. Ai putut vedea singur cu câtă durere Sitah, camerista malaeză, a primit vestea accidentului. Această fată este devotamentul încarnat şi ştiu că ea nu va părăsi camera stăpânei sale până ce aceasta nu va fi complet vindecată. Cât despre Rahu, şoferul meu, pot afirma că este incapabil de astfel de faptă.

Cei doi oameni lăsară resturile Bugattiului şi se îndreptară spre maşina lor. Atunci Jean Pelouan îl anunță pe dl. Le Francois că se hotărâse să-l urmeze la Saigon.

— Bravo! exclamă acesta strângându-i brusc mâinile. Nu mă aşteptam la altceva din partea d-tale. Vom pleca imediat ce starea Jacquelinei va permite transportarea. Până atunci vei fi oaspetele meu.

— Primesc, răspunse Jean, dar cu o condiție.

— Care?

— Îmi veți permite să iau cu mine pe unul din prietenii mei cu al cărui concurs îmi propun să fac, pe bordul *Albatrosului*, o mică ancheta relativ la atentatul îndreptat împotriva fiicei dv.

— Dumnezeule! Îi bănuieşti pe oamenii mei?

— Nu bănuiesc pe nimeni, dar vreau să merg până la capătul acestei afaceri, al cărei mister mă neliniştește.

— Fie! Veți proceda cum vei crede de cuviință. Dar, te rog, lucrează în cel mai mare secret. În special, fiica mea trebuie să creadă că acel accident se datorează întâmplării.

— Bizuie-te pe mine, domnule.

Cei doi se urcară în maşina care-i duse la Rognac.

Cu începere din clipa aceea, zilele se scurseseră pentru Jean cu o rapiditate de care nu se mai mira. Ceasurile pe care le petrecea afară din hotel erau ore de aşteptare a momentului în care-i era permis să facă bolnavei zilnica lui vizită.

În sfârşit sosi şi ziua când medicul permise transportarea rănitei.

Fu o zi de sărbătoare.

Dl. Le Francois comandă şampanie şi dopurile sticlelor săriră fără încetare până în clipa în care micul canvoi luă drumul Marsiliei.

Dar chiar în seara sosirii lor la hotelul Noailles, Jean ceru şi obţinu de la noul său patron un concediu de două zile, pentru a-şi completa, spunea el, echipamentul în vederea lungii călătorii.

— Du-te, prietene, te vom aştepta, zise tatăl Jacquelinei strângându-i mâna.

— Şi mai ales înapoiază-te curând, adăugă tânăra fată.

CAP. III

ANCHETA ÎNCEPE

A doua zi, doi lucrători zdrenţăroşi se prezentară la garajul hotelului Noailles şi cerură de lucru.

Ce doi oameni erau tineri, dar murdari şi ciufuliţi, iar feţele lor erau brăzdate de oboseală, sau de băutură. Erau îmbrăcaţi cu haine petecite, încălţaţi cu nişte gioarse şi purtând nişte pălării pleoştite şi decolorate.

— Ce-i cu voi? spuse şeful garajului. Va ajuns foamea?

— Cam aşa ceva, răspunse cel mai înalt din cei doi. Nu se poate chefui mereu. Mai trebuie să şi lucrăm din când în când.

— Eu sunt mecanic de meserie, adăugă celălalt.

— Şi eu carosier, reluă primul.

— N-avem nevoie decât de spălători, răspunse garajistul, dar ne trebuie urgent. Dacă vreţi să spălaţi, apucaţi-vă de lucru.

— S-a făcut, şefule, spuseră cei doi, scoţându-şi hainele. După câteva clipe noii veniţi erau în faţa unui Peugeot pe care-l scăldau cu apă, având grijă să nu stropească tapiseria.

Un timp lucrară în tăcere, apoi cel mai mărunt începu să mormăie contra murdăriei acestei meserii, în timp ce lunganul, mai filosof, fredona un cântec.

— Oh! Ţine-ţi gura! strigă deodată cel mai mic.

— Ce-i cu tine? Ce te-a găsit? Ori nu ţi-e bine?

— Şi încă cum! Mai bine schimbă placa sau ţineţi pliscul... nu prea îmi arde de zaiafet.

Celălalt nu răspunse şi continuă să se învârtească în jurul maşinii cu furtunul în mână.

— Ia spune, făcu el deodată, arătând cu degetul roata acoperita cu noroi uscat, ai un briceag? Vreau să curăţ murdăria asta.

— Bravo! făcu o voce în spatele lor. Nu trebuie sa vă jenaţi. Ciopârţiţi maşinile clienţilor. Asta o să-l bucure pe patron. Spuneţi drept, unde aţi învăţat meseria?

Cei doi oameni se întoarseră şi se găsiră faţă-n faţă cu un al treilea spălător, care ieşea de sub maşina alăturată.

— Sunt mecanic! spuse primul cu tonul cu care ar fi spus: *Sunt general.*

— Bănuiam, răspunse noul venit. Mecanicii murdăresc întotdeauna şi nu curăţă niciodată. Dacă aţi fi de meserie, aţi ştii că nu se stropeşte cu furtunul direct în panouri, căci asta strică luciul.

— Atunci cum? Trebuie să ling cu limba ca să se păstreze luciul?

— Nu. Ci cu buretele, încetişor, cu răbdare. Răbdare! Asta-i totul. Trebuia să-l fi văzut pe hindus, cu pielea lui de căprioară şi cu pacheţelele de iască. Asta ştia să-şi îngrijească tinicheaua. E drept că era ceva de lux, un Bugatti.

— Şi unde-i acum maşina?

— S-a făcut armonică. Se pare ca stăpâna ei s-a răsturnat cu ea. Mişto puicuţa şi stăpâna asta a maşinii.

— Şoferul a murit şi el?

— Nu micuţa era singură în maşină. A avut mare noroc, paiaţa aia de ciocolată. Dar sigur că el regretă cel mai mult maşina. Chiar în ajun o freca, o curăţa, o gâdila, o mângâia, parcă ar fi fost o femeie. Şi îşi ieşea din pepeni dacă îndrăznea cineva să se atingă de rabla lui. Şi nimeni nu-i putea suferi faţa lui de lămâie uscată.

În această clipă se auzi vocea şefului:

— Hei! Aia trei de-acolo! Nu vă deranjaţi, vorbiţi, faceţi ca şi când aţi fi în salonul de la etajul întâi, lucrul se face singur.

Nimeni nu-i răspunse, căci cei trei oameni se şi repeziseră la lucru.

Timp de câteva minute nu se auzi pe podeaua de ciment decât zgomotul apei care curgea în cascade.

Deodată, însă, unul din cei doi, îl întrebă pe spălătorul mai vechi.

— Ia spune, n-am putea să-l vedem pe hindusul tău?

— Nu prea. De când a rămas fără maşină, nu mai pleacă din apartamentul stăpânului său. Nu-i nici o pagubă! Înainte nu se vedea decât mutra lui pe aici. Ziua, noaptea. Odată te pomeneai cu el ca şi când ar fi ieşit din pământ. Într-un rând a avut să mă sugrume pentru c-a îmi pusesem buretele pe scara maşinei lui. Un trăsnit!

— Stăpânii lui ieşeau noaptea?

— Nu, dar el venea cu toate astea, să ne supravegheze, s-a întâmplat să-şi petreacă o noapte întreagă în maşină. Dar nu cred să fie lucru curat cu el. Prea îşi schimba figura după voinţă?

— Figura?

— Figura sau mutra, cum vrei. Avea momente când semăna cu patronul lui, cum seamănă roata asta cu ailaltă.

Cei doi scăpară un strigăt de mirare:

— Ce? Maimuţoiul este şi el hindus?

— Nu. E un francez, un milionar, dar are aceleaşi trăsături ca şi stârpitura lui de şofer.

— Tăcere! se auzi din nou vocea contra-maestrului. Dacă mai vorbiţi vă dau afară pe toţi! S-a înţeles?

O oră trecu în liniştea cea mai profundă.

— Hei, ia priveşte! strigă deodată unul din cei doi.

— Nu-i ăsta hindusul tău?

Lucrătorul ridică capul şi zări în prag un om cu turban, care dădea ordine

contra-maestrului şi izbucni în râs.

— Nu! Asta-i maharadjahul de nu-ştiu-cum... un om sărac care n-are decât câte o maşină în fiecare garaj din Europa. Hindusul nu mai vine pe aici şi nu l-am mai văzut din noaptea dinaintea accidentului şi încă mă întreb dacă era chiar el.

— Cum aşa? L-ai văzut sau nu l-ai văzut?

— Cred şi eu că l-am văzut. Eram de veghe în noaptea aia şi tocmai aşa cum se cuvine, adormisem pe la unu dimineaţa. Trezindu-mă, îl văzui pe hindus învârtindu-se în jurul maşinii. Intrase fără zgomot în timpul somnului meu.

— Aşa că nu ştii de câtă vreme se învârtea prin garaj.

— Sigur. Da! Nu asta am vrut să spun. Era hindusul sau nu era el? În seara aia nu-şi mai semăna, sau mai bine zis, semăna cu stăpânul său.

— Cu francezul?

— Cu el. Ei, ce spui de asta?

— Eu? Ce să spun? Mi se pare că-mi spui poveşti...

— Ba deloc. Dovadă, că Bugattiul său era acolo în locul Peugeotului, pe care-l brăzdaţi sub pretext că-l spălaţi, şi că el îmi spuse să nu se atingă nimeni de maşina până ce n-o veni d-ra Le Francois s-o ia. Omul asta era nebun după maşina lui.

— Cu toate astea tu tot nu ştii dacă era patronul sau şoferul cu care ai vorbit în noaptea aia.

— Adevărat. Dar cred totuşi că era francezul.

— Ţine-ţi gura, îţi baţi joc de noi.

— Jur că nu vă mint. De altfel, nu sunt singurul care am observat purtările ciudate ale blestematului şofer. Contra-maestrul ar putea să vă spună multe. E cu ochii în toate părţile de când a observat că i s-a umblat în lada cu scule.

— I s-a ciordit ceva?

— Un fierăstrău de metale, cu toată colecţia de pânze. A făcut o gălăgie a dracului şi a dat afară doi mecanici. Din ziua aia, ne bănuie pe toţi şi nu m-aş mira să fim sub supravegherea poliţiei.

Spălătorul se depărtă, iar cei doi rămaseră singuri.

Tot lucrând, vorbeau pe şoptite.

— Ce crezi de toate astea, Pierre? întrebă cel mal înalt.

— Cred că palavragiul ăsta a vrut să-şi bată joc de noi.

— Evident că povestea şoferului care seamănă cu patronul său pare, la prima vedere, să fie o poveste scornită pe de-a-ntregul. Totuşi, am impresia că omul e sincer şi că a asistat într-adevăr la scenele astea. Şi apoi mai e ceva...

— Ce anume?

— Furtul fierăstrăului!

— Adevărat. Totul mi se pare destul de întunecos.

În clipa aceia, fură înconjuraţi de mai mulţi oameni care veniseră să-i ajute, aşa că nu mai putură vorbi.

Lucrară până spre seară apoi trecură pe la casă, unde şi luară plata, făgăduind că vor mai veni şi a doua zi.

Pe Cannbiere, ambii se urcară într-un autobuz, care în câteva clipe îi duse

în cartierul Plaine, cel mai populat din Marsilia.

Unul în urma celuilalt, urcară cele trei caturi ale unui imobil, iar cel care răspundea la numele de Pierre bătu la uşă. Uşa se deschise şi o femeie, o tânără brună cu ochii negri, se aruncă în braţele bărbatului zicând:

— În sfârşit, iată-te! Şi d-ta de asemeni Jean? Haideţi repede, v-am pregătit apă caldă să vă spălaţi.

— Iartă-ne, Josette, răspunse cel pe care-l numise Jean, am avut o zi grea astăzi.

— Barem aţi reuşit să vă informaţi?

— Nu prea. Plutim în plin mister.

Cei trei intrară în micul apartament şi după un sfert de oră erau aşezaţi în jurul unei mese pe care tânăra femeie pusese un castron.

— E bine aici, spuse invitatul. Mai bine decât în salonul hotelului Noailles.

Dar gazda izbucni într-un râs care-i descoperi dinţii de copil.

— Permite-mi, domnule Jean Pelouan, să nu te cred. Sunt sigură că nu eşti sincer. Mărturiseşte-mi regretul ca nu eşti la masă alături de d-ra Jacqueline, a cărei aventură ne-ai spus-o.

— Te înşeli, Josette. E adevărat că aş vrea să fiu lângă d-ra Le Francois, dar aici, la voi, şi nu în somptuoasa sufragerie a hotelului Noailles.

— De ce?

— Fiindcă sunt convins că aceea pe care o crezi fericită, trece în clipele astea printr-o primejdie ce nici n-o bănuieşte.

— Asta e sigur, aprobă Pierre.

— Ah! făcu Josette cu vocea schimbată. E deci atât grav?

Cei doi bărbaţi aprobară cu un semn din cap, apoi tăcerea domni între cei trei comeseni.

În seara din ajun, părăsindu-l pe dl. Le Francois şi pe fiica lui, Jean Pelouan făcu doar un salt până la prietenul său Pierre Couvert, care ca şi el era fără slujbă.

Ambii se liberaseră din marină în acelaşi timp şi se despărţiseră cu câteva zile mai-nainte hotărâţi fiecare să-şi încerce norocul.

Căsătorit de abia trei luni cu Josette pe care o adora, Pierre Couvert, alerga prin Marsilia în căutarea unei slujbe. Acceptă deci, cu bucurie propunerea prietenului său de a merge la Saigon.

— Primesc, spusese proaspătul soţ, dar nu mă despart niciodată de soţia mea.

— Josette ne va însoţi. Ea va fi doamna de companie a d-rei Jacqueline. Odată la Saigon ne vom descurca noi. De altfel dl. Le Francois ne va ajuta. Mi-a făgăduit. Numai că va trebui să contribui şi tu la clarificarea afacerii ăsteia. Vreau să ştiu numele criminalului care intenţionează distrugerea d-rei Jacqueline.

— Sărmana Jacqueline! murmurase Josette, pe care povestea accidentului de la Rognac o emoţionase.

Planul fostului cartier-maestru era simplu: se va introduce în garaj şi va trage de limbă pe lucrători.

Pentru asta, a doua zi, cei doi prieteni se transformaseră în şomeri şi se

angajaseră ca spălători de maşini.

Ei reveniseră din expediţie mai tulburaţi şi mai îngrijoraţi ca înainte, iar Josette, care-i privea cum mâncau în mod maşinal începu să se teamă de tăcerea lor.

La desert, Jean strigă:

— Pe toţi draci! Trebuie să găsim ceva. Ai vreo idee?

— Da, spuse Pierre. Cred că vom căuta mult şi bine, dar la Marsilia nu vom găsi nimic.

— Aşa cred şi eu. Va trebui să continuăm ancheta pe bordul *Albatrosului* şi poate chiar la Saigon.

După o scurtă tăcere, cei trei comeseni îşi apropiară scaunele şi, pe şoptite, începură o convorbire care dură mai mult de o oră. Sună ora opt, când cineva bătu la uşa apartamentului.

— Dl. Jean Pelouan, vă rog, răsună vocea factorului.

Fără să se mire, Jean luă scrisoarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pierre şi Josette.

— Ah! Adversarul simte venind lovitura, zise Jean după ce-şi aruncase privirea pe hârtie. Ascultaţi, e scurt, dar cuprinzător:

«Aviz curioşilor.
De multe ori e periculos să te amesteci în treburile altora».

Nu era nici o semnătură, nici o indicaţie susceptibilă de a face să se regăsească urma celui care scrisese cele două rânduri.

Ameninţarea era anonimă, iar autorul ei era în tot atâta siguranţă, la adăpostul lui, în Marsilia ca şi când s-ar fi aflat la antipozi.

Miraţi, dar neînspăimântaţi, cei trei prieteni se priviră. Jean Pelouan zise:

— Sunteţi hotărâţi să mă ajutaţi?

— Mai mult ca niciodată! strigară cei doi soţi.

— Nu mă aşteptam la mai puţin din partea voastră. Veniţi deci mâine seară la hotelul Noailles. Vă voi prezenta d-lui Le Francois şi fiicei sale. La revedere.

Cum se pregătea de plecare, Pierre îşi luă revolverul, îşi puse pălăria şi zise:

— Te însoţesc, căci din clipa asta războiul este declarat. Mi se pare că tu eşti cel mai ameninţat. Dacă vei fi atacat vreau să fiu lângă tine.

Dar în seara aceea duşmanul nu se arată şi Pierre Couvert putu să se înapoieze liniştit acasă, după ce-şi conduse prietenul până la hotelul Noailles.

Va urma...

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER

06

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

VP MAGAZIN

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL III

CAPITOLUL 4

Miercuri, 11 martie

0930 Zulu +2
Tretyevo Peschera
Lângă Polyarny, Rusia

Amiralul Ruslan Zakharovici Karelin stătea pe marginea docului, cu tot *staff*[1]-ul său de ofițeri şi gărzi aliniat în spate, supraveghind activitatea febrilă ale cărei zgomote

[1] Echipa.

reverberau în spațiul imens al sălii săpate direct în stâncă. Grupuri de muncitori se aflau pretutindeni, iar fulgerele orbitoare a nenumărate aparate de sudură izbucneau pe flancurile unor imenşi monştri, negri şi neclintiți. Zgomote de oțel ce loveşte oțelul, ordinele urlate de un ofițer se izbeau de pereții de piatră şi de coca metalică, pierzându-se apoi în huruitul general de maşini grele în funcțiune. Sus, mult deasupra capetelor, o macara-cadru masivă se mişca încet în lungul şinelor, cu cabina aflată chiar sub tavanul de piatră, aruncând umbre mişcătoare în lumina dată de nenumăratele tuburi fluorescente.

Locul se numea *Tretyevo Peschera* (A treia peşteră), dar un nume atât de tern cu greu putea să redea muncă trepidantă ce se desfăşura în această glorioasă realizare a socialismului. A fost nevoie de o armată de ingineri, muncitori constructori şi deținuți aduși la muncă forțată, racolați din taberele miniere de dincolo de munții Urali, şi de şapte ani pentru a sparge granitul din faleza mării, pentru a face un tunel de câteva sute de metri. Chiar dacă greul construcției se terminase în 1984, munca din marile încăperi subterane continua şi în prezent.

Pe parcursul ultimei decade, construcția acesteia şi a încă altor trei caverne similare localizate pe coasta vestică, foarte accidentată, a golfului Kola, între Polyarny şi Sayda Guba, a fost întreruptă doar pentru scurt timp, când Rusia a flirtat cu democrația.

— Activitate se înscrie în programul planificat? îşi întrebă Karelin gazda.

— Da, tovarăşe amiral, răspunse scurt, milităreşte, un om scund, brunet, în uniformă de căpitan rangul unu[2].

Fiecare om, de la fiecare bază pe care o vizitase amiralul, fusese dornic să-și arate zelul.

Şi trebuiau să o facă. În suita lui Karelin erau şi doi tipi în haine civile, anonimi, dar evident agenți ai Directoratului 3, secțiunea KGB-ului responsabilă cu garantarea loialității unităților militare de la toate nivelele. În jurul lor erau opt oameni în uniforma standard, verde-camuflaj, cu petlițe „VV" (Vnutrennie Voiska), din trupele Ministerului Afacerilor Interne. Toți aveau expresia feței impenetrabilă, de asiatici, preferații MAI, deoarece – după cum se exprimase cândva un ofițer – erau *„recunoscuți pentru supunerea orbească la ordine, prostie şi cruzime"*.

Se bucurau îndeosebi să provoace suferințe ruşilor, de aceea erau atât de folositori pentru munca de securitate internă. Automatele AKM nu le țineau *la umăr* sau *la spate*, ci în mâini, orientate în toate direcțiile, gata să deschidă focul către orice potențială amenințare.

Cu mâinile la spate, Karelin îşi plimbă privirea pe cel mai apropiat dintre cei doi munți de oțel ce răsăreau ca nişte veritabile insule din apa neagră a peşterii. Deşi marea cavernă de piatră era închisă, aerul era foarte rece, în special lângă apă.

Cuvintele lui Karelin erau însoțite de aburi groşi cei învăluiau fața.

— Şi care-i situația lor actuală, tovarăşe căpitan?

— *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda*[3] e gata să iasă în larg chiar acum, raportă ofițerul.

---

[2] Căpitan de rangul 1 (Капитан 1-го ранга) – grad militar în Marina Militară Rusă (cod NATO OF-5); echivalent *colonel*.

Întinse mâna către cea mai îndepărtată dintre *insule*, identică cu prima. O macara aducea deasupra un cilindru alb, lung de şaisprezece metri care se clătina în cârlig. Câțiva membri ai echipajului, aflați dedesubt, o ghidau către tambuchiul deschis în punte.

— După cum puteți vedea, tovarăşe amiral, *Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita*[4] încă încarcă rachetele la bord. Căpitanul intenționează să lucreze şi la noapte pentru a putea ieşi în larg peste 24 ore.

— Sunt nişte adevărați monştri, spuse Karelin.

Şi nu greşea. De fiecare dată când vedea aceşti doi mastodonți metalici, negri, mai ales în interiorul acestei caverne de piatră, se simțea ca un băiețel, cu gura căscată la rotunjimile flancurilor şi înălțimea impunătoare.

Erau piesele centrale ale sistemului de apărare al Mamei Rusia, expresia concretă a tehnicii şi puterii ei nucleare: Typhoon.

O sută şaptezeci şi unu de metri lungime, douăzeci şi patru metri la travers şi un deplasament în imersiune de aproape treizeci de mii de tone. Erau opt în total, câte două în fiecare din cele patru adăposturi maritime subterane de pe țărmul golfului Kola.

În afara de mărimea lor, Typhoon aveau şi alte particularități unice. Erau proiectate ca PLARB – **P**odvodnaya **L**odka **A**tomnaya **R**aketnaya **B**allisticheskaya – submarin cu propulsie atomică şi rachete balistice nucleare – numite de americani „boomer". Fiecare era armat cu câte douăzeci de rachete SSN-20, pe două rânduri, în hangare aflate sub puntea extrem de lungă. Fiecare rachetă era dotată cu câte şase/nouă focoase nucleare independente MIRV şi aveau o rază de acțiune de 8300 km. Dacă primea ordin, submarinul se putea adăposti în partea vestică a imensei caverne, în spatele unor masive uşi blindate. De la Polyarny, aflata doar câțiva kilometri de Murmansk, putea naviga pe sub banchiza polară de unde putea lovi ținte americane aflate mult spre sud, cum ar fi San Francisco, sau chiar marea bază subterană de rachete de la Kings Bay, Georgia.

Sau, dacă primea alte ordine, putea lovi orice țintă din Asia. Nici o armată rebelă, nici un oraş trădător, nici una dintre republicile naționaliste de pe întinsul nemăsurat al imperiului neo-sovietic, de la Odessa la Dushambe sau Vladivostok, nu era în siguranță.

— Eşti căpitanul de rangul unu Anatoli Chelyag, spuse Karelin, ca şi cum abia acum i-ar fi aflat numele. Arătă spre unul din *munții* de metal. Este nava ta?

— Da tovarăşe amiral. Chelyag a luat poziția de *drepți* plin de mândrie. Am deosebita onoare să comand *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda*.

La treizeci şi nouă de ani, Chelyag era destul de tânăr pentru o comandă atât de importantă, dar tatăl său era viceamiralul Ghenadi V. Chelyag, ofițer din cercurile înalte ale Flotei Baltice şi prieten personal al Ministrului Apărării. Asta era metoda scurtă de a avansa în cadrul flotei.

---

[3] Adevărul de neclintit al lui Lenin.

[4] Glorioasa Revoluție din Octombrie.

— Hmm… De unde eşti tovarăşe căpitan? a întrebat Karelin devenit brusc curios. Studiase deja dosarele tuturor ofițerilor comandanți din subordine, şi ştia precis unde se născuse şi crescuse Chelyag, dar dorea să audă personal ce avea de spus omul despre sine însuşi.

— Kuibuşev, tovarăşe amiral. Vocea căpătase brusc un ton defensiv, precaut, ca şi cum întrebarea ascundea o capcană. Întoarse discret ochii către cei din KGB şi gărzi. Dar… nu am mai fost pe acolo de foarte mult timp.

— Kuibuşev? Credeam că numele actual este Samara.

— Eu continui să-i spun Kuibuşev, tovarăşe amiral.

— Aha, înțeleg.

Kuibuşev, numit astfel după un lider al Marii Revoluții din Octombrie, era unul dintre sutele de localități exsovietice care reveniseră la vechile nume de pe vremea Țarului, după colapsul Uniunii de la începutul anilor ’90.

— Oraşul este adânc în teritoriul controlat de rebeli, căpitane. Şi continuă să se numească Samara.

— Dda… tovarăşe amiral. Dar vă asigur de totala mea loialitate.

— Spune-mi, căpitane. Dacă îți ordon să lansezi o rachetă asupra Samarei acum, pe loc, ce ai face?

— Aş executa numaidecât ordinul, tovarăşe amiral. Am slujit toată viața Rodina. Acum, casa mea e Partidul, Mama Rusia şi Marina.

— Răspuns corect, căpitane. Totuşi, ce simți în legătură cu un astfel de ordin, eh?

Chelyag suporta cu greu privirea lui Karelin.

— Aş… aş fi nefericit, desigur. Kuibuşev este un oraş minunat şi un port important pe Volga. Are o populație de aproape un milion de oameni… şi sincer mă îndoiesc că sunt mai mult de o fracțiune contrarevoluționari Albaştri. Sigur că nu aş vrea să moară cu toții. Dar voi executa ordinele, tovarăşe amiral.

— Iar familia ta?

— Soția şi copilul, spuse Chelyag încet, trăiesc în Severmorsk. Ambii părinți sunt acum în St. Petersburg… Leningrad, vreau să spun. Nimic nu mă leagă de Kuibuşev sau de oricare altă localitate a rebelilor.

Domolindu-se, Karelin îl bătu pe umăr pe tânărul căpitan.

— Linişteşte te, Anatoli Ghenadevici. Nu mă îndoiam de tine.

Chelyag arăta de parcă genunchii erau gata să-i cedeze, iar fața-i era palidă.

— Mulțumesc, tovarăşe amiral.

— Nici o povară atât de teribilă ca distrugerea propriului tău cămin, nu va fi pusă pe umerii tăi. Dar distrugerea inamicilor noştri, ai inamicilor Patriei, va cere maximum de loialitate şi dăruire de la fiecare dintre noi.

Era rândul lui Karelin să tragă cu ochiul la escorta de soldați asiatici. Doar câțiva dintre ei vorbeau rusa, totuşi amiralul nu vroia să le afecteze moralul cu informația că oraşele lor natale constituiau ținte pentru rachetele nucleare.

Într-un fel, nu era sigur că ar putea să înțeleagă.

Ceea ce nu se spusese era că Kazakhstan, Turkmenistan şi celelalte republici asiatice sau declarat de partea rebelilor… aşa cum, inevitabil, au fost mereu. Erau barbari, luptându-se neîncetat unii cu alții, şi urau doar Marea Rusie mai mult decât se urau între ei. Dacă Moscova hotăra să lanseze rachete nucleare împotriva propriului teritoriu, atunci va scăpa în primul rând de cuiburile de dizidenți ca Taşkent şi Alma-Ata.

— Deci, căpitane – spuse în timp ce arăta spre adâncul cavernei. Condu-ne la Centrul de Operații. Am de discutat ceva important cu amiralul Marchenko.

— La ordin, tovarăşe amiral. Pe aici, vă rog.

Grupul lăsă în urmă zona docurilor, îndreptându-se spre adâncul cavernei. Trebuiau să ocolească o sumedenie de puncte de lucru, prevăzute cu utilaje grele. Peste tot se aflau soldați care îi supravegheau pe muncitori, stăteau de gardă la fiecare pasarelă, intrare în sectoarele de construcții sau patrulând în grupuri mici pe căile de acces subterane. Mulți erau din trupele MVD desemnate să protejeze bazele PLARB. Alții făceau parte din armata regulată, sau infanteria marină sovietică, cu berete şi tricouri vărgate alb albastru vizibile sub vestoanele de uniformă. Unii – după cum ştia Karelin – erau chiar din Spetnasz, forțele speciale de elită ale armatei ruseşti, care,inițial ,se aflaseră sub comanda GRU, ceea ce le făcea să fie privite acum cu suspiciune. Forțele *Spets* rămase loiale Moscovei erau atent supravegheate dacă nu cumva sunt simpatizanți ai Albaştrilor, tot aşa cum erau supravegheați şi Chelyag şi camarazii săi comandanți de PLARB. Mai mult, fiecare unitate avea câte un cadru sub acoperire, aparținând Directoratului 3, KGB.

Blocul Operațional se afla chiar în fundul cavernei, în capătul cel mai îndepărtat de masivele uşi blindate. Părea să se înalțe direct din stânca neagră, o structură compactă de patru etaje împodobită cu însemnele tradiționale ale puterii sovietice: steaua roşie, secera şi ciocanul şi un enorm profil de bronz al lui Lenin.

Pe un banner de deasupra uşii se regăsea imaginea lui Lenin alături de lozinca: „*Prin Socialism – către Progres, Putere, Victorie!*". În mare parte din armata rusă, spiritul şi doctrina comunistă nu a dispărut, nici chiar în timpul perioadei *nenorocite*, de revoltă democratică.

De fapt, comunismul era la fel de *mort* cum era şi în 1991, când Congresul Deputaților Poporului a desființat Uniunea Sovietică. În prezent, Rusia şi imperiul ei era condusă de militari, adică de cei care, alături de simțul practic, aveau atât curajul de a lua decizii capitale, cât şi puterea de a le duce la capăt.

În Blocul Operațional se desfăşura o activitate febrilă, într-un decor modern, spre deosebire de scenele din cavernă care aduceau cu un şantier naval de la început de secol. În fiecare birou, erau oameni în fața computerelor, iar în Centrul de Comandă Principal monitoare supradimensionate afişau hărți ale întregii foste Uniuni Sovietice, înțesate de

simboluri colorate ce desemnau unitățile aparținând beligeranților, de la Belarus până în Extremul Orient. Lifturi mari făceau legătura prin cei cincizeci de metri de rocă solidă, cu suprafața.

Trupe MVD înarmate stăteau de gardă la fiecare coridor-punct de control.

Amiralul Viktor I. Marchenko ocupa un întreg sector de birouri aflate la etajul trei. Karelin se prezentă singur secretarei personale a lui Marchenko, o tânără caporal blondă şi extrem de drăguță, care – după cum îşi dădu seama Karelin, când aceasta îi zâmbi – nu deținea această formidabilă poziție pentru competențele de dactilografă. Vestonul era descheiat neregulamentar, şi când se mişcă în spatele biroului a fost clar că nu purta sutien.

După ce îl anunță pe Marchenko prin interfon, secretara îl conduse pe Karelin în *sanctuar*. Doar adjutantul lui, un căpitan de rangul trei[5] ce purta o servietă de piele asigurată cu un lanț de încheietura mâinii, îl însoți înăuntru. Restul anturajului – inclusiv căpitanul Chelyag – au rămas în antecameră.

Încăperea era deosebit de luxos mobilată, cu un birou de lemn masiv de dimensiunile unui portavion, şi cu o fereastră enormă orientată spre interiorul adăpostului.

Marchenko era un tip de statură mică, rotunjor, cu nasul roşu, cu fața ca o lună plină, semănând mai mult cu un barman sau un vânzător de aprozar, decât cu un comandant al uneia dintre cele mai secrete şi bine dotate baze militare ruseşti. Ca atâția alții, chiar ca şi însuşi Karelin, îşi datora prezenta funcție legăturilor sale cu Moscova. Unchiul său era membru al Parlamentului neo-sovietic, un om ce deține o putere politică considerabilă.

— Ei, Viktor Ivanovici, i se adresă Karelin pe un ton cordial, văd că ai ochiul bine format când e vorba de alegerea unui personal competent şi bine motivat.

Marchenko ezită o clipă, apoi izbucni într-un hohot de râs molipsitor.

— Ah, Te referi la Yelana! E grozavă, nu? Ascultătoare, cum se spune, şi o adevărată dinamită în pat! Dacă vrei, n-ai decât să o probezi.

Ideea îl dezgustă pe Karelin, care deja era convins că Marchenko se simțea mult prea bine în funcție, prea dornic să profite de privilegii, fără a-şi asuma însă şi responsabilitățile uriaşe pe care le implica. Să-și folosească secretara ca pe târfa sa personală…

Karelin era conştient că acest fapt era un obicei destul de răspândit printre cei cu rang înalt din Armata Roşie. Spre deosebire de Statele Unite, unde mai mult de zece la sută din personalul militar activ erau femei şi contrar declarațiilor oficiale privind totala egalitate pentru femeile ruse în toate domeniile vieții economice, militare şi politice, doar zece mii din cele 4,4 milioane de membri ai armatei erau femei, majoritatea servind în serviciile medicale şi clericale.

Femeile – în special cele *ascultătoare*, dispuse să-și folosească fizicul ca pe un atu – erau desemnate rangurilor înalte din ierarhia sovietică, tranzacționate mereu pentru favoruri, sau transferate (oferite) ca recompensă ofițerilor – pentru că şi-au făcut bine datoria – asemenea unui birou mai mare sau o avansare în grad (mai bine plătit).

---

[5] căpitan de rangul trei (Капитан 3-го ранга) – grad militar în Marina militară rusă (cod NATO OF-3); echivalent *maior*.

Chiar dacă încerca deseori, Karelin nu-şi putea totuşi imagina cum trebuia să fie în Armata americană, unde femeile erau deja integrate în unități direct combatante. Cu câteva săptămâni înainte a citit un raport despre femei-piloți ambarcate pe portavioanele americane şi râsese cu mare poftă.

Femei la bordul navei!?!? Pe avioane de luptă!?!? ABSURD!!!

Milităria era treaba bărbaților, iar rolul femeilor era – *trebuia* să fie – sever restricționat.

În ceea cel privea pe Marchenko, ei bine, era cazul să fie îndepărtat din inutila sa prezență la Baza nr. 3. Aici trebuia un om mai tânăr, mai agresiv, unul care să nu lase luxul săi întunece judecata. Dar, deocamdată, junta conducătoare a Rusiei, mai avea încă nevoie de oameni ca unchiul lui Marchenko.

Codoşul grăsan îşi va mai păstra un timp comanda, până ce va fi avansat într-un post de comandă mai puțin sensibil.

— Mulțumesc, tovarăşe, spuse Karelin, trăgând cu ochiul la samovarul din colțul biroului. Dar, momentan, aş bea mai degrabă un ceai.

— Sigur, sigur că da! Ia loc, tovarăşe amiral. Marchenko o chemă prin interfon pe Yelana şi-i ordonă să toarne ceaiul. La rândul său, Karelin pocni din degete, iar adjutantul îşi descuie lanțul de la mână, eliberând servieta. După o clipă, secretara îi întinse ceaşca de ceai însoțită de un zâmbet promițător, aplecându-se destul cât să poată privi prin deschizătura bluzei. Aproape că a regretat refuzul de mai înainte. Aşa cum bănuise, nu purta sutien.

Ceva mai târziu, după ce secretara şi aghiotantul au părăsit biroul, Karelin a deschis servieta scoțând un teanc gros de dosare, hârtii şi hărți.

— Trebuie să fii felicitat, tovarăşe amiral, îi spuse încet lui Marchenko. Dintre cele patru baze adăpost, numai a dumitale este aproximativ în grafic.

Marchenko aproape că plesnea de mulțumire.

— Ne facem doar datoria față de Revoluție, tovarăşe amiral.

— Asta însemnă, totuşi, că se aşteaptă mai mult de la dumneavoastră. Kaşirin şi Golovanov raportează că Typhoon-urile lor vor mai fi încă cel puțin o săptămână în pregătire.

În ciuda regulamentelor militare privind mijloacele de aprovizionare şi transport, ineficiența vechiului regim se manifesta în continuare. Dintre celelalte şase PLARB Typhoon disponibile, două se aflau în şantier la Severodvinsk, reparațiile fiind întârziate deja cu câteva luni, datorită nelivrării la timp a unor componente. Alte trei aflate în adăposturi subterane din Polyarny, încă aşteptau torpile, provizii alimentare, rachete, care să le transforme din simpli munți de oțel ce lâncezeau fără folos în docuri, în arme redutabile. Ştiind prea bine cum funcționa sistemul, Karelin era sigur că Marchenko se descurcase ca să primească rachetele şi toate celelalte, prin menționarea numelui atotputernicului său unchi.

Ultimul Typhoon al flotei, *Blestyashchiy Krasnyy Pabeda*, se afla undeva sub banchiza oceanului Arctic, dar Karelin nu-l putea folosi. Deşi era posibil să se comunice cu submarinul prin transmisiuni radio ELF[6] – altfel cum săi ordone deschiderea focului? – echipajul de pe *Măreața Victorie Roșie* nu fusese prevenit că exista posibilitatea să li se ordone executarea unui atac nuclear asupra propriei țări.

Sarcina Operației *Derzkiy Plamya*[7] a căzut în întregime pe epoleții lui Marchenko.

— Acest plan este cu adevărat *îndrăzneț*, spuse Marchenko, frunzărind filele dosarului, fiecare ştampilată sus şi jos cu SOVERSHENNO SEKRETNO[8]. Avea un aer zguduit.

— Să dai lovituri nucleare asupra propriilor oraşe, asupra oamenilor tăi…

— „Să dai lovituri nucleare", cum spui, trădătorilor, disidenților şi rebelilor. Într-un război – în special, într-un astfel de război – care trebuie să modeleze caracterul şi inima şi mintea acestei națiuni pentru următorii o mie de ani, nu este loc pentru jumătăți de măsură. De altfel, dacă Leonov şi camarila sa ne iau în serios, nu va mai fi nevoie de o eventuală lansare.

Karelin fu surprins cât de calm putea fi, stând în birou, sorbind ceai, în timp ce discuta despre folosirea armelor nucleare – sau cel puțin despre amenințarea cu folosirea acestora – în cel mai cumplit război civil posibil în Rusia.

Pe măsură ce se contura linia frontului între forțele neo-sovietice în nord şi cele aşa zis democratice în sud, devenea tot mai clară posibilitatea ca buncărele cu ICBM[9] ale fostei Uniuni Sovietice – incluzând şi vastele câmpuri de rachete din Kazakhstan şi Ucraina – să cadă în mâinile rebelilor. Majoritatea dintre ele se mai aflau încă sub controlul comandanților din Forța Strategică de Rachete loiali Moscovei, dar erau izolați, sub asediu. Mai rău, rebelii erau acum în posesia codurilor de lansare a ICBM cu rază lungă de acțiune, ce erau staționate în bazele terestre.

Dar Moscova încă mai aveau sub control un număr de baterii de rachete cu rază de acțiune scurtă şi medie, şi – poate cel mai semnificativ lucru – controla Flota de Nord… inclusiv cele opt submarine Typhoon staționate lângă Polyarny.

Aceste opt Typhoon reprezentau o incredibilă putere de foc, 160 ICBM, însumând un total de mai mult de 1200 focoase nucleare independente, fiecare de 100 kilotone.

Amenințarea mortală reprezentată de un singur Typhoon – credea Moscova – era suficientă să-i intimideze pe rebeli. Ei nu ar fi îndrăznit să lanseze nici o rachetă nucleară, chiar dacă aveau codurile necesare, pentru că ar fi provocat devastarea întregii țări. Liderii militari de la Moscova credeau cu adevărat că, în timp ce ei îşi puteau permite să spulbere

---

[6] ELF - Extra Low Frequency – frecvențe extrem de joase.

[7] Дерзкие Пламя – focul veşnic.

[8] SOVERSHENNO SEKRETNO (СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО) – secret.

[9] ICBM (Inter-Continental Ballistic Missile) – rachetă balistică inter-continentală.

oraşe ca Samara sau Taşkent, Leonov nu ar putea concepe distrugerea Moscovei sau a Leningradului, amândouă, deopotrivă, inima şi creierul întregului imperiu rus.

Iar dacă Leonov nu se preda, dacă se dovedea a fi necesară lansarea, atunci va fi cu adevărat *Derzkiy Plamya,* un foc îndrăzneț, care va curăța pământul de rebeli, şi va reinstaura ordinea şi disciplina unei autorități centrale, unice.

Totul depinde de Flota Nordică de Submarine – în particular de cele opt Typhoon ascunse în adăposturile din golfurile Polyarny, Sayda şi Kola.

Aproape 100 de rachete balistice au fost dislocate de pe Typhoon pe 13 bătrâne submarine diesel, cunoscute în Vest ca Golf-II. Alte 70 submarine de atac erau dotate cu rachete de croazieră prevăzute cu focoase nucleare. Dar, din acest număr, aproape o treime se afla în Marea Neagră sau în porturile din Extremul Orient, iar loialitatea căpitanilor şi a echipajelor era discutabilă. Peste jumătate dintre cele din Flota de Nord erau în reparații, sau aşteptau să fie aprovizionate cu cele necesare. Multe dintre celelalte erau pe mare, asigurând apărarea strategică a Rusiei.

Cele din port şi gata de luptă erau în stare de *stand by*[10], dar Karelin era convins că şi un singur Typhoon era de ajuns pentru îndeplinirea planului. Typhoon era imaginea puterii nucleare a flotei. Dacă numai unul ar fi lansat încărcătura nucleară asupra rebelilor, ar fi fost suficient să-i determine să capituleze.

— Planul va funcționa? întrebă, în sfârşit, Marchenko. Chiar e posibil să funcționeze?

— Da, Moscova aşa crede, îi răspunse Karelin.

— Dar… dacă se înşeală… Dacă Leonov e capabil să riposteze, fie şi numai cu câteva rachete…

— Rebelii ar avea numai de pierdut în urma unor contralovituri nucleare. Şi nimic de câştigat. Noi avem doar o singură problemă imediată.

— Da. Posibilitatea ca Leonov să fie suficient de nebun să lanseze rachete primul!

— Leonov este politician, tovarăşe amiral, nu nebun. Nu ia în serios eventualitatea de a distruge infrastructura industrială şi de transport a Uniunii. Nu, problema noastră, Victor Ivanovici, o constituie americanii. Ca totdeauna!

CAPITOLUL 5

Miercuri, 11 martie

1000 Zulu +2
Tretyevo Peschera
În apropiere de Polyarny, Rusia

[10] stand by – în așteptare/gata de acțiune.

— Americanii! ridică Marchenko ochii din hârtii. Crezi că se vor amesteca în *Derzkiy Plamya?*

— E posibil. Consiliul Militar de la Moscova consideră că dacă există posibilitatea unor lovituri nucleare în războiul nostru civil, intervenția americană în treburile noastre devine o certitudine. Deja se poziționează în vederea constituirii blocadei pentru ca flota noastră să nu mai poată ieşi în larg.

Karelin a tras un set de hărți din teancul de hârtii şi le răsfiră pe birou. Cu degetul arătă spre nişte simboluri grupate lângă coasta norvegiană, la nord de Cercul Arctic.

— Aici. *USS Eisenhower* şi Grupul lui de luptă. Îşi mişcă degetul de-a lungul țărmului, la sud de Danemarca. *USS Kennedy*. Ne blochează accesul în Marea Baltică. Mişcă degetul din nou, spre un grup de simboluri aflate la est de Islanda. Şi *USS Jefferson* care se reîntoarce în zona Norvegiei după repararea avariilor şi reechiparea făcute în Statele Unite. Alte Grupuri de luptă americane sunt raportate că se află de asemenea în marş, unele spre Marea Nordului, altele spre Mediterana.

— Şi ce ar putea ei să facă? spuse Marchenko disprețuitor. Chiar şi americanii, cu mult lăudata lor tehnologie, nu pot doborî din zbor o ICBM. Şi au abandonat programul *Star Wars* cu destui ani în urmă.

— Poate că nu ne pot doborî rachetele, ripostă Karelin. Dar ne pot descoperi PLARB-urile cu avioane anti-submarine şi cu submarinele de atac din clasa Los Angeles din componența Grupurilor de luptă. Pot face blocada porturilor şi hărțui submarinele când se deplasează. Pot chiar să monitorizeze PLARB-urile aflate în adăposturile subterane, mişcându-se silențios şi neobservat, având ordin să deschidă focul dacă aud că se deschid capacele silozurilor lansatoare de rachete. Dacă vor considera că e în interesul lor să prevină o lansare, nu vor ezita să tragă primii în caz de confruntare.

— Sun… suntem, deci, în război cu americanii?

— *Bah!* făcu Karelin un gest disprețuitor. Ce contează? Oficial nu suntem în război. Nu după ce ultimele noastre unități din Forța noastră Expediționară din Scandinavia s-au predat, iar Albaştrii i-au invitat pe *bastarzii* din ONU să ne ocupe oraşele. Şi, dacă vei examina documentele, vei vedea că nu eram oficial în război cu americanii nici când am invadat Norvegia. Episodul a fost catalogat de ONU drept un „incident", o „acțiune de menținere e păcii". Guvernele vestice, ai să vezi, se tem să admită starea de război între Est şi Vest. Oh, desigur, au fost destule amenințări de la Washington şi din partea unor marionete din Vest după lovitura de stat a mareşalului Kraslnikov, *mugete* şi *scuturat de coarne de tauri* furioşi. Dar nici o acțiune concretă… în afară de aceste amenințătoare dislocări de portavioane şi Grupuri de luptă. Este planul nostru să atacăm primii, să-i lovim înainte de a putea să ne lovească ei.

Marchenko trase aer în piept cu un şuierat puternic.

Karelin l-a privit atent.

— Asta te sperie?

— Mă preocupă, tovarăşe amiral, spuse Marchenko cu un aer gânditor, ideea că motivul pentru care fasciştii au pierdut Marele Război Pentru Apărarea Patriei a fost decizia de a ataca Rusia când încă luptau cu Anglia. Mai târziu, când hitleriştii dădeau pentru prima dată piept cu generalul Iarnă, au adăugat şi Statele Unite pe lista lor de inamici.

— Ai grijă, prietene. Vorbele tale pot fi interpretate ca fiind revizionism periculos.

Chiar şi în ziua de azi, înalții ofițeri ai Armatei Roşii nu admiteau că *Rodina* a primit un ajutor substanțial din partea Vestului, în perioada celui de al doilea război mondial.

Totuşi, Karelin era impresionat… şi chiar mulțumit. Nu-l considerase capabil pe Marchenko să rişte o opinie contrară liniei Partidului. Poate că omul mai avea o şansă…

— Doar subliniez ce e evident, tovarăşe amiral. Umerii îi căzură şi se întoarse în scaun spre fereastră, privind la activitatea din şantier.

— Mă întreb dacă viitorii istorici vor considera decizia noastră de a ataca Statele Unite în timp ce luptăm cu Albaştrii, cel mult ca pe o… mişcare tactică.

— Sigur că e un joc de noroc. Dar aminteşte-ți că, deşi americanilor le place să facă multă gălăgie, de fapt, n-au nici un chef să se implice serios în treburile noastre interne.

— Au avut destul chef să se implice în Norvegia.

— A fost o situație cu totul diferită. Acolo, au venit în ajutorul unui vechi aliat. Au trimis doar un singur Grup de luptă, şi încă (aproape) prea mic şi (aproape) prea târziu. Te asigur, se vor uita la războiul nostru civil, iar politicienii lor îşi vor aminti de Vietnam… alt război civil încă proaspăt în memoria americanilor. Vor recunoaşte că, de fapt, nu este posibil să intervină în favoarea unei părți sau a alteia cu nici o şansă de succes.

— Dar şi să-i atacăm intenționat…

— Calmează te, răspunse Karelin. După opinia Washington-ului, națiunea noastră se dezintegrează în anarhie şi război civil, da? Ei văd doar o sumedenie de facțiuni, ofițeri renegați, rebeli, dizidenți. De fapt, *asta* îi face să se teamă de armele noastre nucleare. Când îi vom lovi, o vom face în aşa fel încât să nu poată stabili cine e răspunzător. Poate că vreo facțiune a confundat portavionul american cu o navă a unui grup rusesc rival. Karelin îşi întinse mâinile şi ridică din umeri. În vâltoarea războiului se mai întâmplă şi greşeli.

Oricum, crede-mă, Victor Ivanovici, când afirm că americanii n-au chef să se implice într-un război lung şi costisitor ca al nostru. Ne vor hărțui, ne vor scufunda chiar nişte submarine – dacă asta este în interesul lor – dar nu vor risca o escaladare majoră. Şi mai ales, un război nuclear, acum, când – aşa cum clamează mass media lor – războiul rece s-a terminat.

— Deci… ce vom face?

Karelin răscoli printre hârtii şi scoase o altă hartă. Aceasta reprezenta Peninsula Kola, de la frontiera Rusiei cu Norvegia şi Finlanda – în vest – până la apele interioare ale Mării

Albe – în est. Toată regiunea era împănată cu aerodromuri militare, baze de rachete SAM, centre de comandă, instalații radar. Şi, desigur, bazele Marinei de la Polyarny, Severomorsk şi Murmansk.

— Spionajul nostru ne informează că unul dintre Grupurile de luptă americane – *Eisenhower* sau *Jefferson* – va intra în Marea Barents peste câteva zile. Este de aşteptat să constituie un fel de patrulă de observare apropiată a bazelor de submarine de la Polyarny.

Luă un creion roşu de pe birou şi încercui pe hartă o zonă aflată la 200 km nord de cea mai apropiată frontieră dintre Norvegia şi Peninsula Kola, Rusia.

— Aproximativ aici.

— E suficient de aproape ca să-şi trimită patrulele ASW până dincolo de Polyarny – observă Marchenko – rămânându-le şi alternativa de a se adăposti, dacă e cazul, în fiordurile norvegiene.

— Exact. Pot, de asemenea, să utilizeze bazele aeriene din Norvegia. Noi avem intenția să lovim înainte ca ei să-și ocupe zona de staționare/patrulare.

— Moscova a numit-o *Operațiunea Ognevoy*, continuă el. Greul operațiunii va fi suportat de unitățile de aviație desfăşurate pe aceste aerodromuri: ZaPolyarny şi Pechenga lângă frontieră, Kirovsk, Alakurtti, Vaga Guba, Monchegorsk din interiorul teritoriului. Coordonarea şi controlul operațiunii se va face prin punctul de comandă al districtului Kandalaksha. Nici unul dintre aceste aerodromuri – *atenție!* – nu se află mai aproape de 100 km de bazele navale de la Polyarny.

— Prin urmare, dacă americanii au chef să riposteze, nu ne vor ataca bazele de submarine.

— Aşa este. Moscova va nega orice legătură cu atacul, pretinzând că este opera unui mic grup anti-militar aparținând Albaştrilor, care vor să discrediteze guvernul legal. Dacă americanii ripostează, o vor face împotriva aerodromurilor de unde a pornit atacul.

Între timp, veți avea ambele Typhoon gata de ieşire în larg, în orice moment. Dacă e posibil, le veți deplasa pe ascuns sub protecția vremii urâte, dar factorul cheie este să le scoatem din golful Polyarny cât americanii vor fi încă în stare de şoc şi dezorientați de lovitura noastră asupra Grupului de Luptă.

— Şi cum voi şti…

— Vei fi informat. Eu mă voi afla la Centrul de Comandă Kandalaksha. Când voi vedea că atacul a avut succes, adică portavionul american este scufundat sau, cel puțin, inamicul se concentrează pe propria apărare, îți voi trimite un semnal codat. Odată recepționat mesajul, vei disloca Typhoon-urile imediat. IMEDIAT! Este imperativ să le ții pe amândouă gata de plecare în orice moment, până când dau ordinul.

— Am înțeles, tovarăşe amiral.

— Mă bazez pe dumneata, Victor Ivanovici, spuse Karelin. Totul depinde de ajungerea Typhoon-urilor în larg, în siguranță şi nedetectate.

Celelalte submarine PLARB vor fi desfăşurate pe măsură ce vor fi disponibile, dar cele două Typhoon ne oferă cea mai bună şansă. Sunt cele mai silențioase submarine din flotă şi cele mai de nădejde. Sunt singurele care pot sparge blocada americană.

— Americanii au, desigur, propriile lor submarine de atac poziționate la intrarea în golful Kola, aşteptând să iasă ale noastre.

— Tocmai de aceea avioanele noastre ASW vor *mătura* întreaga zonă pe durata atacului. Ca de altfel şi submarinele de la Severodvinsk.

— Înțeleg, ezită Marchenko, continuând să studieze harta.

— Ar mai fi ceva de lămurit?

— Doar o mică chestiune. La urma urmei, de ce trebuie Typhoon să iasă în larg?

Gesticulă spre fereastră şi dincolo de ea spre cele două enorme uşi blindate.

— Ar putea lansa asupra oricărui oraş al Uniunii chiar din fața acestor uşi.

— Pentru că au nevoie de timp, tovarăşe amiral, în timp ce noi dăm ultimatumul, iar Leonov îşi evaluează opțiunile. Şi spațiu maritim de manevră cât trece acest timp. Odată ce Albaştrii au acum codurile de lansare – dacă sunt destul de nebuni să lanseze – atunci ne putem aştepta ca bazele de aici să fie primele lor ținte.

— M…da. Era evident că Marchenko nu se gândise la asemenea posibilitate.

— Aceste adăposturi pentru submarine au fost proiectate să reziste unei explozii nucleare, desigur, continuă Karelin, dar asta nu ne va fi de nici un ajutor dacă muntele de deasupra capului se va prăbuşi peste intrare. Dacă, însă, vor ajunge în siguranță sub banchiza de gheață arctică…

— Ca în marele *joc* pe care l-am avut cu americanii atâția ani, îl completă Marchenko. Leonov şi ai lui habar nu vor avea unde sunt submarinele, sau când vor ieşi la suprafață să lanseze.

— Leonov va fi obligat să se predea sau îşi va vedea infrastructura şi cele mai importante oraşe incinerate pe rând. Ordinea şi disciplina vor fi restaurate în renăscuta Uniune Sovietică.

— Mai spune-mi un singur lucru, tovarăşe amiral, spuse Marchenko, cu o expresie preocupată pe chip.

— Dacă pot…

— În timpul studiilor la Academia Navală şi, mai târziu, la exercițiile planificate de Marele Stat Major, am rulat nesfârşite *jocuri de război* care simulau chiar acest tip de situație, atacul direct al *Frontovaya Aviatsiya*[11] asupra unui portavion dintr-un Grup de luptă ce se apropie de apele teritoriale ruseşti. Totdeauna am avut impresia că exercițiile erau trucate. Ca să mențină ridicat moralul ofițerilor ruşi.

— Asta e o treabă uzuală. Am auzit că şi ei au aceeaşi problemă la Pentagon.

— Nu mă surprinde. Dar, spune-mi, dumneata ce crezi? Un atac de acest fel poate distruge un întreg Grup de Luptă? Apărarea lor este… formidabilă.

[11] Frontovaya Aviatsiya – Aviația Tactică rusă.

Karelin reflectă un moment.

— Drept să-ți spun, Victor Ivanovici, nu sunt sigur. În acest caz, desigur, nu este neapărat necesar să-i distrugem pe americani… doar să-i dezorientăm destul de mult, cât să aibă timp PLARB-urile să dispară.

— Sigur. Dar eram curios să ştiu estimarea dumitale cu privire la rezultatul luptei. Pare a fi punerea în practică a unui scenariu clasic de *joc de război*.

— Piesele principale ale unui Grup de Luptă sunt două nave – spuse Karelin – doar două. Însuşi portavionul, care este chiar motivul de formare a unui Grup, şi crucişătorul de clasa Ticonderoga echipat cu sistemul Aegis[12], care serveşte ca navă de comandă şi control pentru întreaga formație, coordonând manevrele navale şi apărarea antiaeriană.

Operațiunea *Ognevoy*[13] va reuni cam 2300 avioane: bombardiere grele purtătoare de rachete de croazieră anti-navă, dar şi avioane de atac la sol. Pe lângă acestea vor fi şi atacuri cu rachete de croazieră atât de la bazele de pe țărm, cât şi de pe submarine.

Ce cred? Cred că *creierul* Grupului de Luptă – crucişătorul cu sistem Aegis – şi *inima* sa – portavionul – vor fi copleşite, complet distruse în primul val al atacului. Supraviețuitorii – distrugătoare, fregate şi submarine – vor fugi, sau vor fi *măturate* de noi. Iar Typhoon-urile noastre vor fi libere în Marea Barents, gata să-și execute ordinele primite.

— Şi acestea vor fi… tovarăşe amiral? Li se va ordona să lanseze fără avertisment, sau se va da întâi un ultimatum?

— Ordinele ce le vor fi date vor face istorie, tovarăşe amiral, răspunse Karelin. Vor face istorie şi vor asigura victoria finală pentru guvernul legitim al Uniunii Ruse.

1330 Zulu
Biroul CAG
USS Thomas Jefferson

O bătaie scurtă în uşă şi Tombstone ridică ochii din raportul de pe biroul la care lucra.

— Intră!

Brewer Conway păşi înăuntru. Era înaltă suplă, cu un fizic atletic. Părul blond deschis era tuns bărbăteşte. Era echipată în uniforma albastră, bluză şi pantaloni marinăreşti largi; tradiționala fustă albastră sau albă de uniformă fusese înlocuită cu pantaloni, în activitățile zilnice de la bord, cu excepția unor ocazii oficiale. Să ai la bord femei în fustă care urcă pe scări aproape verticale s-a dovedit a fi un prea mare motiv de distragere a atenției pentru marinarii care – alertați de un sistem de comunicare aproape

[12] Aegis Combat System – sistem naval integrat de apărare a navelor împotriva atacului cu rachete şi avioane.
[13] Ognevoy (Огневой) – Foc / Flacără / Văpaie.

paranormal ce răzbătea navele de la prova la pupa – se adunau ciorchine la baza scării pe care tocmai urca sau cobora o femeie.

— Bună ziua, CAG, spuse Conway. Fiind cu capul descoperit, nu salută, dar rămase în poziție de *drepți*. Ați dorit să mă prezint la dumneavoastră?

— Brewer, făcu Tombstone ridicându-se. *De voie*. Trageți un scaun.

— Nu este necesar să vă ridicați când intru eu în încăpere, *Captain*, răspunse trăgând un scaun de lângă perete şi se aşează pe marginea lui.

Pare tensionată, se gândi Tombstone. Sau supărată.

— Vechile obiceiuri dispar cu greu, *Commander*, spuse aşezându-se din nou în scaun. Scuze. Am fost crescut după moda veche. Mulțumesc că ai venit.

— Ar fi mai bine, domnule, dacă nu ne-ați trata altfel decât pe oricare dintre subordonații dumneavoastră. Până la urmă, asta ar fi integrarea, nu?

— Mulțumesc pentru lecție, *Commander*.

— Vă rog să mă iertați, domnule. Nici o intenție de lipsă de respect. Pentru ce m-ați chemat?

Scoase un oftat.

— Vreau să-mi spui părerea ta, Brewer. Cinstit, pe față. Cum se descurcă femeile la bordul lui *Jeff*?

Ea deveni uşor încordată, pusă în gardă.

— Destul de bine, CAG.

— Nici o problemă cu asigurarea intimității? Cu planificarea la duşuri? Nici o tentativă de hărțuire sau *amabilități* nesolicitate?

— Nimic demn de menționat, domnule.

— Dar *au fost* nişte incidente.

— Ar fi fost chiar ciudat să nu existe, domnule.

A ezitat un moment, iar Tombstone crezu ca va mai spune ceva. Dar îşi strânse doar buzele şi scutură din cap.

— Nici o problemă, CAG. Nici una pe care fetele mele să n-o poată rezolva singure.

— Asta e metoda cea mai bună, desigur. Tombstone alese o hârtie dintre cele răspândite pe tot biroul. Am o cerere aici, din partea locotenentului Kandinsky. Vrea să fie repartizată cu un alt aviator.

Brewer făcu ochii mari.

— Trebuia să vorbească întâi cu mine, CAG. Am să discut cu ea.

Tombstone aprobă scurt.

Locotenentul Thelma „Sunshine”[14] Kandinsky era B/N (bombardier/navigator, ofițer navigant care stătea pe locul din dreapta în A-6E Intruder). În mod normal, ea zbura cu *lieutenant-commander* Bruce „Willis” [15] Payne, escadrila VA-89 Death Dealers [16] de pe

[14] Sunshine – în argou, o persoană deosebit de drăguță.

[15] Willis – aluzie evidentă la actorul Bruce Willis, care bate tot, omoară tot, salvează planeta.

Jefferson. Echipajele de pe Intruder nu erau mai stabile/permanente decât cele (pilot/RIO) de pe Tomcat, totuşi existau echipe foarte bune care, lucrând bine împreună, rămâneau unite *à la longue*[17]. Deci, dacă apărea o solicitare scrisă din partea unui B/N să fie schimbat, însemna că ceva era realmente rău.

— Sunt oarece frecuşuri între Sunshine şi Willis?

— *Commander* Payne poate fi destul de arogant uneori, replică Brewer. Şi-a expus clar opinia că o femeie nu poate avea *cojones*[18] pentru a fi NFO. Nimic exagerat, dar a spus o destul de tare ca să audă toate femeile.

— Hmm… tamburină cu degetele pe birou. Care crezi că ar fi soluția în cazul acesta?

— N-aş aproba cererea, dacă la asta vă gândiți. Nu atât timp cât nu s-a întâmplat nimic serios. Amândoi trebuie să învețe singuri să se descurce, şi să nu alerge plângând la *mama*. Sau la *tata*, în cazul de față.

— Perfect de acord. Dacă încep să revizuiesc planificarea echipajelor, am să supăr o grămadă de oameni, nu doar pe Sunshine şi Willis. Vorbeşti cu Kandinsky?

— Da, CAG.

— Nu te lua de ea pentru că te-a ocolit cu problema. Cererea e conform regulamentului. Dar află, dacă poți, care e problema cu Willis. Concret. Între timp, am să discut cu Willis ca să aud şi varianta lui. OK?

— Am înțeles, domnule.

— Şi… care-i treaba cu Slider Arrenberger?

Ridică din umeri.

— E… încrezut. Nu sunt probleme deosebite, domnule.

— Nici frecuşuri?

— Mă pot descurca singură, domnule.

— OK. Tombstone îşi împreună mâinile pe birou. Urma o chestiune mai dură. *Commander*, am auzit nişte bârfe. Câte ceva despre… nişte *apropieri* între bărbații şi femeile din *Wing*.

Ea se burzului brusc.

— Sugerați să facem controale la paturi, CAG? Cum se face la gradele inferioare?

— Nu. Dar mă îngrijorează problemele pe care tipul acesta de relații îl poate provoca la bordul navei. Gelozie. Sentimente rănite. Certuri de îndrăgostiți…

— Domnule căpitan, viața personală a ofițerilor din *Wing* nu mă preocupă. Sunt majori şi vaccinați. Şi sunt nişte profesionişti.

— Sunt majori şi profesionişti, da. Dar sexul la bord este încă interzis de regulament, *Commander*. Este responsabilitatea noastră să respectăm regulamentele, când amândoi ştim că sunt încălcate.

---

[16] Death Dealers – negustătorii morții.

[17] à la longue (fra) – pe termen îndelungat.

[18] Cojones (spa) – testicule. În argou: tupeu, curaj, îndrăzneală.

— Sunt puține ocazii la bord pentru câte un *hanky panky*. Şi ca să răspund la întrebare, am auzit şi eu bârfele, dar nu cunosc nimic concret. Puteți fi sigur, domnule, că voi impune respectarea regulamentelor cu toată abilitatea mea. Dar nu le voi cere bilet de voie de fiecare dată când pleacă din cabine.

— Nici nu ți aş cere aşa ceva. Apoi, privind o direct în ochi, o întrebă: Şi? Nu ai nici o altă nemulțumire? Ascult!

— Nu, domnule. Nici o nemulțumire.

— OK. Atunci… asta e tot. *Liber!* Mulțumesc că ai venit.

Dar după ce ea plecă, Tombstone a fost sigur că exista totuşi o problemă. Doar că nu ştia ce anume o deranjează.

Un lucru era cert. Aiureala asta cu integrarea sexuală consuma o grămadă de timp doar pentru încercarea de a o pune în practică. În loc să funcționeze ca o maşină bine unsă, personalul din *Air Wing* avea parte doar de fricțiuni… şi ineficiență. Cu şansele ca *Jefferson* să intre curând în luptă, fiind tot mai mari, aceste fricțiuni deveneau periculoase.

Tombstone nu avea momentan în minte decât o singură întrebare.

„Oare ce ar crede ruşii despre toate astea dacă i-ar putea vedea acum?”

Neavând nici un răspuns la îndemână, se întoarse furios la raportul cel aştepta pe birou. Un moment mai târziu, sună telefonul.

— CAG.

— Sunt *Lieutenant-commander* Delano, spuse vocea din receptor. Delano făcea parte din comandamentul *Captain* Brandt. *Captain* vă transmite complimente şi vă întreabă dacă vă puteți întâlni cu dânsul pentru o şedință operativă în *Flag Plot*[19] la ora 15:00.

— Bine, *Commander*. Îşi privi ceasul. În ciuda tonului şi a vorbelor cordiale, nu era vorba de o rugăminte. Voi fi prezent.

— Foarte bine, domnule. Îl voi informa pe *Captain*.

Tombstone scoase un oftat. Dacă nu era una, venea alta. Se hotărî să termine redactarea raportului înainte de a se prezenta pe Flag Plot.

CAPITOLUL 6

Miercuri, 11 martie

1515 Zulu
Flag Plot
USS Thomas Jefferson

[19] Flag Plot - Puntea de control tactic și al navigației de la bordul navei pe care se află comandantul flotilei.

Tombstone se aplecă peste masă, studiind preocupat simbolurile trasate cu markerul pe sticla ce acoperea harta navigațională a zonei dintre Capul Nord şi Murmansk.

— Ce'nseamnă asta, *Admiral*? Washington ne-a dat permisiunea de a deschide focul primii?

— Nici pomeneală. Ştii cum gândesc cei de acolo.

Admiral Douglas E. Tarrant, înalt, suplu, cu o alură aristocratică dată de părul cărunt, era comandantul Grupului de Luptă şi conducea şedințe de informare din Flag Plot. Uniforma sa, ca totdeauna, era imaculată şi călcată la dungă.

— Ordinele ne cer să urmărim îndeaproape unitățile flotei neo-sovietice şi, în special, submarinele lor ICBM. Începând de vineri când vom ajunge în zona de operații, domnilor, vom intra în stare de alertă de Gradul I.

— Lângă peninsula Kola? Înseamnă că ne ridicăm în cap întreaga afurisită de armată rusă!

— CAG a pus punctul pe I, domnule amiral, spuse *Captain* Jeremy Brandt.

Acesta comanda portavionul *Jefferson*. Un tip cu aspect dur, contrar lui Tarrant, mic de statură dar musculos, cu părul blond cenuşiu tuns periuță.

Toți trei, Tombstone, Brandt şi Tarrant stăteau lângă masa cu harta, flancați de un grup de ofițeri superiori.

Tarrant şi anturajul său venise cu un elicopter la bordul lui *Jefferson* cu numai câteva ore mai înainte, de pe *Shiloh*, crucişătorul dotat cu sistem Aegis, unde-şi avea cartierul general, şi, cu toții erau acum înghesuiți în Flag Plot pentru a afla ultimul set de ordine primit de la Washington.

Căpitanul Brandt arătă cu pipa sa neaprinsă către o linie roşie trasată pe hartă, ce zigzaga în golful Kola. Sayda Guba, Polyarny, Severomorsk, Murmansk.

— Oare nu un CNO a numit linia asta ca fiind cea mai valoroasă piesă-imobiliară de pe Pământ? La dracu', cred că bateriile ruseşti de SAM stau una peste alta acolo.

— Secretarul de stat pentru Marină John E. Lehman a spus-o, completă Tarrant. Se referea la întreaga peninsulă Kola şi avea absolută dreptate. De aici, de unde era teritoriu finlandez înainte de război, este Pechenga la doar 18 mile de granița cu Norvegia. Este atât un port comercial, cât şi unul militar. Şi până aici jos, chiar unde râurile Tuloma şi Kola se unesc, este Murmansk. Cel mai mare oraş de la nord de Cercul Polar Arctic. Populație de aproximativ jumătate de milion. Zece mile mai la nord-est este Severomorsk, Cartierul General al întregii Flote de Nord Ruse. Instalații şi şantiere navale enorme, depozite de muniții şi altele asemenea.

— Parcă acolo a fost o mare explozie cu ceva vreme în urmă, nu? întrebă Tombstone.

— Aşa este. Mai 1984. Cea mai mare parte a rezervei de rachete a Flotei de Nord a sărit în aer. N-am ştiut niciodată numărul de vieți pierdute, dar pagubele au fost absolut considerabile.

Oricum, râul Tuloma se varsă aici, în Kolskiy Zaliv (golful Kola). Opt mile la nord de Severomorsk se află Polyarny, în golful Polyarny. O bază maritimă importantă pentru vase de suprafață şi submarine.

Nouă mile mai departe spre nord-vest este Sayda Guba. Bază de submarine.

Chiar aici, între Polyarny şi Sayda Guba, sunt patru mari baze subterane, nişte tuneluri săpate direct în stâncă, cu uşi blindate capabile să reziste unei explozii nucleare. Prima a fost gata, credem, la începutul anilor ’80. Fotografiile luate de satelit arată structuri enorme, evidente facilități pentru întreținerea submarinelor. Ai noştri le numesc *hambare*.

— Typhoon-uri, spuse Brandt.

— Aşa e. Complexul de la Polyarny este cea mai importantă bază maritimă pentru Typhoon-uri. Sigur că nu le țin pe toate în acelaşi *coş*. La mai bine de 160 mile est de Polyarny este Gremikha. Şi acolo sunt Typhoon-uri, ca şi în alte porturi din Marea Albă, dar centrul principal pentru PLARB rămâne Polyarny. Ruşii – țineți minte – au o administrație strict centralizată, mai ales când e vorba de armele lor nucleare, iar complexul Polyarny este numărul unu în zonă. Per total, ruşii au în peninsula Kola circa 40 baze aeriene, sute de baterii SAM, instalații radar, depozite de provizii, baze pentru două divizii de infanterie motorizată, cartiere generale, cazărmi şi centre de instrucție pentru brigăzile de infanterie marină ale Flotei de Nord. Fără a mai aminti facilitățile din Marea Albă, de la Arkhangelsk şi Severodvinsk.

— Şi atunci unde dracu’ vrea Washington-ul să facem blocada unităților flotei neo-sovietice? clătină Brandt din cap ca un buldog. Ăştia ce cred, că CBG-14 o să-i sperie în aşa hal pe rusnaci, de o să stea cu coada ‘ntre picioare?

— După *Bătălia Fiordurilor*, cred că sunt nițel mai prudenți, spuse Tarrant, făcând cu ochiul. Şi mai avem şi *spatele* asigurat de CBG-7, *USS Eisehower*, şi escadrilele din Navy şi Air Force de la bazele din Norvegia. Numai că de data asta *mingea* e la noi şi avem lovitura de deschidere. Dacă rusnacii vor să joace, noi vom *şuta* primii.

— Ca şi data trecută, spuse Tombstone. Când noi am deschis ostilitățile împotriva a *două* Grupuri de nave sovietice. Careva de la Washington are ceva cu noi?

— E doar *politică*, Tombstone, spuse Brandt cu o mutră acră. DACOWITS vrea un raport despre modul cum se comportă *fetele* lor – pardon, *femeile* – în situații reale de luptă.

Brandt luptase cu amărăciune împotriva deciziei de a se folosi *Jefferson* ca teren de testare a femeilor-pilot. Tombstone o ştia. Se întâmplase aşa pentru că *Jeff*, aflat în reparații la Norfolk, fusese singurul portavion imediat disponibil în momentul când se luase decizia. Tombstone auzise zvonuri că Brandt amenințase cu demisia. Dacă era adevărat, atunci se bucura că nu a făcut-o. Era un ofițer al dracului de bun şi, mai ales, un foarte bun comandant de navă. *Jefferson* era cu siguranță ultima sa comandă pe mare – comanda unui

portavion cu propulsie nucleară – şi ar fi fost de a dreptul tragic dacă ar fi fost forțat să se retragă *la țărm*.

— Mă îndoiesc că DACOWITS are ceva de-a face cu treaba asta, *Captain*, spuse Tarrant încet. *Jefferson* are efectiv complet după ce a primit completările de efectiv la Norfolk, şi este cea mai bună navă de luptă a flotei. Sunt sigur că acest lucru ne-a recomandat către CNO[20].

— Nu mă înțelegeți greşit, *Admiral*, spuse Brandt. Nu încerc să agit lucrurile. Dar pentru numele bunului Dumnezeu…

Cercetă harta ca şi cum ar fi uluit.

— Un singur CBG nu poate face blocada întregii coaste până la Murmansk!

— Nici nu trebuie să o facem, căpitane. Washington a blocat-o deja.

Tombstone îl asculta cu atenție pe Tarrant cum expunea planul propus de Pentagon prin ultimele ordine. Era simplu şi direct, dar presupunea o considerabilă cooperare din partea celorlalte unități ale flotei.

Jefferson şi celelalte nave de suprafață din componența CBG trebuiau să rămână într-o zonă de patrulare aflată la nord de frontiera ruso-norvegiană şi aflată suficient spre est pentru a putea supraveghea cele mai apropiate baze neo-sovietice, dar şi suficient de spre vest pentru a se putea pune la adăpost în Tanafjorden sau să se retragă în Marea Norvegiei dacă ruşii şi ar fi încordat muşchii prea tare. CBG *Eisenhower* va patrula mai spre nord, la marginea banchizei din Marea Barents.

Între timp, *Galveston* şi *Morgantown*, cele două submarine de atac din clasa Los Angeles, ataşate la CBG-14, erau deja în apropierea coastelor Peninsulei Kola. Ele trebuiau să sondeze situația, adânc în apele teritoriale ruseşti, chiar la intrarea în golful Kola. Submarinele aparținând de CBG-7 vor lua poziție la 50 mile în spatele lor, pentru a prinde pe oricine ar încerca să treacă. Alte SSN[21] americane erau deja în zonă. Acopereau Gremikha şi intrarea în Marea Albă şi constituiau rezerve pentru cele două CBG.

Submarinele – se gândi Tombstone – îşi vor dovedi cu prisosință meritul în această situație. Atacurile aeriene şi fluturarea pavilioanelor îşi au locul lor, dar superb de silențioasele SSN puteau să se strecoare chiar până la uşa lui Ivan, să rămână acolo oricât ar fi fost necesar şi apoi să se retragă neauzit. Ele sunt cercetaşii CBG, ce vor monitoriza submarinele şi navele ruseşti care ies sau intră în porturi – în special în Polyarny.

Acoperirea lor va fi asigurată de escadrilele ASW de pe *Jefferson* – VS-42 Viking KingFishers şi HS-19 SH 3H SeaKings – cu geamanduri-sonde sonar largate în apă formând o rețea dea lungul coastei Mării Barents. Orice contact suspect va fi urmărit din aer şi din apă. PLARB ruseşti vor fi identificate; dacă va fi necesar, vânătorii îşi vor face intenționat simțită prezența pentru a-i avertiza pe căpitanii navelor ruseşti că sunt luați în colimator.

---

[20] Chief of Naval Operations - Comandantul Operațiunilor navale.

[21] SSN – submarin (american) de atac, cu propulsie nucleară.

— Nu vom da ordinul de *liber la arme*, explică Tarrant, decât dacă este foarte clar că PLARB se pregătesc de lansare ignorând avertismentele noastre.

— Şi dacă încearcă totuşi să lanseze?

— Atunci îi zdrobim.

Brandt se scărpină în bărbie.

— Care-i treaba cu Flota lor de Nord?

— Încă îşi mai ling rănile după *Bătălia Fiordurilor*. Ultimele informații via satelit sugerează că cel puțin zece dintre navele lor principale au fost scufundate sau avariate rău de tot, şi nu pot conta nici pe *Kreml* şi *Soyuz* care-s *înmormântate*. O grămadă de nave sunt în docuri uscate, sau ruginesc ancorate în dane. Unele dintre submarinele nucleare au scurgeri radioactive, nu mai sunt navigabile, şi prea periculoase pentru a fi dezmembrate. Dumnezeu ştie ce vor face cu ele! Moralul în Flota de Nord e la pământ. Şi cel mai rău, au serioase probleme cu aprovizionarea flotei.

— Îmi vine să plâng pentru ei, spuse Brandt.

— Desigur, există posibilitatea ca ruşii să încerce o ieşire cu flota, sau măcar cu o parte din ea – cât mai este navigabilă – fie doar ca să ne amenințe, fie ca să încerce chiar un atac.

Adevărul este că habar nu avem cum vor reacționa la provocările noastre. Toate informațiile pe care le avem ne fac să credem că la ei este un haos total. Forțele lui Leonov au lansat o ofensivă majoră în sud, iar unitățile Roşii au invadat Ucraina şi Belarus. Asta ar trebui să fie în avantajul nostru; facțiunea de la Moscova are mai mult decât poate *duce* în sud, fără să-și mai facă griji şi pentru Peninsula Kola.

— Poate, răspunse Brandt. Dar vă spun de pe acum că nu vor sta cu mâinile în sân, uitându-se la noi cum le *parcăm* un CBG în *curte*. La dracu'! Noi ce am spune dacă ei şi ar planta Grupul *Kiev* la douăzeci de mile de Hampton Road[22] şi ne-ar provoca să facem ceva?

— Ei bine, tocmai de asta va trebui să fim al dracului de atenți cum ne mişcăm, domnilor. O greşeală ne poate strica toată ziua.

— Desigur, cea mai rea problemă, pentru noi, o reprezintă submarinele. Jumătate dintre submarinele ruseşti îşi au bazele aici, şi asta înseamnă că cei de la Departamentul ASW vor avea de lucru până peste cap. După cum am spus mai devreme, ne putem baza pe ajutorul substanțial din Norvegia. Asta include trei escadrile de P-3 Orion[23], şi un Grup britanic de Nimrod[24], care ar trebui să ne mai degajeze puțin.

— CAG, mă tem că nu e momentul ca oamenii tăi să devină prea *timizi*. Nu numai că trebuie să ducă greul luptei pe lângă patrulele ASW, dar vreau şi CAP masive tot timpul în aer. Mai cred că ar fi o idee bună dacă ai menține cel puțin două escadrile de atac

[22] Hampton Road – cale maritimă de acces către Baza Navală de la Norfolk, Virginia, SUA.

[23] Lockheed P-3 Orion – avion american cuadro-turbo-motor, destinat supravegherii maritime.

[24] Nimrod XV230 – avion britanic de recunoaștere și atac.

alimentate, armate şi gata să decoleze urgent, în cazul în care trebuie să atacăm nave ruseşti de suprafață. Mi-ar place ca cel puțin una din aceste escadrile să fie F/A 18.

— Vor fi gata, *Admiral*.

— Ai două zile ca să fii a'dracului de sigur. Cum se *mişcă* oamenii tăi până acum?

Tombstone ştia că amiralul face aluzie la integrarea femeilor din Air Wing.

— Mici *dureri de dinți*, *Admiral*. Nimic deosebit.

— Oamenii tăi vor fi sub mare presiune, fiule. Zvonurile din Washington susțin că CBG *Ike*[25] şi *Jeff*[26] trebuie să se descurce singure cel puțin o săptămână. Cam atât va dura până când *Nimitz* va sosi să ne ajute, iar Washington îl păstrează pe *Kennedy* staționat în zona Skagerrak.

— Îşi vor face datoria, *sir*.

— Ştiu, fiule. Ai cei mai buni oameni din Navy. De aceea contez pe voi. *Captain* Brandt? Probleme?

— Nu vom avea o săptămână, *Admiral*. O ştiți şi dumneavoastră.

— Ştiu. Dacă ruşii vor încerca ceva, o vor face mai devreme. Mult mai devreme.

— Putem doar să ne rugăm Domnului, să fim pregătiți atunci. Pentru că odată ce bastarzii vor fi ieşit din bârloguri, ar fi bine să ne găsească în plină formă, cu colții pregătiți şi gata pentru o *bubuială* babană.

— Dacă mi dai voie, *Captain*, aş vrea să înregistrez ceva pentru rețeaua TV de la bord. Să ştie oamenii ce *îi* aşteaptă şi ce se aşteaptă *de la ei*.

— Sigur că da, *Admiral*.

Privirea lui Tarrant deveni sumbră.

— Să ne păzească Dumnezeu dacă *pierdem mingea* de data asta. Nu vom avea o a doua şansă.

1720 Zulu
Salonul echipajului
USS Thomas Jefferson

Salonul echipajului, situat la pupa portavionului, vibra surd datorită celor patru elice ale navei, fiecare cu un diametru de şapte metri. Era un spațiu pentru utilități, dotat cu mese rotunde şi scaune de plastic şi decorate cu tablouri înrămate ce reprezentau scene din istoria navală.

Era un loc preferat de cei cu grade inferioare şi de femeile care se adunau aici în timpul liber. Se găseau aici obişnuita colecție de cărți și de jocuri, cu subiect militar și

[25] *Ike* este prescurtare pentru *Eisenhower*.
[26] *Jeff* este prescurtarea pentru *Jefferson*.

clasice ca scrabble sau monopoly. Mai era şi un automat pentru Coca Cola şi un tonomat cu o gamă largă de melodii, de la country, până la hard rock. Un întreg perete era ocupat de monitoare pe care rulau jocuri video, majoritatea cu nume ca MiG Blaster sau Torpedo Alley.

Photographer's Mate Second Class[27] Tom Margolis stătea la una din mese împreună cu patru camarazi, şi o cam *luase pe ulei*.

— Hey, Marge! Trăgându-și un scaun la masa grupului, *FFG2* Roy Kirkpatrick îşi ţuguie buzele ca pentru un sărut zgomotos.

— Vrei un pupic, dulceață?

Margolis se enervă auzind obişnuita sâcâială. Oare cum să ripostezi la aşa ceva?

— *Fuck off*! Furios a luat cana de cola şi a sorbit o înghițitură. Nu sunt *pe invers*! Îmi plac fetele! Am o prietenă în State!

— Siiigur, sigur că da! spuse *Gunner's Mate (Missiles) Third Class* [28] Enrique Hernandez, cu un zâmbet larg. Toți spun aşa!

— Nu sunt homo!

— Mda, dar prietenul tău Pellet este, nu? interveni *Radioman Third Class*[29] Mike Weydener. Eu cred că o faceți amândoi.

— Yeah! chicoti Kirkpatrick. Ia zi, cum e Pellet?

— Frank e un tip OK.

— Oh, pariez că e! *Fire Control Technician*[30] Larry Jankowski mimă un sărut şi toți ceilalți izbucniră în râsete zgomotoase.

— Şi cât de drăguț e? a întrebat Hernandez.

Margolis simțea cum îi arde fața. Niciodată nu a ştiut să le răspundă când începeau să-l ia la mişto. Mai sorbi o înghițitură sperând să-și mascheze stânjeneala.

— Hey, uitați-vă ce față are Margolis! strigă Kirkpatrick bătând în masă. Niciodată nu am văzut pe cineva atât de roşu!

— Se asortează cu părul! a observat *Radarman Third Class* Reidel.

Harold Reidel semăna cu un poster de reclamă: surfeur blond, culturist şi frumos ca o vedetă din filmele pentru adolescenți. Probabil că te-ai enervat rău, BigK!

PH2 Margolis avea 21 de ani. Se înrolase în Navy a doua zi după absolvirea liceului; părinții erau divorțați şi viața acasă cu o mamă alcoolică nu era chiar un picnic. Marea păruse a fi scăparea perfectă.

---

[27] Photographer's Mate Second Class (Petty Officer 2nd Class) – grad militar în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent *sergent*; specializarea *fotograf*.

[28] Gunner's Mate (Missiles) Third Class (Petty Officer 3rd Class) – echivalent *caporal*; specializare rachete-antiaeriene.

[29] Radioman Third Class (Petty Officer 3rd Class) - echivalent caporal; specializare operator radio.

[30] Fire Control Technician - pompier

Dar după trei ani şi jumătate în Navy, era gata să demisioneze. Încă şase luni – îşi spunea – şi a şters-o. Va fi, din nou, un civil în sfârşit liber. Mulțumesc Atotputernicului, sunt, în sfârşit, liber!

Nu că i-ar fi displăcut Navy. Per ansamblu chiar o aprecia.

Înscriindu-se la şcoala de fotografi după perioada de instrucție, a învățat o meserie în care ar fi vrut să-și facă o carieră ca profesionist, poate în presă.

Problema era că Tom Margolis nu era deloc un tip atletic, un macho, solid ca Kirkpatrick, sau musculos ca Reidel. Era inteligent şi asta se vedea imediat ce începea să vorbească. Îi plăcea să citească, purta ochelari, iar pielea palidă şi pistruiată – din cauza faptului că era roşcovan – îi trăda orice emoție intensă. Evita grupurile de oameni, mai ales pe acelea cu tipi ca Kirkpatrick sau Reidel, iar asta îi amplifica timiditatea.

Era, deci, diferit față de ceilalți marinari din gaşca cu care venea în contact în ultimul timp. Cât despre insinuările că ar fi *gay*, nu era… după cât ştia el. Auzise că puteai fi homosexual fără să fii conştient de acest fapt, dar deja făcuse o mulțime de chestii cu Doris pe bancheta din spate a maşinii tatălui său în timpul ultimului an de liceu, şi era destul de sigur că era cât se poate de normal, cel puțin la acest capitol.

Prezența homosexualilor în armată, şi în special în Navy, la bordul navelor, a rămas un subiect controversat mult timp după ce preşedintele Clinton a ridicat interdicția de înrolare pentru ei. Margolis nu-şi făcuse o opinie, nici pro, nici contra. Auzise zvonurile că *Fire Control Technician Third Class* Frank Pellet era *gay*, dar cel puțin până acum, acesta se comportase doar prietenos, plin de veselie, expansivitate, şi avea aceeaşi pasiune ca Margolis pentru fotografie. Pellet nu s-a dat niciodată la el, nu a făcut nici un gest şi nu a spus nici o vorbă din care să reiasă orientarea lui sexuală. Margolis se hotărâse încă de la început să ignore orice zvon şi să se bucure doar de prietenia lui.

Şi aşa au început zvonurile despre el.

— Pe bune, Marge, spuse Hernandez. Dacă chiar eşti *gay* şi aflăm asta sigur, ai rupt-o-n fericire, bagă la cap!

— Yeah! a intervenit şi Reidel. Nu vrem curişti la bordul navei.

— Au, mamă! făcu Kirkpatrik şi-şi linse buzele. Privirea i-a tăiat în diagonală sala spre două femei subofițer care tocmai intraseră. Una avea o înfățişare destul de comună, dar cealaltă, o bombă brunetă de la serviciul Financiar purta o bluză prea strâmtă, care sublinia mişcările înnebunitoare ale sânilor.

— Ştiți, gagiilor, treaba e pur şi simplu discriminatorie. Au făcut-o legală pentru *gay* ca să vină în această Navy a *bărbaților*. Adică ei au drepturi, nu? Să doarmă împreună în aceleaşi cabine. Să se înghesuie la duşuri unul cu sula'n curu' altuia. Vă spun pe cuvânt de onoare: când o să ne lase şi pe noi să facem duş odată cu fetele, am să încetez şi eu să-i mai iau la mişto pe *gay* când vin la duşuri cu noi. Până la urmă, e acelaşi lucru, nu?

— *Fuckin' A*[31], BigK, spuse Hernandez fericit. Dom'le, uite la ea ce poponeț! Ar arăta prima'ntâi la duş, eee?!

— Ar arăta şi mai bine'n pat! interveni Jankowski. Cu picioarele depărtate aşa. Şi demonstră poziția în timp ce şi freca sugestiv sexul în hohotele de râs aprobatoare ale celorlalți.

Totdeauna au fost *gay* în Navy. Totdeauna. Totuşi, până la începutul anilor '90, îşi păstrau secretă orientarea, pentru că oricine recunoştea deschis, era imediat trecut în rezervă.

Uneori, dezvăluirea se încheia tragic.

În octombrie 1992 un tânăr marinar de la bordul USS *Belleau Wood* – o navă care avea reputația că la bordul ei viața e deosebit de grea pentru *gay* – a fost lovit brutal şi repetat cu fața de un pişoar din toaletă în Sasebo, Japonia, până a murit.

Au mai fost şi numeroase zvonuri despre incidente similare, marinari dispăruți peste bord pe timp de furtună, AWOL[32] în porturi străine.

Abia în timpul Administrației Clinton interdicția aplicată homosexualilor a fost ridicată. La birourile de recrutare nu mai era permis să fie întrebați candidații despre orientarea lor sexuală.

Din nefericire, un act oficial nu a putut rezolva instantaneu o problemă veche. Plângerea lui Kirkpatrik rezuma, într-un fel, situația: *„Dacă noi nu putem face duş la un loc cu femeile-marinar, de ce li se permite celor* gay *să facă duş cu noi*?"

Nici un civil nu-şi poate măcar imagina cât de redus este spațiul de locuit, completa lipsă de intimitate de la bordul unei nave. Chiar şi la bordul acestui adevărat oraş plutitor, care este un portavion, cu cea mai mare parte din cei peste trei sute de metri rezervați pentru avioane, echipamente, magazii de piese de schimb, toate destinate menținerii în stare de zbor, spațiul era minimalist. Când moralul era scăzut, când stresul era maxim, frecuşurile, atacurile, hărțuirea, reale sau imaginare, puteau exploda ca o grenadă cu magneziu într-o magazie de butelii de aragaz.

La mai mult de patru ani de la directiva lui Clinton, încă mai erau destule „accidente" suspecte pe mare.

Margolis era speriat. Pe măsură ce zvonul că e *gay* se răspândea, era tot mai hărțuit – camarazi care-l îmbrânceau pe coridoarele înguste sau când stăteau la rând la cantină, aparent din greşeală, dar foarte dur. Odată i-au fost furate aşternuturile de pe patul cuşetă. Chiar primise şi scrisori de amenințare cu îndemnul să o şteargă de pe navă, altfel…

Dar Margolis a pus la cale un plan de ripostă încă de acum două săptămâni. Avea echipamentul ce-i trebuia. Mai avea nevoie doar de un mic ajutor. Şi o să le arate că şi el are *sânge în instalație*. O să le arate el!

---

[31] Fuckin'A! – în argou: o exclamație de admirație.

[32] AWOL - Absent Without Official Leave – absent fără permisiune = dezertor.

— OK, băieți! Zdrobi în pumn doza de cola şi o aruncă pe masă. Am să fac o mică schemă, iar voi o să mă ajutați. Şi o să vă convingeți definitiv că nu sunt *gay*.

— Yeah? Şi ce ai să faci Marge? a întrebat Kirkpatrick.

— Ascultați aici! O să vă placă! spuse chicotind.

Va urma...

LA VEST DE RIO PECOS

Herbert Rigby Jr.

COLECTIA WESTERN

HERBERT RIGBY JR.

LA VEST DE RIO PECOS

EPISODUL II

CAPITOLUL III
FATA DIN „RANCH-UL DINTRE DEALURI...”

1.

Două zile după asta ajung la Agua Fria şi e deja noapte târzie când pătrund în grădina ce se întinde în spatele unei case ceva mai răzleţită de celelalte. În fâşia de lumină ce cade dintr-o fereastră, văd un câine uriaş care le iese înainte.

Dulăul nu latră. Dar mârâitul lui pare cu atât mai ameninţător.

Saunders zice calm:

— Hei, Ursule, şezi blând! Pe mine ar trebui să mă ştii destul de bine. Iar însoţitorul meu e un prieten, înţelegi?

Ajung acum în faţa verandei. O uşă se deschide şi astfel apare o cărare de lumină mai lată decât acele fâşii desenate de geamurile care n-au perdelele trase. Se iveşte o femeie. Deşi chipul ei e ascuns de întuneric – toată făptura nu-i deocamdată decât o siluetă în contre-jour – lui Leehill i se pare de la bun început că au în faţa lor o făptură frumoasă şi atractivă, învăluită de aura feminităţii mature, de reflexele unei văpăi trădând o vitalitate puţin obişnuită. Mai ales felul în care ea se mişcă, dezvăluie acestea.

Şi aude vocea ei puţin răguşită, întrebând!

— Tu eşti, Dutch Saunders?

Omul se pleacă în şa, astfel încât faţa lui să intre în pârtia aurie de lumină.

— Da, eu sunt, Isabella. Şi am un partener cu mine. Suntem bineveniţi?

— Ştii că eşti întotdeauna binevenit, răspunde vocea ei joasă, din care se poate desluşi o afecţiune reală. Lucru pe care şi Leehill îl înţelege imediat.

Femeia aceea căreia Saunders i s-a adresat cu Isabella, continuă:

— Duceţi-vă caii în grajd şi veniţi la cină.

După asta, se întoarce şi intră în casă. Şi Webster are prilejul să-i admire iarăşi mişcările mlădioase.

Oamenii descalecă. Câinele se apropie şi-i adulmecă.

— Nu-l atinge, Webster, murmură Saunders. Altminteri te prinde de beregată. Trebuie să-l tratezi cu mare băgare de seamă.

Îşi duc animalele spre partea de unde se văd contururile întunecate ale anexelor. Aici se află o magazie, un mic grajd şi un *corral*[1]. Lumină palidă a lunii îi ajută să-şi aducă animalele în faţa ieslelor; după asta se spală în adăpătoarea de lângă fântână.

Înainte de a-şi deprinde păturile făcute sul, coborâră şi puţinul bagaj pe care-l mai aveau, pentru a merge apoi spre uşa din spatele casei, tânărul întreabă:

— Cine e această Isabella! Şi în ce relaţii eşti cu ea?

Preţ de o răsuflare, Saunders se opreşte, continuând să tacă, de parcă ar trebui să chibzuiască temeinic asupra răspunsului, apoi, spune cu acea lentoare cu care Webster începe să se obişnuiască:

— Isabella Delgado? Mă rog, să zicem că este o... o gazdă pentru luptători de felul nostru. Înţelegi?

— Nu prea... sau mai bine zis, defel, insistă tânărul. Doar se vede că nu este o stricată, o puta[2]. Sigur că nu poate fi aşa ceva! Dar nu mi-o pot închipui nici ca patroană a unei pensiuni?!

Saunders râde uşurel.

— E altceva, murmură el. Pentru unii ca noi, reprezintă totul. Băiete, când ai ucis, când te simţi golit şi singur, când tânjeşti după toate acele lucruri care nu le-ai putut întâlni pe drumul pe care ai mers, când poţi fi asemuit cu cineva care s-a rătăcit şi caută o lumină în bezna nopţii, ei bine, atunci Isabella poate fi totul pentru tine. Şi te va ajuta ca în curând să poţi redeveni cel care ai fost, să te simţi iar ca un om, să crezi din nou că viaţa merită trăită. Ea a aparţinut cândva unuia din frăţia noastră. Şi l-a iubit, cum poate se întâmpla doar în marile poveşti de dragoste ale literaturii universale. Şi, când, după o confruntare, omul n-a mai revenit, fiindcă nimerise într-o ambuscadă, ea a înţeles cât poate – prin natura lucrurilor – să fie de scurtă viaţa bărbaţilor cu o meserie ca a noastră. Astfel că...

— Înţeleg, îl întrerupse Webster. Încă-l mai iubeşte pe soţul, sau pe prietenul mort. Şi în fiecare dintre noi crede că îi regăseşte. Şi ar vrea să ne dăruiască nouă ceea ce nu-i mai poate da lui. Înţeleg foarte bine. Şi dacă aş trece cândva singur pe aici, poate că mi-ar...

---

[1] *Corral* – Ţarc, îngrăditură (pentru cai, vite etc.).

[2] *Puta* – Femeie de moravuri uşoare, prostituată.

— S-ar prea putea, Webster, da, se prea poate. Se va uita la tine şi va şti de ce ai nevoie – de o soră sau de o iubită. Hai să mergem! Sunt sigur că ne aşteaptă cu mâncarea.

— După, asta o să mă culc în magazie, spune tânărul şi n-o să vă tulbur.

— Casa-i destul de mare pentru noi, toți, conchide Saunders.

Apoi cei doi intrară şi găsiră masa deja pusă într-o spațioasă cameră-bucătărie. Isabella îi aştepta şi la lumina lămpii Webster vede o femeie frumoasă, care în mod sigur e aproape cu zece ani mai în vârstă decât el, dar de care se îndrăgosteşte din primul moment.

Ea îl priveşte țintă.

Apoi se uită la Dutch Saunders şi spune:

— Toți ați fost odată aşa, atunci, chiar la începutul drumului vostru învăluit în fumul prafului de puşcă. Dutch, nu crezi oare, că a sosit clipa să încetezi? Dacă vrei, plecăm împreună spre miazănoapte şi găsim un loc unde nimeni nu te cunoaşte. Şi am putea încerca un nou început acolo. Vrei?

— Nu încă, Isabella, spune încet Saunders şi se aşează, îşi aruncă ochii pe un plic ce se află lângă farfurie. Apoi îşi saltă privirea şi spune: Neil Pembroke n-o să mai treacă pe aici. Webster l-a înfrânt. Nu, nu e încă mort, dar…

Amuțeşte şi saltă resemnat din umeri.

— Tânărul acesta e Webster Leehill, spune el în cele din urmă. Poate că în curând va fi el ceea ce a fost Neil Pembroke.

Ea se îndreptă puțin şi pare uimită pentru moment.

Apoi spune cu glasul aproape pierit:

— Şi va fi binevenit, la fel ca oricare dintre voi, Cavaleri ai Coltului, care…

Dar nu sfârşeşte, ci se îndreaptă spre vatră, pentru a pune în farfurii ceea ce se găseşte în oale şi cratițe.

Poate vrusese să termine fraza cu cuvintele:

— … sunteți oricum condamnați sa pieriți răpuşi de un plumb şi care năzuiți totuşi la un dram de fericire pe acest drum ce duce spre nici unde!

Dar nu le rosteşte.

Cei doi bărbați înțeleg totuşi şi ceea ce nu s-a spus.

Dutch Saunders deschide între timp plicul. Apoi îl abordează pe Webster:

— Ştii, pentru cei inițiați, locul acesta este un fel de post-restant unde-şi pot lăsa comenzile: majoritatea dintre noi trecem pe aici. Şi asta se ştie. Iar cei mulțumiți ne recomandă altora.

Ultimele cuvinte sunt muiate în veninul sarcasmului. Studiază conținutul scrisorii. Când îşi ridică privirea şi caută ochii tânărului, acesta îl întreabă nerăbdător:

— Un nou contract? O misiune?

Gunmen-ul face un gest afirmativ:

— Da, chiar de mâine plecăm spre Alexie. Fiindcă putem să câştigăm o mie de dolari şi pentru banii ăştia un *cowboy* bun, trebuie să muncească aproape cinci ani!

Isabella aşază mâncarea pe masă.

Şi, după asta, în compania fermecătoarei lor amfitrioane, au parte de o seară frumoasă.

În cele din urmă, Webster Leehill rămâne singur.

Şi îşi doreşte să ajungă cândva şi el atât de departe încât să se poată retrage cu această Isabella Delgado în dormitorul ei. Da şi-o doreşte cu nerăbdarea impetuoasa a unui flăcău hotărât să se afirme şi căruia i se pare că înaintează prea încet spre ținta sa.

Dar după asta, începe totuşi să reflecteze ceva mai potolit şi la alte lucruri.

Şi acum înțelege parcă şi mai bine că de mâine, plecând împreună cu Saunders spre Mexic pentru a îndeplini o anume misiune, păşeşte de-a binelea pe acel drum de atâta vreme râvnit.

2.

Curând după răsăritul soarelui sunt deja în şea şi puțini oameni din Agua Fria află că legendarul pistolero[3] Dutch Saunders a fost în oraş şi că a petrecut o noapte la Isabella Delgado; că fusese însoțit de un partener, se ştie cu atât mai puțin.

Îşi continuă drumul cam până la prânzul mic şi se opresc la umbra unor stânci de un roş-gălbui intens, pentru a aştepta acolo să se istovească arşița orelor amiezii.

De-abia acum vorbeşte Saunders despre „lucrarea” lor.

— Trebuie să-i restituim unui părinte fiica. Ea a întins-o de acasă cu un bărbat care i-a făcut o sumedenie de promisiuni şi care nu şi-a ținut nici una. Omul a trecut întâmplător pe lângă micul ranch. Copila era singură şi ar fi vrut să cunoască lumea largă. Iar individul a luat-o pur şi simplu cu el.

— Şi-acum? întrebă Webster preocupat.

Partenerul său mai vârstnic ricanează:

— Nemernicul cu pricina s-a dovedit a fi un fel de jucător de cărți profesionist: un cartofor – care-şi face veacul într-un stabiliment dubios. Oraşul cu pricina este la cheremul unei bande. Fata despre care e vorba lucrează şi ea în varieteul acela de mâna a doua. Cred că s-a săturat acum de distracțiile la care tânjea când trăia în ranch-ul singuratic. Trebuie s-o scoatem de acolo.

— Pentru o mie de dolari? în vocea lui Webster se pot desluşi mirarea şi neîncrederea. Fiindcă e un flăcău dezghețat şi înțelege foarte bine că misiunea lor nu e deloc uşoară.

Gunmen-ul zâmbeşte strâmb.

— Ei, spune el, dacă avem puțină baftă, se poate rezolva foarte simplu. Dacă aş fi fost de unul singur, mi-ar fi dat oarecum de furcă. Dar acum am

[3] *Pistolero* – Echivalentul mexican al *gunmen*-ului.

un partener. Nu te teme, ne descurcăm noi.

Tăcerea se instalează din nou.

Dar după ce mai odihnesc câtva timp la umbră, Webster se ridică şi începe să exerseze cu revolverul. Adoptă tot soiul de poziţii şi de fiecare dată încearcă să scoată cât se poate de repede Coltul din toc. Apoi îl aruncă în sus, făcându-l să descrie cele mai complicate volute, reuşeşte să-l prindă de fiecare dată de crosă şi jonglează apoi cu el – mai ceva decât un artist de circ!

Pe jumătate culcat, pe jumătate sprijinit de o stâncă, Saunders trage dintr-o ţigară şi îl fură cu ochiul. Da, trebuie să recunoască iar şi iar cât de sigură e priza tânărului, ce reflexe neverosimile are şi cât de perfect se sincronizează în toate mişcările sale.

Iată însă că Webster se opreşte şi întreabă:

— De ce nu te antrenezi, Dutch? Oare nu mai ai nevoie de asta? Dar aşa ceva nu-mi pot închipui. Capacitatea de reacţie nu scade oare odată cu înaintarea în vârstă?

Câtva timp pistolarul continuă să tacă. Şi se gândeşte la braţul său care, ce-i drept, s-a vindecat, dar care nu mai e capabil de gesturile acelea reflexe, la fel de iuţi ca ordinele date de creier.

Da, înainte de confruntarea de la acel punct de apă se antrenase şi el tot mereu, aşa cum o făcea tânărul ăsta din faţa lui.

Dar acum, obiceiul nu-şi mai are rost. Şi lucrul acesta îi ştie foarte bine din chiar ziua când Webster Leehill şi-a făcut apariţia călărind despuiat, echipat doar cu caraghioasele izmene cazone.

Iar între timp, nimic nu s-a schimbat în bine.

Ştie foarte exact lucrul acesta şi nu-şi mai face nădejdi deşarte.

Şi acum, în vreme ce Webster se uită întrebător la el şi omul se gândeşte la braţul care a devenit mai încet, apare iar ispita de-ai mărturisi adevărul.

Tânărul îl mai consideră a fi acelaşi Dutch Saunders, marele şi imbatabilul gunfighter.

Cu toate că l-a înlocuit în lupta cu Neil Pembroke.

Oare – de acum încolo – va trebui să-l lase mereu pe acest Webster să-l substituie în toate confruntările?

Să tragă mereu chiulul?

Odată şi-odată, flăcăul tot va înţelege cum stau lucrurile.

Şi-atunci?

N-ar fi exclus ca într-o anume situaţie dificilă să trebuiască să se bizuie unul pe celălalt, să se acopere. Şi dacă el, Saunders, va rata, fiindcă nu mai e îndeajuns de rapid, atunci asta s-ar putea să însemne şi moartea lor.

Desigur că tânărul n-ar mai cuteza atât de mult, dacă ar şti că marele, că legendarul *gunslinger* Dutch Saunders nu mai este atât de rapid, că a ajuns un pistolar de mâna a doua.

Îşi umezeşte buza inferioară şi tentaţia de a-i spune lui Leehill totul, e din ce în ce mai puternică.

Apoi îşi clatină îndârjit capul. Nu, nu e în stare s-o facă. Mândria lui nu-i

permite aşa ceva. Şi, undeva, în eul său lăuntric, încă mai stăruie un dram de speranță că toate s-ar putea să redevină aşa cum au fost cândva. Şi în vreme ce capul face acel gest, omul spune:

— Nu, n-am nevoie de astfel de exerciții. Reflexul brațului care mânuie revolverul, este în cazul meu cu atât mai proaspăt, cu cât îl solicit mai puțin. E un lucru pe care l-am constatat tot mereu. Ştii, atunci când te confrunți cu un adversar şi pândeşti clipa în care acesta va scoate arma – ei bine, atunci totul nu mai devine decât o chestiune de instinct, atunci reflexele sunt cele care decid şi care acționează.

Tânărul se miră.

Apoi rânjeşte îndrăzneț şi spune:

— Mi-ar fi plăcut doar să ştiu eu câte fracțiuni de secundă, sunt mai încet decât tine – sau, de ce nu, mai rapid poate…

Şi, rostind ultimele cuvinte, râde şi vocea lui adoptă un ton glumeț. Dar în ochii săi se aprinde o scânteie de orgoliu.

Dutch Saunders nu poate fi însă convins să accepte o astfel de întorsătură a discuției.

— Să ştii că rapiditatea şi țintitul exact nu înseamnă încă totul, Webster, spune el domol. Mai există ceva care hotărăşte câştigătorul, ceva care e decisiv.

— Ce anume? Întrebarea tânărului nu reuşeşte să disimuleze acel soi de lăcomie pe care partenerul său mai vârstnic îl remarcase deja.

— Voința, continuă cu aceeaşi cadență lentă pistolarul. Voința de a supraviețui, de a rezista până la capăt. Şi voința asta, vrerea asta este nemiloasă, nu cunoaşte îndurarea nici cu propria persoană, fiindcă nu mai admite nimic decât să rezişti, să absolvi încercarea, să supraviețuieşti, să-ți birui adversarul. Este o voință care nu face loc menajamentelor ori acceptării resemnate, e o vrere care, rănit de moarte să fii şi tot te împinge să lupți, înțelegi? Şi vreau să-ți mai spun ceva, Webster Leehill, băiete.

Face o pauză scurtă şi inspiră adânc.

Apoi priveşte înapoi, în direcția din care veniseră şi unde, la mai bine de douăzeci şi cinci de mile şi ascunsă acum de dealurile teşite care sunt acoperite de explozia de culori a cacteelor înflorite, se află Agua Fria.

Flăcăul aşteaptă, nu întreabă nimic – ştie să aştepte. Fiindcă instinctul lui îl avertizează că va auzi acum ceva care-i va îngădui să pătrundă mult dincolo de aparențe, ceva care-i va releva mobilurile acestui pistolar încărunțit.

— Dacă aş fi avut mai mulți bani puşi deoparte, rosteşte acesta liniştit, atunci n-aş fi primit oferta pe care am găsit-o la Isabella şi aş fi plecat cu femeia asta undeva spre miazănoapte, chiar foarte departe, spre Wyoming sau Idaho, acolo unde nimeni nu mă cunoaşte, da, asta aş fi făcut. Încercam un nou început. Cu legământul de a nu mai purta vreodată un Colt. Fiindcă noi suntem condamnați la pieire. Cavalerii Coltului sunt pe ducă. Webster, cred că ideea ta de a mă însoți pe acest drum, de a fi partenerul meu, nu e chiar una strălucită.

— Să vedem, răspunde Webster Leehill, ursuz. Să vedem, partenere. Deocamdată e un drum care-mi place, drumul acesta al pistolarilor. Fără Coltul meu n-aş fi decât un tinerel oarecare. Dar cu arma mea – oho sunt o ființă care se poate măsura cu oricine.

Saunders nu mai replică. Ştie prea bine că n-are rost s-o facă.

Aşa că se lungeşte şi îşi acoperă fața cu pălăria.

Nu mai e nimic de spus.

Are nevoie de tânărul ăsta pentru a supraviețui.

Şi răsplata oferită, cea care-i pusese în mişcare, îi e necesară.

Poate că în săptămânile următoare va reuşi totuşi să adune îndeajuns de mulți dolari, încât să poată pleca împreună cu Isabella spre…

3.

La sfârşitul celei de-a treia zi – noaptea nu întârzie să se lase – ajung la capătul trecătorii, adică în valea largă către care, ca nişte degete ale unei mâini uriaşe, converg câteva canioane şi depresiuni mai adânci. Iar în mijlocul acestei vai se află oraşul Las Cruzes.

Se opresc şi contemplă puzderia de lumini de la picioarele lor.

Dutch Saunders explică:

— Asta e. Avem de-a face cu un oraş minier. Pretutindeni şi în canioane şi în văile celelalte, sunt o mulțime de puțuri. Multe din ele aparțin unor întreprinzători americani, care desigur că şi-au adus cu ei şi muncitorii care se pricep la aşa ceva. Din pricina asta în oraş nu sunt doar fondas, bodegas[4], tabernas[5], pulquerias[6] ci şi saloon-uri ca pe la noi. Oraşul este însă stăpânit de Benito Montoya, supranumit, din pricina cruzimii sale, El Tigre, un bandit care în timpul răzmeriților se autoproclamă general şi care – grație numeroşilor aderenți din astfel de momente tulburi – îşi transformă banda într-o armada[7]. Planul meu e foarte simplu. Ți-l voi explica în dată. Cel mai important lucru este să nu pătrundem în oraş în acelaşi timp, să nu fim văzuți împreună şi…

În câteva cuvinte îl face pe Webster Leehill să înțeleagă totul. Şi e într-adevăr un plan foarte simplu.

Câtva timp mai rămân astfel în şea, unul lângă celălalt şi fumează câte o țigară.

Apoi se despart.

Fiecare va descrie un arc de cerc şi va pătrunde în oraş lateral, ca şi cum ar veni dinspre canyoanele principale, dinspre răsărit şi dinspre apus şi nu de la

---

[4] *Bodegas* – Localuri unde serveşte în mod sigur băuturi alcoolice şi unde (uneori) se poate şi mânca.

[5] *Tabernas* – Localuri unde serveşte în mod sigur băuturi alcoolice şi unde (uneori) se poate şi mânca.

[6] *Pulquerias* – Localuri unde serveşte în mod sigur băuturi alcoolice şi unde (uneori) se poate şi mânca.

[7] *Armada* – Oştire, armată.

miazănoapte.

În Leehill îşi face loc un fel de aşteptare, o emoție din care nu lipseşte bucuria.

Fiindcă aventura asta o abordează altminteri decât până acum – e doar un Cavaler al Coltului! Ba mai mult marele Dutch Saunders l-a ales ca partener şi amândoi vor înfrunta o întreagă bandă.

Când ajunge la drumul de căruțe care vine de la canyonul dinspre apus, îl urmăreşte şi îndeamnă spre oraş: Nu mai este singur. Şi alți călăreți se zoresc spre Las Cruzes; se mai văd şi câteva căruțe, ba chiar şi oameni care merg pe jos şi înfruntă astfel praful, doar pentru a se adăpa cât mai repede cu *tequilla*[8] sau cu whisky, sau pentru a ajunge în preajma profesionistelor amorului tarifat ori a meselor de joc. Face parte acum din şuvoiul acela al „gâtlejelor însetate" care se revarsă în fiecare noapte asupra oraşului – un tânăr călare, un flăcău dintre cei mulți care-şi caută un strop de fericire sau care-şi încearcă şansele.

Se lasă antrenat de mulțime, la fel ca şi ceilalți călăreți. Mai întâi descalecă lângă un fel de bucătărie în aer liber unde îşi cumpără câteva *tortillas*[9] şi bea o cafea. Apoi îşi mănâncă plăcințelele, stând în picioare, printre alte câteva zeci de persoane flămânde care fac acelaşi lucru. Cei mai mulți sunt mineri. În apropierea sa însă sunt şi câțiva surugii.

Oamenii aceştia nu-l interesează. Termină de mâncat, îşi apucă roibul de dârlogi şi pleacă.

Din clipa aceea începe să caute.

Şi ştie exact cum arată fata pe care o caută, ştie şi cum se numeşte.

Se pare că nu-l va fi greu s-o găsească pe Elma Frobacker.

O fată cu părul roşu şi cu ochii verzi nu întâlneşti chiar atât de des.

Ba mai mult, despre Elma se spune că ar fi foarte frumoasă.

4.

O găseşte la PARAISO SALA. Ceea ce înseamnă aproximativ „Sala (festivă) Paradis". Sigur că festivul, că sărbătoarea promisă era una perpetuă şi scumpă, iar *paradisul* acesta în care se comiteau atâtea păcate, nu putea să fie decât pe pământ şi decât al oamenilor.

Tocmai vrea să urce scara interioară cu un bărbat cu înfățişarea de inginer minier.

Când fata mai aruncă o privire înapoi, îi observă pe Webster care îi trimite îndată o bezea. Şi tânăra rămâne locului – cu toate că bărbatul o trage de mână – şi-l priveşte întrebătoare pe necunoscut.

Acesta urcă scările două câte două şi, ajuns lângă ei, e numai zâmbet:

---

[8] *Tequilla* – Rachiu.

[9] *Tortillas* – Plăcintele cu cele mai diferite umpluturi.

— Hello, Elma, iartă-mă. Trebuie să-ți transmit salutări de acasă.

— Transmite-i-le când vrei, numai acum nu! mârâie bărbatul de lângă tânără şi dă s-o smucească în susul scării.

Dar Elma nu se urneşte, ba mai mult, încearcă să îndepărteze de pe brațul ei mâna cu care „musafirul" tot încearcă s-o tragă, s-o dirijeze în sus.

Şi asta îl înfurie pe individ.

Se află cu două trepte mai sus pe scară decât noul venit, aşa că şuieră amenințător spre tânărul cu înfățişarea de cowboy, de călăreț:

— Dă-i drumul de-aici, rândaş de cai împuțit ce eşti. Întinde-o! Elma n-are acum timp pentru de-alde fluieră-vânt ca tine.

Bărbatul – chiar dacă în rest e, poate, un inginer eficient, ori chiar proprietarul unei mine – nu se pricepe deloc în materie de cowboy. Sigur că da, Webster arăta ca un călăreț destul de rufos, ca un *tramper*[10] al şeii.

Pulberea drumului cel lung încă-i mai acoperă îmbrăcămintea, dar izul transpirației de cal îmbinat cu mirosul fumului de la focul de tabără nu trec neobservate. E neras şi nu poți crede că are mai mult de doi, trei dolari în buzunare – dacă îi are şi pe aceia.

Şi totuşi ceva din el ar trebui să avertizeze pe un om cât de cât familiarizat cu Vestul.

Dar bărbatul care se află în susul scării este desigur prea nerăbdător; deranjul neaşteptat îl face să fie furios.

Webster Leehill râde spre el şi spune după aceea prietenos:

— *Sir*, dați-vă puțin încoace. Aş vrea să vă şoptesc ceva. Ceva important, zău aşa. Haideți. După asta veți înțelege mult mai bine.

Omul îl priveşte suspicios. Privirea lui cade acum şi asupra Coltului tânărului.

Dar Webster îşi poartă arma ca toată lumea, nu undeva în josul coapsei sau provocator cum o fac acei pistolari de mâna a doua, dornici de o faimă nemeritată şi care nu reuşesc decât să se înşele pe ei înşişi.

Flăcăul şi-a încins arma în felul în care o face ori cowboy obişnuit.

Aşa că, mârâind, bărbatul coboară cele două trepte.

— Deci, ce vrei tu, băiete? întrebarea este pusă de autoritatea celui care e obişnuit să dea ordine echipelor de muncitori.

Webster Leehill se apleacă spre el şi ajunge astfel cu gura foarte aproape de urechea omului. Şi prin rumoarea stabilimentului, printre acordurile muzicii, prin zgomotul confuz de voci, printre râsetele stridente de femei şi hohotele bărbaților, vocea lui pătrunde în urechea cea mare, ornată de smocuri de păr negru care țâşneşte din pavilionul cărnos:

— Mister, asta e fata *mea:* Şi dacă n-o ştergi imediat, s-ar prea putea să nu mai ai parte niciodată de vreo distracție cu fetițele. S-a înțeles?

Omul dă să răcnească şi îşi strânge pumnii.

---

[10] *Tramper* – Vagabond, hoinar.

Fiindcă însă se afla atât de aproape de ciudații ochi fumurii ai tânărului, în cele din urmă începe şi instinctul său să lucreze.

— Aha, scrâşneşte el, aha, un afurisit de *gunfighter* care a apucat să ucidă şi care acum crede că…

— E în regula, *Sir*, îl întrerupse Leehill, e în regulă, *Sir*. Haideți să ne despărțim ca doi gentlemani[11] care s-au înțeles cu binele. Şi multă distracție în continuare, *Sir*, în acest stabiliment.

Şi bărbatul, desigur boss[12] peste atâți alți oameni, înghite în sec. Încă se mai holbează în ochii aceia decişi, ochii aceia cenuşii ai flăcăului pe care îl luase drept un pârlit de tramper – iar instinctul nu mai conteneşte cu semnalele de alarmă.

Situația lui e asemănătoare cu a unei persoane care vrea să alunge un câine, dar care constată că făptura respectivă e un lup ce îi poate sfâşia pe loc beregata.

În vreme ce începe să coboare, adaugă totuşi!

— Să vedem şi ce spune Bert Matthews.

Ajunge la capătul scării şi se grăbeşte spre intrarea sălii destinate jocurilor de noroc.

Webster o prinde pe tânără de braț şi cei doi încep să urce treptele. Flăcăul întreabă:

— Cine-i Matthews ăsta?

Ea se opreşte o clipă şi ochii cei verzi sunt năpădiți de teamă şi de neputință.

— „Ăsta”? Cum, nu-l cunoaşteți, mister? Cerule, acest Bert Matthews e… Dar deodată amuțeşte, îşi dă capul pe spate şi rămâne o clipă pe loc. Apoi, continuând totuşi să urce, adaugă:

— Dar, de ce vă interesează asta, mister? Şi ce înseamnă toată povestea asta?

— Mă numesc Webster Leehill, începe el să explice, în vreme ce ajung astfel la galeria din lojele căreia se poate privi în sala cea mare, dar de unde se poate intra şi în camerele fetelor.

— Nu sunt singur, continuă el, însoțesc pe cineva şi avem misiunea de a te scoate de aici, Elma Frobacker, de a te duce acasă, unde te aşteaptă tatăl şi micul ranch dintre dealuri. Sau nu vrei asta, *sister*[13]?

Tânăra încremeneşte cu ochii închişi. Şi mâinile ei mici se strâng puternic, aşa cum o faci când te cufunzi în sinea ta şi când îți doreşti cu tot dinadinsul ceva.

Apoi îl priveşte din nou pe Webster:

— O, dacă s-ar putea aşa ceva… dar nu, nu cred… Eu aparțin lui Bert Matthews. Nu mă va lăsa să plec. Şi va fi îndată aici – o să te pedepsească.

---

[11] *Gentleman* – Domn.
[12] *Boss* – Şef, stăpân.
[13] *Sister, sis* – Soră, surioară.

Dar chiar de nu va izbuti s-o facă, lucrurile se vor termina tot prost, fiindcă... fiindcă Bert, se află sub „protecția” lui El Tigre, cu care împarte ce câştigă la masa de joc şi ceea ce câştig eu ca... gazda... Of, Webster, aş vrea nespus de mult să ajung iar acasă între dealuri, unde viața este într-adevăr cam singuratică, dar unde lumea este încă întreagă. Atât de mult aş vrea şi...

— Atunci haide, zice el. Du-mă în camera ta.

Când spune asta, vocea lui are un ton apăsat. Poți să-ți dai seama că tânărul nu va mai îngădui nici o împotrivire.

Astfel cu fata se supune.

Odată ajuns în cămăruța ei, Webster se duce la fereastră şi o deschide, apoi se pleacă mult în afară. E o noapte cu cerul limpede iluminat de strălucirea palidă a lunii şi de sclipirea stelelor, o noapte tipic mexicană, în care se simte cumva şi răsuflarea uscată a deşertului din apropiere.

Elma vine lângă el.

— Şi-acum? Întrebarea ascunde prost disperarea ei. Fata continuă: Bert va fi îndată aici şi-atunci... Oare n-ar fi mai bine să zăvorăsc uşa? Da’ ce rost ar avea? Webster, n-avem nici o şansă.

— Ba da, răspunde el. Ți-am spus doar că am un partener. Sunt convins că nu m-a scăpat din ochi, deşi n-am intrat împreună în oraş şi...

Se întrerupe şi se mai pleacă o dată în afară.

De după colțul clădirii îşi face apariția un bărbat care intră în grădină şi priveşte spre geamul deschis.

Este Dutch Saunders care spune cu jumătate de voce:

— Peste trei sau patru minute voi fi cu caii la răscruce. E bine aşa?

— O.K., răspunde Webster Leehill şi se întoarce spre Elma. N-ai cum să stai în şa cu rochişoara asta, fetiță. N-ai altceva de îmbrăcat?

— Nu, vine răspunsul fetii, nimic ce se poate purta călare. Nici una din fetele de aici nu avem aşa ceva în cameră. Nici cu pantofii ăştia nu s-ar putea face mai mult de o milă pe jos. Îşi saltă tivul rochiței verde de mătase, care, sus, mai mult dezvăluie decât să ascundă ceva. Tânărul vede un pantof mititel cu toc înalt – şi mai vede forma frumoasă a piciorului.

— Mă rog, o să fim noi în stare să găsim ceva potrivit. Ne descurcăm noi. Acum trebuie să încerci să te laşi în jos pe lângă peretele casei. O să te ajut şi eu. Nu trebuie să-ți fie teamă. Nu-i greu deloc.

— Aşa-i, răspunde Elma. Asta am constatat şi eu chiar de la început. Dar la ce mi-ar fi ajutat, dacă aş fi făcut-o.

— Acum însă merită, insistă el. Şi continuă, accentuând: Tu eşti o fată dintr-un ranch singuratic care se află între dealuri. Cred că ai fost crescută aproape băieteşte. N-ai decât să-ți aminteşti acum de asta şi s-o arăți. Trebuie să lupți, *sister.* Trebuie să lupți împotriva tuturor mizeriilor şi necazurilor vieții!

Fata dă din cap hotărâtă, îşi muşcă febrilă buza de jos şi arată către uşa tot nezăvorâtă încă.

— Îndată trebuie să apară Bert, spune ea. E mare, blond şi...

Dar trebuie să se oprească aici.

Fiindcă uşa se deschide cu violență.

Şi lasă să intre bărbatul pe care tocmai încercase să-l descrie mai amănunțit. Pare a fi furios şi nerăbdător – arată întocmai aşa ca o persoană hotărâtă să termine un lucru plicticos.

Oferă o imagine splendidă. E într-adevăr unul dintre flăcăii aceia blonzi şi cu ochii albaştri, care ştie să zâmbească luminos şi să abordeze întotdeauna un aer victorios – imaginea standard a tipului de care se îndrăgosteşte pe loc aproape orice fiică a Evei.

Poate doar că avusese parte în ultima vreme de prea puțină mişcare şi de prea multă mâncare bună. Fiindcă pare puțin cam prea grăsuliu, fiind desigur pe drumul cel mai sigur de a ajunge obez de-a binelea. Prin contrast cu ei, Webster Leehill – deşi la fel de înalt – pare puțin cam prea firav, prea uscățiv.

Bărbatul face un gest spre Elma şi i se adresează mânios:

— Ai înnebunit? Coboară imediat la mr. Dowdell şi cere-ți scuze. Şi după aceea nu uita să fi deosebit de drăguță cu el. Hai, valea! Iar tu rândaşule, dacă îndrăzneşti doar să atingi Coltul, eşti un om mort. Afară! Afară de aici! Şi părăseşti îndată oraşul! Asta-i un ordin! Nu ştiu ce mă opreşte să nu te jupoi de un rând de piele, băiete! Ieşi, că altfel…

Se dă la o parte, pentru a elibera drumul spre uşă.

Şi Webster spune resemnat:

— Yes, Sir! Dar de ce vă mâniați atât de tare? N-am vrut decât s-o suflu pe duduia de față lui *sugar-daddy*[14] ăla. Şi care-i baiul?

Şi când întreba asta, aproape că a trecut deja de Matthews.

Înainte ca omul să poată articula răspunsul, Webster îi arătă cât de rapid poate fi un flăcău uscățiv: la fel de rapid ca un linx când se năpusteşte asupra unui câine de vânătoare ce s-a îngrăşat prea tare.

În vreme ce tânărul pivotează în jurul axei sale, uşor ghemuit, stânga sa loveşte zona ficatului adversarului cu tăria unui baros. Bine înfipt pe picioare, corpul i s-a rotit, de fapt doar din şold, iar întreaga sa forță parcă s-a adunat în pumnul necruțător.

E o lovitură foarte exactă, care are efectul izbiturii unei copite. Nici nu e nevoie de mai mult. Lupta s-a şi terminat.

Dar de vină este şi ficatul lui Bert Matthews. Se pare că excesul de băutură l-a afectat destul de mult.

Omul cade în genunchi, se ține cu mâinile de partea dreaptă şi geme ca unu-l care trage să moară.

Tânărul închide uşa şi de data asta pune şi zăvorul.

Elma se află tot lângă fereastră şi se zgâieşte la Matthews.

Apoi îşi îndreaptă privirea admirativ spre Webster, se mai minunează o clipă şi îi cere cu un ton pătimaş:

---

[14] *Sugar-daddy* – Bărbat mai în vârstă, amator de partenere tinere.

— Mai plesneşte-l, frăţioare. Atinge-l ca lumea pe feciorul ăsta de câine. Termină-l pentru totdeauna! Haide, să apuc să văd şi eu una ca asta!

Nu vorbeşte deloc tare, mai degrabă ai zice că e un fel de şoaptă. Dar e încărcată cu atâta amar, cu atâta disperare! În ea se strecoară totuşi şi o umbră de nădejde într-o posibilă salvare.

— Sigur că da, spune Webster Leehill, e un lucru pe care oricum trebuie să-l fac, altminteri avansul nostru n-ar fi destul de mare.

Se apropie de Matthews care, ghemuit pe jos continuă să geamă jalnic şi-l izbeşte lateral cu genunchiul în porţiunea cuprinsă între ureche şi bărbie. Individul cade într-o rână şi nu se mai clinteşte.

Tânărul dă din cap către Elma în semn că totul e în regulă şi spune, arătând spre pat:

— După ce înnod cearceafurile astea, mă las eu mai întâi în jos. Pe urmă faci şi tu la fel ca mine. La nevoie te ajut.

Fata nu pare să-l audă. Iese din nemişcarea ei, ajunge lângă individul leşinat şi, aplecându-se, scoate un Colt mic dintr-un toc pe care acesta îl avea plasat sub braţ.

Apoi ţinteşte asupra lui Matthews.

Webster intervine cu calm şi blândeţe:

— Nu o face, *sis* – nu o face. Nu merită un nenorocit din ăsta să-ţi sărezi sufletul cu el. Lasă-l în plata Domnului! Hai să mergem!

Ea mai ezită puţin, continuând să-şi ţintească arma asupra individului inconştient.

Apoi Coltul începe parcă să devină mai greu. Mâna coboară, fără să dea drumul revolverului. Fata îşi saltă brusc rochia deasupra genunchilor şi îşi vâră arma între jartiera cea lată, colorată în negru şi picior.

După asta dă din cap spre tânăr.

— Da, hai să mergem. Du-mă acasă, Webster, N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine.

CAPITOLUL IV
... DIN NOU ACASĂ

1.

Ajunşi în stradă, cei doi îl zăresc pe Dutch Saunders care-i aşteaptă cu trei cai. De îndată ce pătrunsese în oraş, se îngrijise să mai facă rost de încă un animal. Tăcuţi, încalecă tustrei.

— Bravo, Webster, ai fost nemaipomenit, spune pistolarul înainte de a da pinteni calului. Apoi adăugă: Am cumpărat câteva veşminte pentru dumneata, Elma. Mi-am dat seama că n-o să ai lucruri potrivite pentru drumul care te

aşteaptă. Ei, ortacule, ce avans crezi că vom avea asupra urmăritorilor?

— Ceva mai puțin de-o jumătate de oră, răspunde tânărul. După asta o să înceapă să-l caute pe acest Bert Matthews. Cred că omul a fost obligat să se ridice de la masa de joc. Şi oamenii care joacă pocher, n-au răbdare să aştepte prea mult...

Cei trei îşi îndeamnă animalele, o iau în lungul străzii, ajung la marginea oraşului şi pornesc spre miazănoapte.

2.

În vreme ce arşița amiezii îşi tremură undele peste pământul calcinat, cei doi pistolari şi cu fata, oprindu-se în trecătoare, undeva la cumpăna apelor, privesc înapoi, la urmăritorii lor.

Nu poate fi vorba de altcineva, decât de o parte din faimoşii bandoleros[15] mexicani – acoliți ai cumplitului Benito Montoya – cu ajutorul cărora, individul supranumit El Tigre terorizează ținuturile limitrofe pustiului Sonora.

Bert Matthews a făcut deci apel la ajutorul care i se cuvine – nu trebuie uitat că jumătate din veniturile realizate de el şi de fata lui au fost cedate banditului mexican, dându-i dreptul la o protecție, care, iată, trebuie să-şi dovedească eficiența.

Lupii lui Montoya urmează să-i dea satisfacție „partenerului de afaceri" ai şefului lor, lichidându-i pe răpitori şi aducând-o înapoi pe Elma Frobacker, pe cea care cutezase să evadeze din Agua Fria şi care constituia astfel un exemplu primejdios pentru celelalte „pensionare" ale deocheatului varieteu.

Tânăra e echipată acum în veşmintele unui mexican, deci cu cizme, pantaloni, cămaşă şi pălărie. Răposatul a fost cam mare, dar hainele astea sunt totuşi mai potrivite cu împrejurările decât fleacul acela de rochiță în care o prinsese începutul acestei aventuri.

Razele incandescente ale soarelui, răsfrânte fără încetare de stâncile din jur, i-ar îi preschimbat de mult fața, umerii şi brațele într-o rană vie, dând-o pradă insolației.

Tânăra se ține bine. Cei doi recunosc în sinea lor că Elma face o figură bună în şea. Dar aşa ceva nu e de mirare în cazul copilei care a fost crescută aproape ca un băiat, în ranchul singuratic dintre dealuri.

Cei doi numără o duzină de urmăritori.

Saunders şi Leehill schimbă o privire.

Nu este nevoie de prea multe vorbe pentru a recunoaşte că recompensa de o mie de dolari va mai cere în curând şi alte eforturi, mult mai primejdioase decât cele de până acum.

Dar pistolarul mai vârstnic – ca şi cum ar fi reuşit să citească gândurile

[15] *Bandoleros* – Bandiți.

flăcăului – dă din cap şi spune aproape tărăgănat:

— Acum e rândul meu, prietene. Voi doi trebuie să plecaţi mai departe. Îi voi ține locului până la asfințit, Haide, nu mai staţi! De la Agua Fria încolo cunoaşte Elma drumul. Aşa-i, miss[16]?

Fata dă din cap afirmativ.

— Şi trebuie să vă mulțumesc, spune ea. Dar nici măcar nu vă ştiu numele, mister.

— E Dutch Saunders, murmură tânărul.

— Dar vă asemănaţi tare mult... parcă aţi fi fraţi... e drept, de cu totul altă vârstă, dar totuşi fraţi...

— Într-un fel chiar şi suntem, răspunde Saunders reținut, Apoi arată spre miazănoapte. Daţi-i drumul!

Webster Leehill se mulțumeşte să dea din cap. Îl priveşte pătrunzător pe partenerul său mai vârstnic şi ştie foarte exact cu ce povară îşi încarcă gunmen-ul umerii.

Nu, nu-i vorba de lupta în sine cu oamenii lui El Tigre. E vorba despre moarte.

Asta-i povara pe care şi-o asumă.

Câteva focuri trase în vânt nu-i vor descuraja pe urmăritori.

Aceşti bandoleros vor trebui ucişi – sau măcar vreo câțiva dintre ei.

O asemenea răspundere tragică îşi ia acum pistolarul.

Webster de abia realizează în aceste clipe toate implicațiile gestului.

Fiindcă de astă dată nu are loc o confruntare leală, un duel cinstit între adversari de aceeaşi valoare. Aici nu se lichidează cavalereşte un diferend, nu, aici pur şi simplu vor fi împuşcaţi nişte oameni. Va avea loc un fel de execuție.

Dar şi de aşa ceva trebuie să treci, dacă mergi pe drumul ce şi-l asumă un Cavaler al Coltului.

Poate că pe acest drum nu există chiar nimic nobil, nimic bun. Poate că şi noțiunea de duel fair nu-i decât o biată idee neadevărată.

În aceste clipe începe să încolțească în cugetul lui Webster Leehill umbra unei bănuieli, încep să i se deschidă ochii asupra înțelesurilor adevărate, mai greu accesibile.

Dă din cap către Saunders şi ştie că nu mai are ce-i spune. Apoi dă pinteni calului şi pleacă.

Elma îl urmează.

Şi omul cărunt descalecă încetişor. Îşi duce murgul la umbra unei stânci, scoate puşca din scabbard[17], extrage două mâini de gloanțe din cobur şi îşi garniseşte cu ele buzunarele mari ale cămăşii. Îşi ia cu el şi bidonaşul cu apă în vreme ce-şi caută cu privirea o poziție potrivită, care să-i ofere atât un adăpost necesar cât şi un câmp de tragere într-adevăr liber.

După ce-l găseşte, se aşază pe un bolovan şi îşi răsuceşte o țigară. Şi-o

---

[16] *Miss* – Domnişoară.

[17] *Scabbard* – Aici tocul puştii, fixat de şa.

aprinde, fumează şi aşteaptă.

O face cu răbdare.

Şi amărăciunea pe care o stârneşte în el conştiința faptului că va ucide, lasă să apară şi nădejdea vagă că urmăritorii s-ar putea să renunțe, că poate vor abandona…

Deoarece aceşti bandoleros ştiu foarte bine ce-i aşteaptă colo sus, în curmătura îngustă a trecătorii, la cumpăna apelor. Oamenii de elită ai lui El Tigre sunt prea hârsiți pentru a ignora asta.

Totuşi, nu zăbovesc prea mult la capătul pantei. Par să adulmece câteva clipe primejdia, apoi unul dintre ei face un gest decis şi îşi îndeamnă calul să urce poteca străveche şi întortocheată, croită în lungul vremii de către indieni.

Înaintează neîntrerupt, dar ochiul său ager controlează cu grija totul. Şi când ajunge aproape sus, se opreşte şi îşi agită pălăria cu borurile largi – un sombrero tipic mexican.

— Aaaaypyppaaaaay, gringos[18], mă auziți?

Strigătul se izbeşte de pereții stâncoşi şi răsună puternic.

— Te aud, amigo[19], răspunde Saunders, la fel de sonor. Şi aş vrea să-ți dau un sfat prietenesc. Nu încercați să ajungeți până aici, înainte de a se lăsa seara. Rămâneți acolo! Nu încercați! Nu mă siliți să trag în voi. După ce se întunecă, plec oricum de aici. Atunci puteți încerca să mă ajungeți, să-i ajungeți apoi şi pe ceilalți. Ei, sunteți de acord cu propunerea mea?

Omul s-a oprit şi a căzut pe gânduri.

În cele din urmă îşi pune iar pălăria. Mai şovăie o clipă. Apoi i se aude vocea:

— Aaaaayyyy, gringo, să ştii că nu suntem amigos cu tine. Şi în afară de asta, mai suntem şi oamenii lui El Tigre! N-avem cum să ne oprim din pricina unui *gringo.* Tot ținutul ar râde de noi. Îți dai seama de asta, nu-i aşa?

— Da, îmi dau seama – dar să ştii că faceți o prostie, *compadre*[20].

Omul nu-i răspunde, dar în vreme ce-şi răsuceşte calul ca şi cum ar vrea să revină lângă ceilalți, se azvârle cu măiestrie din şa. Îți ține şi puşca în mână şi are intenția să ajungă în spatele câtorva bolovani, înalți de o jumătate de metru, care l-ar putea adăposti de minune.

Puşca lui Saunders tună în acel moment. Lovit, omul se rostogoleşte pe pantă, stârneşte o mică avalanşă de pietre şi rămâne în cele din urmă agățat de un stei.

„Lupii" lui Montoya urlă şi o ploaie de foc se abate asupra stâncilor care-l adăpostesc pe temerarul gunmen.

Într-o clipă şi-au părăsit şeile şi încep, sărind de la o stâncă la alta, să se cațere anevoios pe panta abruptă.

Lupta a început de-a binelea.

---

[18] *Gringo* – Denumire peiorativă dată de mexicani americanilor, yankeu.

[19] *Amigo* – prieten.

[20] *Compadre* – Tovarăş, partener.

Şi dacă Dutch Saunders vrea să oprească această bandă – astfel încât Webster şi cu Elma să prindă un avans într-adevăr substanțial – trebuie să verse sânge şi pe mai departe.

3.

Fata rezistă multă vreme, chiar foarte multă. Tânărul de lângă ea începe s-o admire din ce în ce mai tare. Fiindcă Elma este într-adevăr o luptătoare, care, deocamdată, încă îşi mai biruie adversarul: şaua! Este de-a binelea o luptă, n-ai cum să-i spui altminteri.

Tânăra ştie că unul din cei doi salvatori ai ei a rămas în urmă; pentru a-i împiedica pe bandiții lui El Tigre să-i ajungă şi că din pricina asta va fi moarte de om. Iar dacă toate acestea trebuiau să-aibă vreun rost, atunci ea n-avea decât să reziste, să rămână în şaua asta chinuitoare – o milă şi încă una – în ciuda căldurii toride, a pulberii şi a suferințelor.

N-a mai călărit de mult. Înainte vreme, dealurile din preajma micului ranch o obligaseră să se țină în şa ca o adevărată *cowgirl*[21]. Dar toate astea par a se fi întâmplat acum o mie de ani. Chiar şi ea pare să-aibă o asemenea vârstă.

Fiindcă, acum nu mai există nimic pe lumea asta, nimic, ce-i priveşte pe oameni, care să fie străin. Chiar nimic. Există doar disprețul față de aceştia, dar şi disprețul pe care-l simte față de propria-i persoană.

Dar dorința ei de a supraviețui, chiar şi într-o astfel de lume sordidă, fusese întotdeauna mai mare decât mândria ei, decât respectul de sine. Poate că asta se numea pur şi simplu vitalitate şi ea doar n-o ştia?

Dar un lucru îl ştie foarte bine: nimic nu mai poate fi ca odinioară, fiindcă trebuie să treacă prin infernul acela degradant, umilitor, care i-a răpit nu numai puritatea, dar şi iluziile.

Totuşi îşi doreşte să se salveze. Fiindcă mai are o speranță vagă: că într-o zi va izbuti cumva să *uite,* acolo, în ranch-ul micuț dintre dealuri, să *uite*!

Aşa că face tot ce poate să se mențină în şa, călărind fie în urma lui Webster Leehill, fie alături de el, atunci când cărările sau drumurile o permit.

Şi, câteodată, cei doi se privesc scurt.

După câtva timp ea începe să se întrebe dacă şi tânărul acesta e la fel ca toți ceilalți bărbați. Nu mai vrea să ştie de ei. Se săturase de ei până în vecii vecilor şi, dacă era într-adevăr în stare să-şi tălmăcească simțămintele, înseamnă că-i ura chiar de-a binelea.

Şi totuşi depinde acum întru totul de ajutorul acestui flăcău.

Oare o să-i ceară şi el curând „răsplată”?

Elma ştie de mult că nimic pe lumea asta nu e pe degeaba şi că deseori trebuie să plăteşti câte ceva cât nu face.

---

[21] *Cowgirl* – Femininul de la cowboy (v. cap. III, nota 3).

Chinuindu-se în şa şi muncită de tot felul de gânduri, bagă de seamă că ziua e pe sfârşite.

Soarele, ale cărui văpăi o dogoriseră toată ziua, coborâse destul de mult spre asfințit, undeva în stângă ei, iar umbrele de colo se lungesc acum tot mai mult, se târăsc spre ei, venind dinspre dealuri, venind din râpele adânci şi din albia secată a câte unui râu.

Iar când întunericul aproape că s-a înstăpânit, Webster părăseşte vechea potecă indiană, care acum de-abia mai poate fi recunoscută. Ştie foarte bine că Elma e atât de istovită încât aproape cade de pe cal. Fata nu mai poate.

Pătrund în albia unui *arroyo*[22], pe care o urmăresc câtva timp spre răsărit.

Caii osteniți se înviorează brusc. Încep să se grăbească de la sine. Webster Leehill ştie îndată ce va să însemne asta: apă!

Undeva, înaintea lor, se găseşte apă.

Şi, într-adevăr, acest *arroyo*, oricât de sec ar fi acum, dă într-un fel de adâncitură, care aproape că are dimensiunile unei văi mai mici.

Iar în fața lor, lucru, care încă se mai poate recunoaşte în lumina puțină a înserării, se găseşte un lac mic. Desigur că nu-i alimentat doar de râuşorul sec acum, care cu ocazia, rarelor ploi duce şi apă. Nu, lacul are şi nişte izvoare subterane.

Şi când ajung la marginea apei. Elmei îi scapă un sunet ciudat.

Nu este doar suspinul izbăvirii – nu; mai există şi altceva în el.

Şi fata, lunecă de pe cal, în întunericul care a devenit aproape deplin; Webster mai multe ghiceşte decât vede că ea îşi leapădă hainele. Şi apoi aude cum scoțând un strigăt, se aruncă în apă. Da, o face într-un fel de îți vine să crezi că vrea să se înece.

Curând însă începe să se bălăcească.

Caii şi-au cufundat şi ei boturile în apă şi el, Webster, s-a culcat pe burtă la marginea lacului. Apa nu e prea rece – se mai simte în ea căldura de peste zi – e deci tocmai bună pentru baie şi de lucrul ăsta au mare nevoie.

Tânărul se ridică de acolo, face câțiva paşi se aşază pe mal. Ascultă; zgomotele pe care le face Elma, Fiindcă întunericul e destul de accentuat, acum, la, această oră de început a nopții – mai ales că o uşoară ceață, un soi de abur, acoperă deocamdată cerul – n-o poate desluşi decât cu greu.

După câtva timp o întreabă liniştit.

— E plăcut, nu-i aşa?

Răspunsul, e, deocamdată, un fel de suspin adânc, aproape un geamăt şi Webster înțelege că Elma plânge. De-abia ceva mai târziu fata e în stare să spună cu vocea sugrumată:

— Da, e plăcut şi face bine după drumul acesta prin arşiță şi pulbere, după drumul acesta infernal face într-adevăr bine. Dar nu reuşeşte decât să îndepărteze praful şi să răcorească – nimic mai mult. Nu poate să le spele pe

[22] *Arroyo* – Râu cu albia seacă.

toate. Damned[23], cred că doar focul iadului va reuşi să mă scape de tot răul Webster, apa nu poate decât să spele murdăria obişnuită – atâta tot.

Flăcăul înțelege despre ce-i vorba.

Elma ştie că i-a fost întinat şi sufletul.

După câtva timp, Webster reia discuția:

— Elma, în viața fiecărui om există nişte întâmplări nefericite, care ajung ca mai târziu să fie uitate, aşa cum se întâmplă cu visele urâte. Timpul vindecă odată şi odată chiar şi rănile cele mai adânci. Trebuia doar să ştii să aştepți, să ştii să rezişti. Ce ai să-ți reproşezi? Că ți-a căzut cu tronc un individ care arată într-adevăr seducător, că ai crezut în el şi că totuşi dragostea ta de viață a precumpănit, când ți-ai dat seama care-i adevărul? Dacă ai fi fost laşă şi slabă, atunci ți-ai fi luat viața, poate. Dar ai sperat în timpuri mai bune, ai sperat într-o şansă. Şi ea s-a ivit. Aşa că n-ai decât să te foloseşti de ea. De fapt, ce anume îți reproşezi?

Câtva timp nu se aude decât clipocitul apei.

Într-un târziu, fata întreabă:

— Webster, câți ani ai tu? Cum de cunoşti atât de bine asemenea lucruri?

— Am douăzeci şi unu, răspunde el. Dar aproape cinci din ei înseamnă războiul, aşa că…

— Şi eu împlinesc luna viitoare douăzeci. Poate că am să uit toate astea cândva, dar atunci voi fi bătrână. Şi poate că făptura mea lăuntrică, poate că sinea mea e de pe acum cea a unei femei bătrâne.

— Nu, o contrazice el.

După asta se ridică, începe să caute nişte vreascuri şi aprinde un foc. Trebuie să se îngrijească şi de caii lor, mai trebuie pregătită şi cina. Ştie că Dutch Saunders a reuşit să-i oprească locului pe urmăritori. Avansul lor e substanțial. Elma va avea timp să se odihnească, tot aşa şi animalele.

Câți bandoleros va fi trebuit Saunders să ucidă între timp?

Se întrebă asta şi încă o dată realizează ce a luat asupra lui vârstnicul *gunmen.*

Elma iese din apa, după ce sâmburele de lumină al focului începe să pâlpâie în noaptea care s-a lăsat acum de-a binelea.

Fata e goală.

Webster aduce o pătură pe care o ține astfel încât Elma se poată înveli cu ea, aşa cum ai face cu o mantie.

Tânăra şovăie o clipa. Apoi ia pătura şi, după ce se înfăşoară în ea până la bărbie, se întoarce spre flăcău.

Între timp, cerul s-a limpezit. Luna şi stelele strălucesc.

Lumina aştrilor şi reflexele focului îi dau posibilitatea fetei să-l privească atent pe tânăr.

— Cavaler al Coltului, nu?! spune ea. Da, uneori am auzit cuvintele astea,

[23] *Damned* – Blestem, afurisenie.

când cowboyii îşi povesteau seara, la focul de tabără, legende vechi. Webster, tu eşti un astfel de cavaler, dintr-o stirpe despre care se spune că aproape a dispărut?

— Încerc să fiu unul, murmură el. Poți să fii sigură că ştiu să mă port în astfel de împrejurări. Nu trebuie să-ți fie teamă de mine.

Fata continuă să rămână locului. Privirea ei țintuieşte întrebătoare ochii limpezi ai tânărului, care se pot desluşi acum foarte bine sub borul pălăriei, contrastând cu chipul său întunecat.

De-abia după un răstimp se aude şoapta Elmei:

— Vai, prietene, nu încerca acum să-mi răvăşeşti părerea despre lumea asta şi oamenii din ea. Doar n-o să mă aduci în stare să mai cred în altcineva decât în mine însămi.

Webster nu răspunde, se răsuceşte, se ocupă de cai şi începe să pregătească un fel de clătite, la care adaugă apoi slănină prăjită. Nu uită să fiarbă şi nişte cafea.

Nu se mai ocupă în nici un fel de Elma.

Dar când vrea să-i întindă farfuria cu mâncare, constată că fata e ghemuită pe jos şi a adormit învelită în pătură, având drept căpătâi una din şei. Oboseala a fost mai puternică decât foamea.

Tânărul rămânând de unul singur şi priveşte tot mereu spre făptura care se odihneşte.

Îşi dă seama că Elmei îi trebuie ceva care să însemne pentru ea un fel de lumină care s-o călăuzească, să o scoată din noaptea deznădejdii. Deocamdată însă trebuie dusă acasă.

Şi poate că tatăl ei, care i-a trimis în lume să-i aducă fata pentru o mie de dolari, poate că el va reuşi să-i dea ceea ce e acum atât de important pentru ea: sprijin, căldură, adăpost şi speranță.

Poate...

4.

Cam pe la amiaza zilei următoare, pe când se odihnesc dincolo de câmpia pe care tocmai o străbătuseră, cei doi scrutează orizontul de la umbra unor stânci. Privesc mai cu seamă spre miazăzi.

Şi, într-adevăr, dintr-acolo se apropie acum un călăreț singuratic. E Dutch Saunders. Singuratic, da, dar fără să pară pierdut în imensitatea ținutului sălbatic, ba dimpotrivă, aparținând cumva acestui mediu, la fel ca tot ceea ce îl înconjoară.

— Sunteți doar parteneri – sau şi prieteni? Sau e ceva aşa... cam ca un frate mai mare? În ce relații sunteți unul cu celălalt?

Elma pune întrebările cu gravitate.

Tânărul reflectează:

— M-a primit în casta celor mari, după ce m-a văzut luptând, vorbeşte el

încetişor, într-un târziu. Eu îl apreciez – mai bine zis, îl venerez. Fiindcă e într-adevăr unul din ultimii Cavaleri ai Coltului, care nu pot fi confundaţi în nici un fel cu pistolarii de mâna a doua, cu aventurierii ambiţioşi care-şi câştigă existenţa mânuindu-şi revolverul mai bine ori mai prost. Aş vrea să ajung ea el.

Ultimele cuvinte aproape că nu se pot auzi.

Şi fata îl priveşte dintr-o parte.

— Da, în noaptea trecută te-ai purtat într-adevăr cavalereşte, zice ea cu glas scăzut. Dar ia spune: confruntările, ucisul – ba chiar şi moartea, crezi că toate acestea sunt aşa cum le spuneţi voi... cavalereşti?

Fata poate observa că Webster e muncit de gânduri şi că încearcă, în aceste clipe, să adâncească o mulţime de lucruri.

După câtva timp priveşte din nou spre călăreţul care se apropia de zor, ba chiar arată spre acesta.

— Priveşte-l, Elma, spune el. Uită-te bine la el. Aşa arată un om pe care-l chemi în ajutor. În ochii mei e un fel de suveran... e... e un rege! Poate să fie mândru de ceea ce face. E imbatabil în luptă dreaptă şi totuşi asta nu i s-a urcat la cap, nu l-a făcut să fie îngâmfat şi fanfaron. E necruţător cu sine însuşi, e loial şi nu comite niciodată un lucru care l-ar face să-şi piardă respectul de sine! E un combatant pentru cei drepţi şi... O, ţi-aş mai putea înşira o mulţime de asemenea lucruri, surioară. Dar cel mai important dintre toate nu trebuie totuşi uitat: e întotdeauna propriul lui stăpân, e liber, e un fel de cavaler rătăcitor care îşi pune la bătaie nu spada, ci Coltul.

Amuţeşte oarecum neputincios, aşa ca şi cum ar fi vrut să explice mult mai bine toate astea şi n-ar fi găsit cuvintele cele mai potrivite.

Elma tace.

Acum ajunge şi Saunders lângă ei. Este rănit la omoplatul drept şi la frunte. Mâneca zdrenţuită e îmbibată cu sânge închegat. Cămaşa desfăcută la piept te lasă să vezi un bandaj, iar sub borul pălăriei se vede altul.

— S-au întors, spune el, înainte de a descăleca. N-or să mai vină încoace. Au renunţat.

— Să ne ocupăm de rănile tale, Dutch? întreabă Webster îngrijorat.

Dar Dutch Saunders râneşte.

— Astea nici nu sunt nişte răni propriu-zise, răspunde el. Nişte ţăndări de piatră. Unul dintre indivizi a tras dintr-o latură în stâncile din preajma mea. Iar schijele alea de piatră m-au zgâriat nitel. Nici nu merită să discutăm. Ei, cum merge, Elma?

— Destul de bine, răspunde ea şi îi susţine privirea.

Omul dă din cap şi lunecă din şa:

— Lăsaţi-mă să dorm un ceas, murmură el, dar nu mai mult. După aia putem pleca mai departe.

5.

Trei zile mai târziu au ajuns la ținta lor. Ranch-ul dintre dealuri.

Tatăl fetii, un bărbat destul de în vârstă, dar care duce la tăvăleală, un tip vânos şi cu pielea, tăbăcită.

Şi cu toate astea, ochii săi sunt umezii atunci când o coboară pe Elma de pe cal şi o ține câtva timp în brațe.

Apoi îi dă drumul şi o răsuceşte cu fața spre casă.

— Haide, curaj, poți să intri, zice el. Totul a rămas la fel ca mai înainte. Vreau să mă mai ocup nițel de oaspeții noştri.

Elma face cum i s-a spus şi după ce-a dispărut în casă, bătrânul Frobacker se apropie de cei doi pistolari şi întreabă răguşit:

— Şi individul ăla? Adică nemernicul de Matthews? Ce-i cu el? Mai trăieşte încă?

Webster Leehill dă din cap afirmativ.

— N-a fost nevoie să-l omorâm, spun ei. Ar fi trebuit s-o facem?

Bătrânul rancher se încruntă.

— Speram aşa ceva, murmură el. Apoi arată spre corral: Cei trei oameni pe care-i am sunt afară, la vitele de pe păşune şi le înfierează. Aşa că trebuie să vă îngrijiți singuri de cai şi…

— Nu, plecăm imediat, de îndată ce primim banii care ni se cuvin, îl întrerupse Saunders liniştit.

Omul tresare.

— O mie de dolari sunt o groază de bani, se plânge el. Şi se pare că voi i-ați câştigat foarte simplu, foarte uşor. Poate că…

— O mie de dolari, nici un cent mai puțin, îi întrerupe iarăşi Saunders.

— Şi dacă nu-i pot plăti? O duceți pe Elma înapoi? Ha! Ha! Ha!

Râde aşa cum o faci când auzi o glumă proastă. Dar întrebarea nu-i deloc aşa ceva Frobacker e un om care o duce destul de greu, ca rancher, între dealurile astea. O mie de dolari sunt o sumă foarte mare pentru el. Da, ar vrea să se tocmească.

Dutch Saunders se apleacă puțin spre el. Şi lovind patul armei, îi spune cu un scrâşnet în voce:

— Omule, cu puşca asta a trebuit să opresc o duzină de urmăritori. Şi când s-au convins că nu-i chip să mai continue, nu mai rămăseseră decât cinci. Tot mai vrei să te tocmeşti?

— Nu, nu, nu, îngaimă rancherul. V-aduc banii îndată.

Pleacă, intră în casă şi, puțin mai târziu, aduce dolarii. Îi întinde lui Saunders.

— Mulțumesc, spuse el, se întoarce, face câțiva paşi şi se mai opreşte totuşi odată.

Peste umăr se uită spre Leehill.

— Tinere, Elma mă roagă să-ți transmit că poți trece oricând pe aici.

Oricând!

Apoi se îndreaptă spre casă, din pragul căreia Elma le face semne cu mâna.

Cei doi călăreți răspund la fel şi îşi răsucesc apoi caii.

Pleacă.

Drumul de Cavaleri ai Coltului îi va duce undeva. Asta este sigur.

Fiindcă lui Dutch Saunders nu-i ajung încă banii.

Şi Webster Leehill este de-abia la începutul acestui drum.

Va urma...

Éric Loutte
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 3

OPERATION NEXUS ONE

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

OPERATION NEXUS ONE

AFGANISTAN, OCTOMBRIE 2008... UN SATELIT MILITAR FRANCEZ DOTAT CU UN PROCESOR CUANTIC ULTRA-SECRET, CU NUME DE COD „NEXUS ONE", SE PRĂBUȘEȘTE UNDEVA ÎN REGIUNEA HINDU KUSH, MASIV MUNTOS AFLAT LA INTERSECȚIA FRONTIERELOR DINTRE AFGANISTAN, KASHMIR ȘI CHINA. DETAȘAMENTUL AIR FORCE STAȚIONAT ÎN KYRGYZSTAN ESTE ÎN ALERTĂ: PROCESORUL CUANTIC TREBUIE RECUPERAT CU ORICE PREȚ SAU DISTRUS ÎNAINTE CA VREO PUTERE STRĂINĂ SĂ PUNĂ MÂNA PE EL, CEEA CE AR FI DEZASTRUOS PENTRU VIITORUL SPAȚIULUI MILITAR FRANCEZ. DIN NEFERICIRE, TALIBANII AU RECUPERAT EPAVA SATELITULUI. SERVICIUL SECRET FRANCEZ A INTERCEPTAT UN MESAJ CE FĂCEA LEGĂTURA DINTRE EI ȘI ANATOLI GURCHEV, UNUL DINTRE CEI MAI MARI TRAFICANȚI DE ARME DIN LUME, CĂRUIA AU DECIS SĂ I-L VÂNDĂ. DATĂ FIIND IMPORTANȚA FINANCIARĂ A TRANZAȚIEI, GURCHEV SE HOTĂRĂȘTE SĂ FOLOSEASCĂ ORICE MIJLOACE AFLATE LA DISPOZIȚIA SA PENTRU A RECUPERA PROCESORUL.
PENTRU TOM NOLANE, JESSICA NATE ȘI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE, OBLIGAȚI SĂ OPEREZE ÎNTR-UN TEREN CU POTENȚIAL MARE DE PERICOL PRIN ATAC SOL-AER, ÎNCEPE CURSA CONTRA-CRONOMETRU...

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

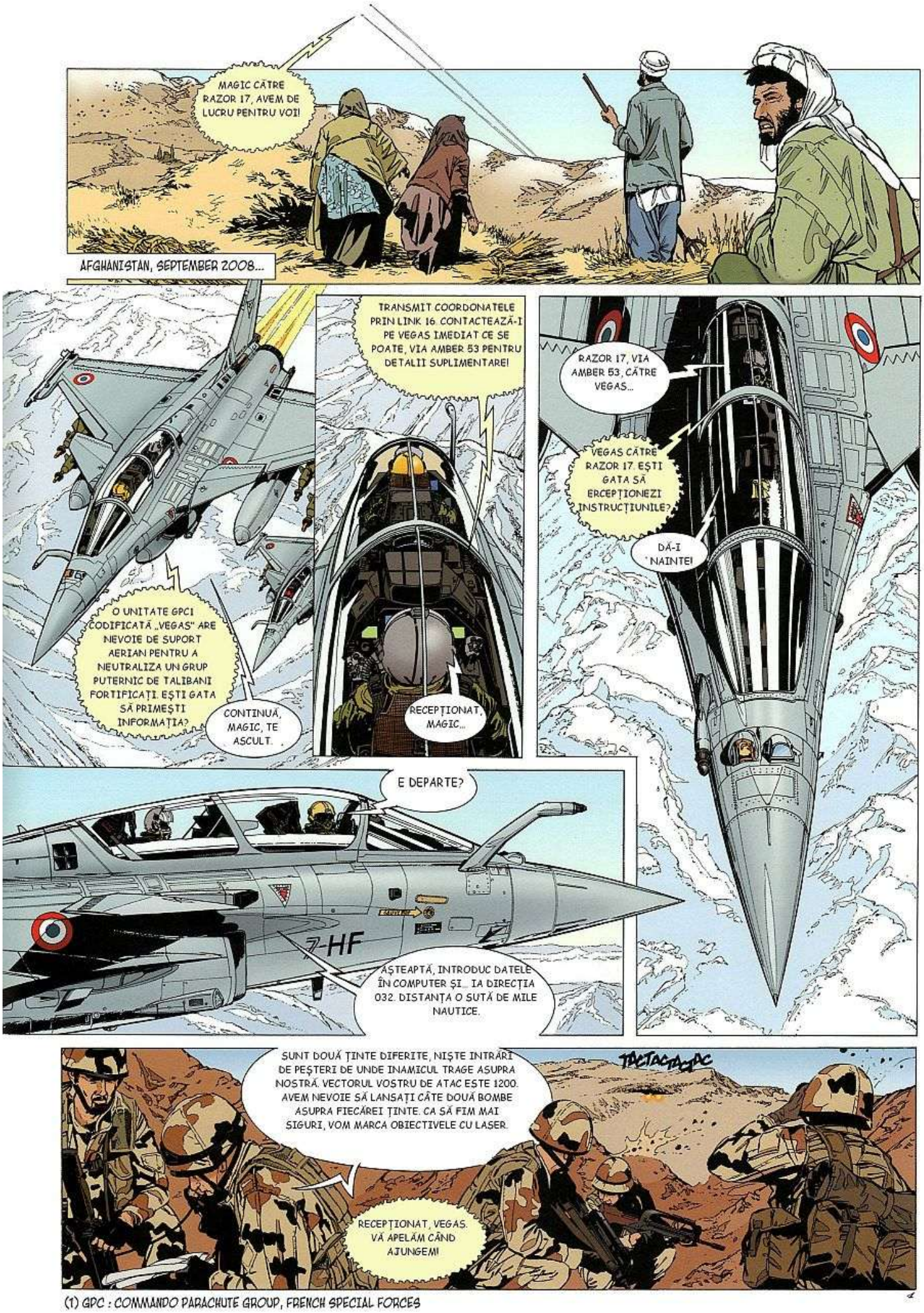
MAGIC CĂTRE RAZOR 17, AVEM DE LUCRU PENTRU VOI!
AFGHANISTAN, SEPTEMBER 2008...
O UNITATE GPC1 CODIFICATĂ „VEGAS" ARE NEVOIE DE SUPORT AERIAN PENTRU A NEUTRALIZA UN GRUP PUTERNIC DE TALIBANI FORTIFICAȚI. EȘTI GATA SĂ PRIMEȘTI INFORMAȚIA?
CONTINUĂ, MAGIC, TE ASCULT.
TRANSMIT COORDONATELE PRIN LINK 16. CONTACTEAZĂ-I PE VEGAS IMEDIAT CE SE POATE, VIA AMBER 53 PENTRU DETALII SUPLIMENTARE!
RECEPȚIONAT, MAGIC...
RAZOR 17, VIA AMBER 53, CĂTRE VEGAS...
VEGAS CĂTRE RAZOR 17. EȘTI GATA SĂ ERCEPȚIONEZI INSTRUCȚIUNILE?
DĂ-I NAINTE!
E DEPARTE?
AȘTEAPTĂ, INTRODUC DATELE ÎN COMPUTER ȘI... IA DIRECȚIA 032. DISTANȚA O SUTĂ DE MILE NAUTICE.
SUNT DOUĂ ȚINTE DIFERITE, NIȘTE INTRĂRI DE PEȘTERI DE UNDE INAMICUL TRAGE ASUPRA NOASTRĂ. VECTORUL VOSTRU DE ATAC ESTE 1200. AVEM NEVOIE SĂ LANSAȚI CÂTE DOUĂ BOMBE ASUPRA FIECĂREI ȚINTE. CA SĂ FIM MAI SIGURI, VOM MARCA OBIECTIVELE CU LASER.
TACTACTACTAC
RECEPȚIONAT, VEGAS. VĂ APELĂM CÂND AJUNGEM!

(1) GPC : COMMANDO PARACHUTE GROUP, FRENCH SPECIAL FORCES

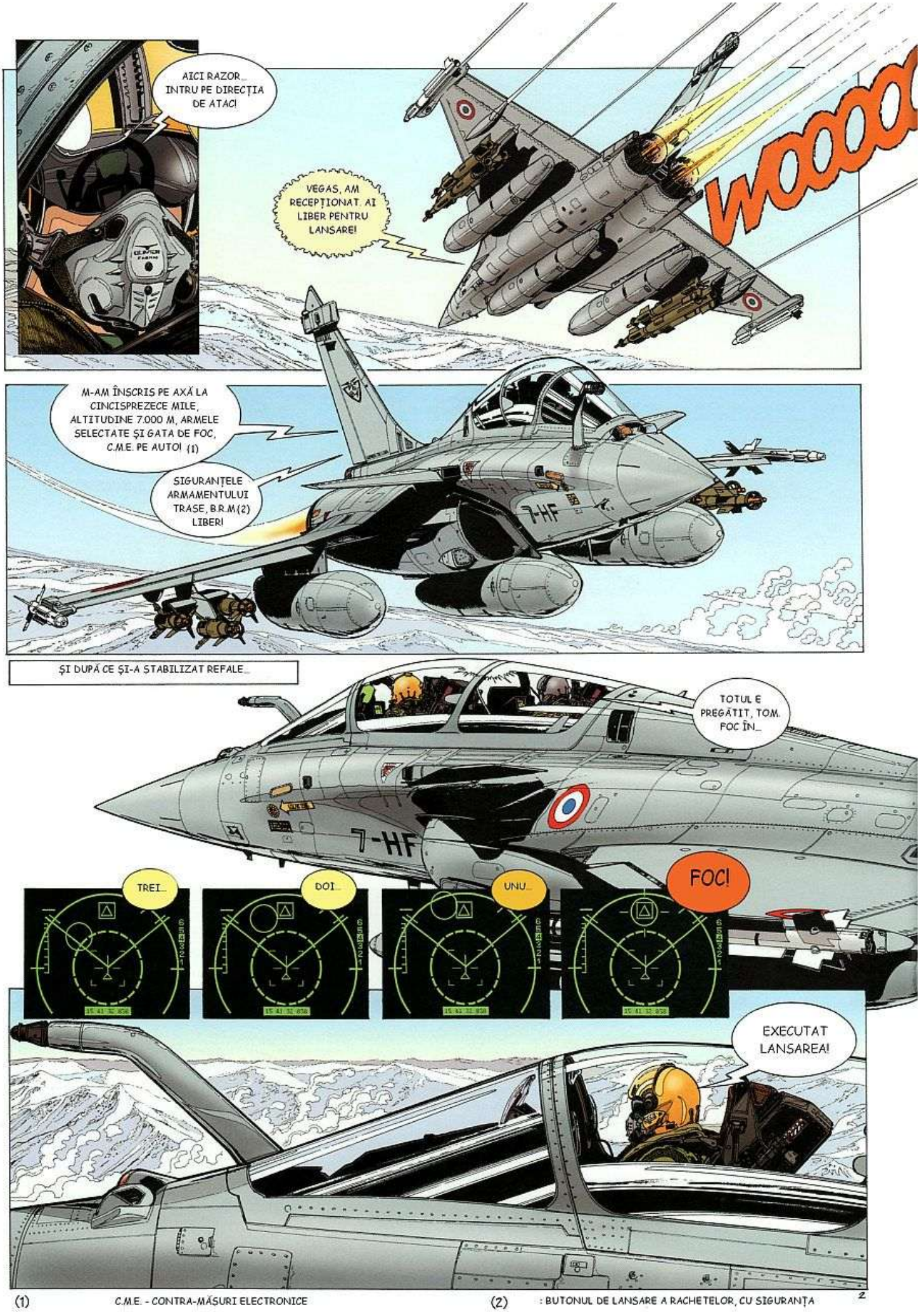
AICI RAZOR... INTRU PE DIRECȚIA DE ATAC!
VEGAS, AM RECEPȚIONAT. AI LIBER PENTRU LANSARE!
WOOOO
M-AM ÎNSCRIS PE AXĂ LA CINCISPREZECE MILE, ALTITUDINE 7.000 M, ARMELE SELECTATE ȘI GATA DE FOC, C.M.E. PE AUTO! (1)
SIGURANȚELE ARMAMENTULUI TRASE, B.R.M.(2) LIBER!
7-HF
ȘI DUPĂ CE ȘI-A STABILIZAT REFALE...
TOTUL E PREGĂTIT, TOM. FOC ÎN...
TREI...
DOI...
UNU...
FOC!
EXECUTAT LANSAREA!

(1) C.M.E. - CONTRA-MĂSURI ELECTRONICE

(2) : BUTONUL DE LANSARE A RACHETELOR, CU SIGURANȚĂ

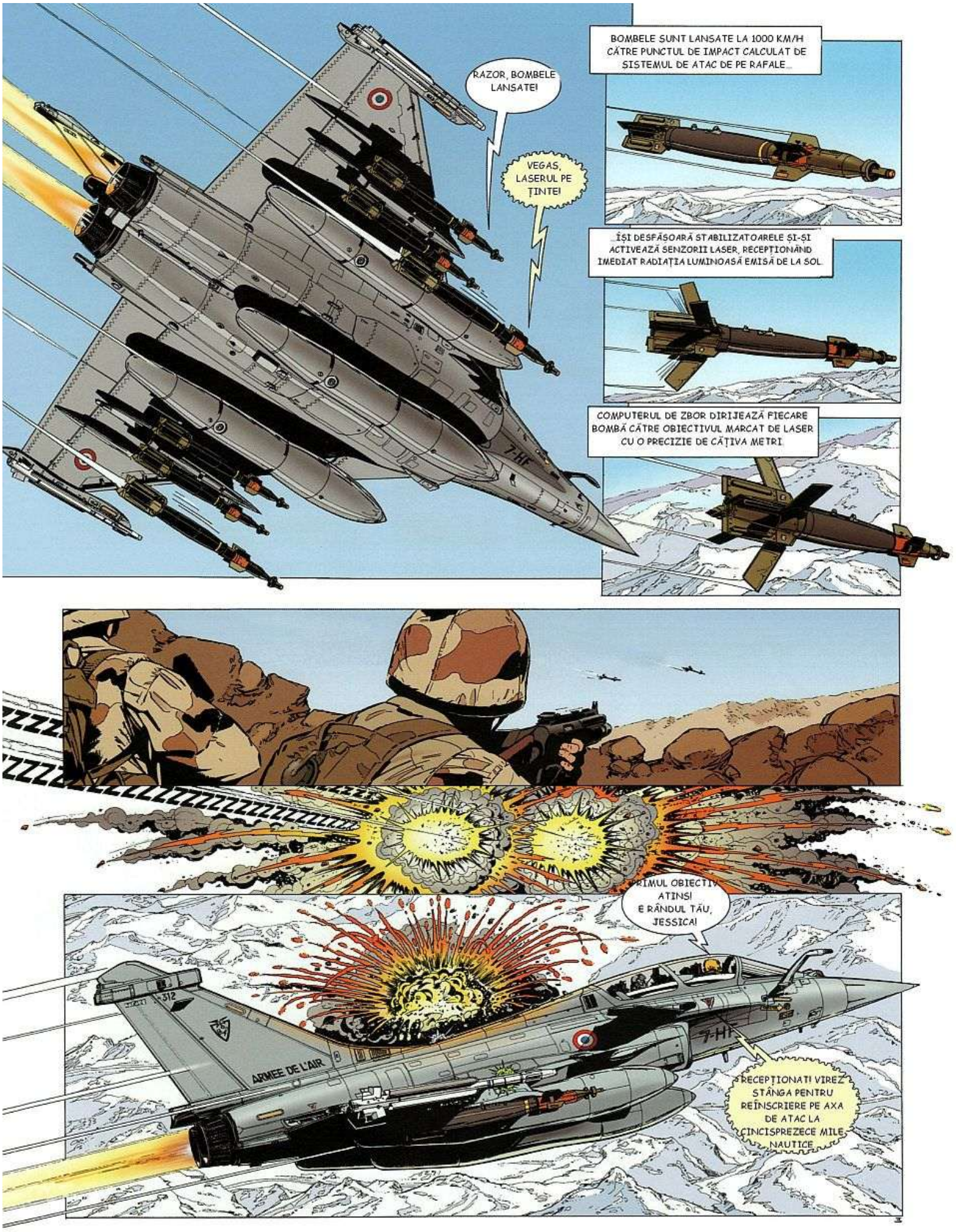
RAZOR, BOMBELE LANSATE!
VEGAS, LASERUL PE ȚINTE!
BOMBELE SUNT LANSATE LA 1000 KM/H CĂTRE PUNCTUL DE IMPACT CALCULAT DE SISTEMUL DE ATAC DE PE RAFALE.
ÎȘI DESFĂȘOARĂ STABILIZATOARELE ȘI-ȘI ACTIVEAZĂ SENZORII LASER, RECEPȚIONÂND IMEDIAT RADIAȚIA LUMINOASĂ EMISĂ DE LA SOL.
COMPUTERUL DE ZBOR DIRIJEAZĂ FIECARE BOMBĂ CĂTRE OBIECTIVUL MARCAT DE LASER CU O PRECIZIE DE CĂȚIVA METRI.
PRIMUL OBIECTIV ATINS! E RÂNDUL TĂU, JESSICA!
RECEPȚIONAT! VIREZ STÂNGA PENTRU REÎNSCRIERE PE AXA DE ATAC LA CINCISPREZECE MILE NAUTICE.
ARMEE DE L'AIR
7-HF

ÎN ACELAȘI TIMP, LA CENTRUL EUROPEAN AL OPERAȚIUNILOR SPAȚIALE DIN DARMSTADT, GERMANIA...
SFINTE DUMNEZEULE! CE-I ASTA?!?
LA CE TE UIȚI, RUDI?
AM UN AVERTISMENT DE LA SATELITUL „HELIOS II C".
A PĂRĂSIT TRAIECTORIA NORMALĂ...
ACEST HELIOS... ESTE NOUL SATELIT MILITAR FRANCEZ DOTAT CU TEHNOLOGIE QUANTUM, NEXUS-I, NU-I AȘA?
DA, DOMNULE. SE PARE CĂ CEVA S-A CIOCNIT DE EL ȘI L-A FĂCUT SĂ IASĂ DE PE ORBITĂ. POATE UN REST DINTR-UN LANSATOR RUSESC SAU O BUCATĂ DIN MIRI?
FOARTE BINE, EXECUTĂ UN OTM (2)!
EI BINE?
DOAMNE, NU RĂSPUNDE LA COMENZI! SATELITUL NU RECEPȚIONEAZĂ ORDINELE. PROBABIL CĂ ANTENA A FOST AVARIATĂ DE ȘOC!
DOMNULE, NEXUS REINTRĂ ÎN ATMOSFERĂ!
AH! FIR-AR SĂ FIE! REPEDE, CALCULEAZĂ TRAIECTORIA! VREAU SĂ ȘTIU CÂT MAI CURÂND PUNCTUL DE IMPACT

(1) NASA A INVENTARIAT PESTE 9800 DE OBIECTE CE ORBITEAZĂ PĂMÂNTUL (RESTURI DE RACHETE, SATELIȚI...) JUMĂTATE FIIND DE PROVENIENȚĂ RUSEASCĂ.

(2) MANEVRE DE CORECTARE A ORBITEI. AJUSTĂRI ALE ORBITEI EXECUTATE DE MICILE MOTOARE DE LA BORDUL SATELITULUI.

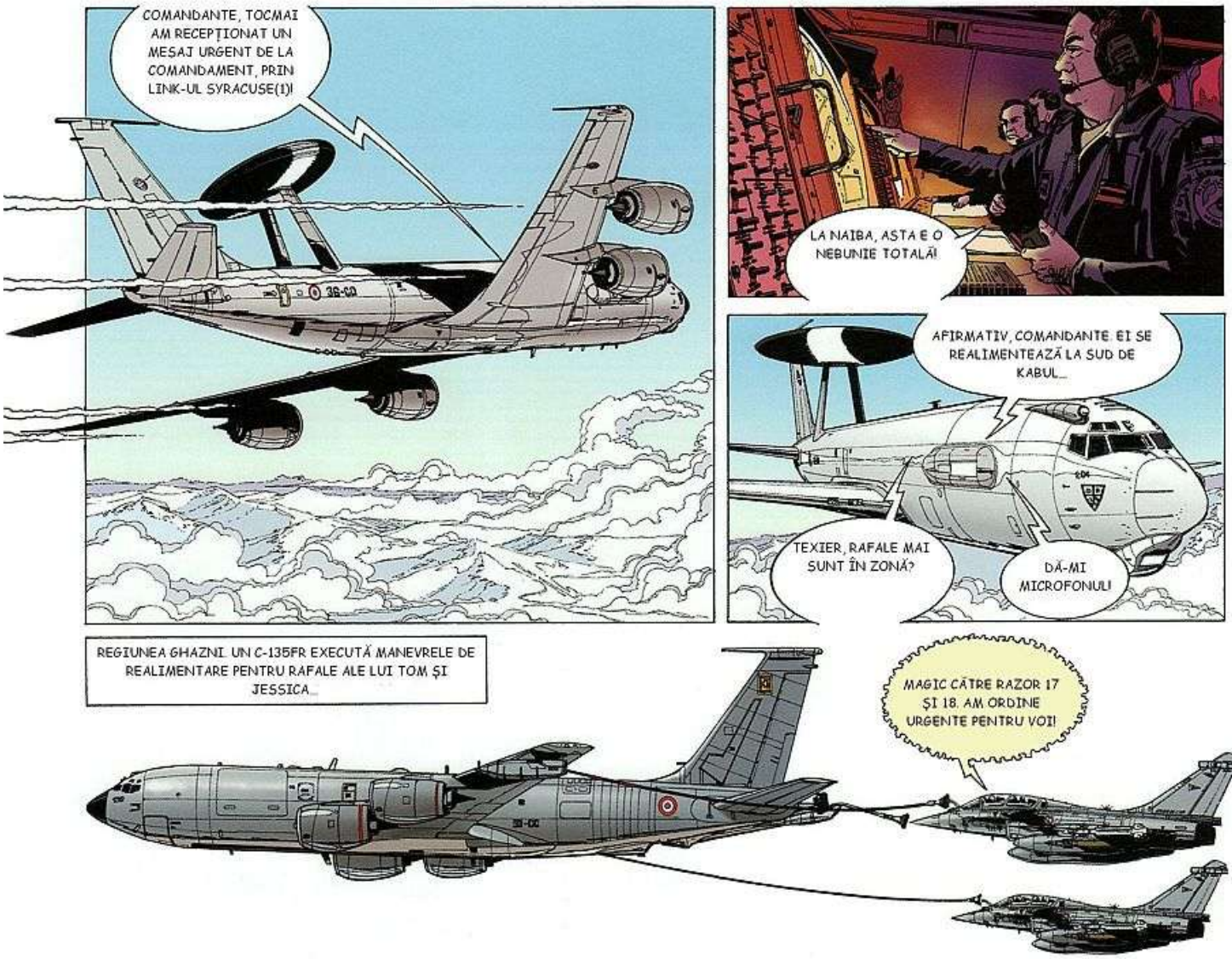
COMANDANTE, TOCMAI AM RECEPȚIONAT UN MESAJ URGENT DE LA COMANDAMENT, PRIN LINK-UL SYRACUSE(1)!
LA NAIBA, ASTA E O NEBUNIE TOTALĂ!
AFIRMATIV, COMANDANTE. EI SE REALIMENTEAZĂ LA SUD DE KABUL...
TEXIER, RAFALE MAI SUNT ÎN ZONĂ?
DĂ-MI MICROFONUL!
REGIUNEA GHAZNI. UN C-135FR EXECUTĂ MANEVRELE DE REALIMENTARE PENTRU RAFALE ALE LUI TOM ȘI JESSICA...
MAGIC CĂTRE RAZOR 17 ȘI 18. AM ORDINE URGENTE PENTRU VOI!
RECEPȚIE, MAGIC!
LUAȚI IMEDIAT DIRECȚIA 040, CU VITEZĂ MAXIMĂ. ZBURAȚI 200 MILE NAUTICE ȘI RĂMÂNEȚI ÎN AȘTEPTARE LA ALTITUDINEA DE 10.000 M. VĂ VOM TRIMITE COORDONATELE PRECISE PRIN LINK 16.
RECEPȚIONAT, MAGIC. NE POȚI SPUNE CEVA DESPRE MISIUNE?
DECONECTARE...
UN SATELIT ESTE GATA SĂ REINTRE ÎN ATMOSFERĂ PESTE CÂTEVA MINUTE. PUNCTUL TERESTRU DE IMPACT SE AFLĂ ÎN MASIVUL MUNTOS HINDU LUSH, LÂNGĂ PISCUL TIRICH MIR.

(1) LECĂTURĂ CRIPTATĂ PRIN SATELITUL MILITAR SYRACUSE 3A.

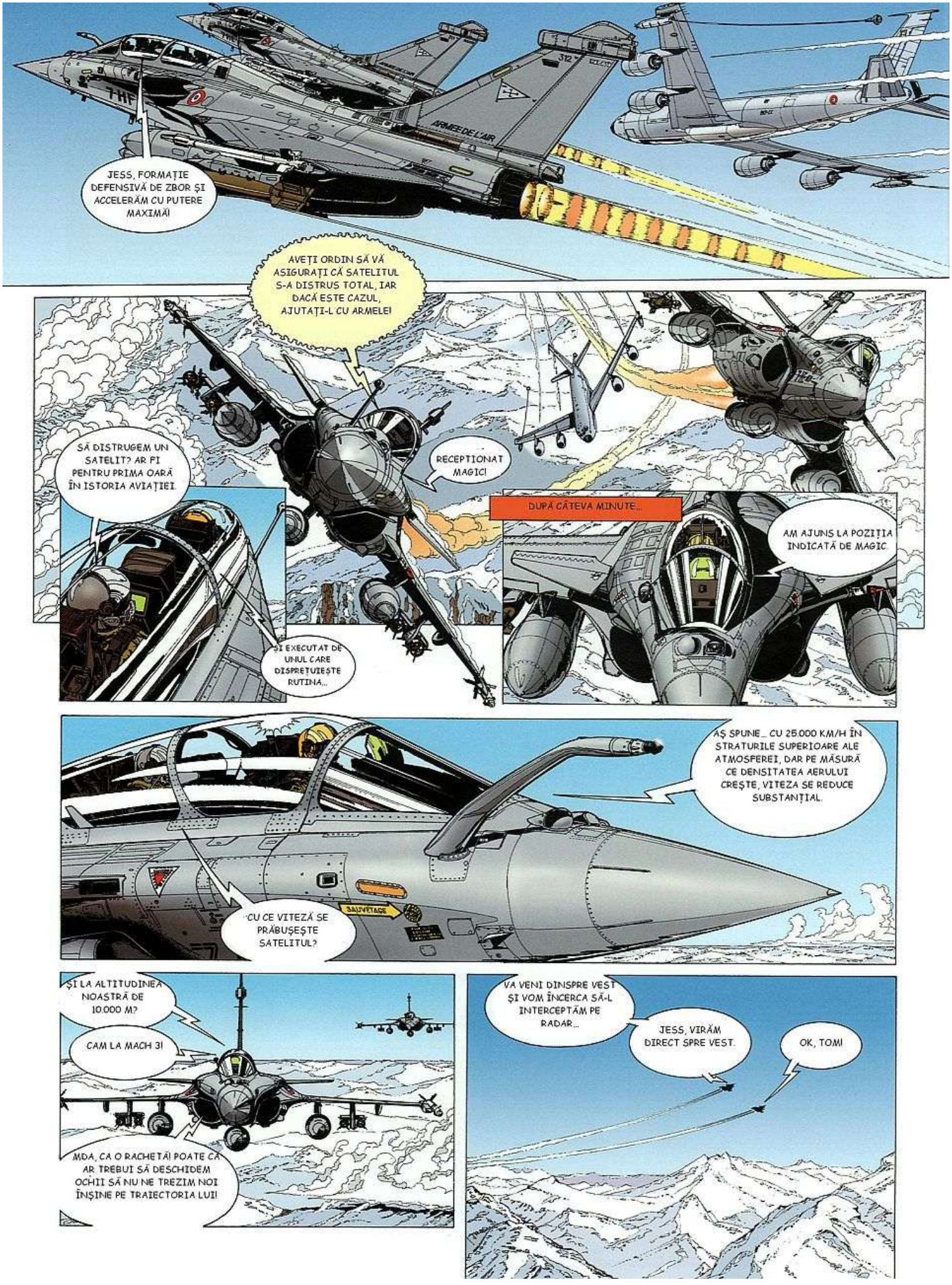
JESS, FORMAȚIE DEFENSIVĂ DE ZBOR ȘI ACCELERĂM CU PUTERE MAXIMĂ!
ARMEE DE L'AIR
AVEȚI ORDIN SĂ VĂ ASIGURAȚI CĂ SATELITUL S-A DISTRUS TOTAL, IAR DACĂ ESTE CAZUL, AJUTAȚI-L CU ARMELE!
SĂ DISTRUGEM UN SATELIT? AR FI PENTRU PRIMA OARĂ ÎN ISTORIA AVIAȚIEI.
RECEPȚIONAT MAGIC!
ȘI EXECUTAT DE UNUL CARE DISPREȚUIEȘTE RUTINA...
DUPĂ CÂTEVA MINUTE...
AM AJUNS LA POZIȚIA INDICATĂ DE MAGIC.
AȘ SPUNE _ CU 25.000 KM/H ÎN STRATURILE SUPERIOARE ALE ATMOSFEREI, DAR PE MĂSURĂ CE DENSITATEA AERULUI CREȘTE, VITEZA SE REDUCE SUBSTANȚIAL.
CU CE VITEZĂ SE PRĂBUȘEȘTE SATELITUL?
SAUVETAGE
ȘI LA ALTITUDINEA NOASTRĂ DE 10.000 M?
CAM LA MACH 3!
MDA, CA O RACHETĂ! POATE CĂ AR TREBUI SĂ DESCHIDEM OCHII SĂ NU NE TREZIM NOI ÎNȘINE PE TRAIECTORIA LUI!
VA VENI DINSPRE VEST ȘI VOM ÎNCERCA SĂ-L INTERCEPTĂM PE RADAR...
JESS, VIRĂM DIRECT SPRE VEST.
OK, TOM!

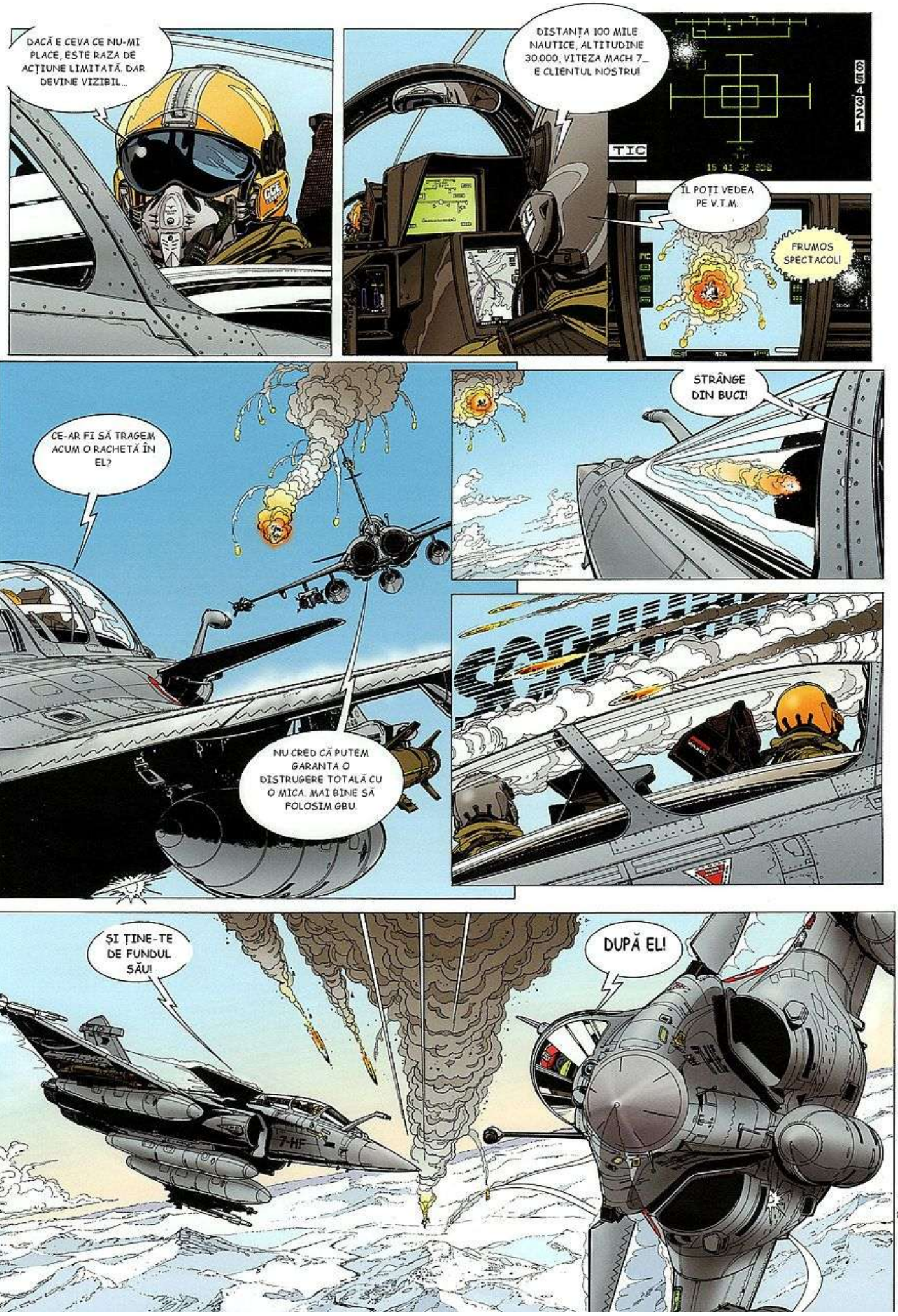
DACĂ E CEVA CE NU-MI PLACE, ESTE RAZA DE ACȚIUNE LIMITATĂ. DAR DEVINE VIZIBIL...
DISTANȚA 100 MILE NAUTICE, ALTITUDINE 30.000, VITEZA MACH 7_ E CLIENTUL NOSTRU!
TIC
IL POȚI VEDEA PE V.T.M.
FRUMOS SPECTACOL!
CE-AR FI SĂ TRAGEM ACUM O RACHETĂ ÎN EL?
NU CRED CĂ PUTEM GARANTA O DISTRUGERE TOTALĂ CU O MICA. MAI BINE SĂ FOLOSIM GBU.
STRÂNGE DIN BUCI!
ȘI ȚINE-TE DE FUNDUL SĂU!
DUPĂ EL!
7-HF

CU POSTCOMBUSTIA ACTIVATĂ, CELE DOUĂ RAFALE S-AU NĂPUSTIT ÎN URMĂRIREA SATELITULUI, CÂND, DEODATĂ...
SHIT! SE ÎNDREAPTĂ CĂTRE UN SAT!!!
BROOOAMM
TOM, ESTE PLIN DE CIVILI, NU PUTEM TRAGE!
AM ÎNȚELES, JESS, NU DESCHIDEM FOCUL!
RAZOR 17 CĂTRE MAGIC. AM VEȘTI PROASTE...

Va Urma

CITITI !

Online sau in format pdf. epub. mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

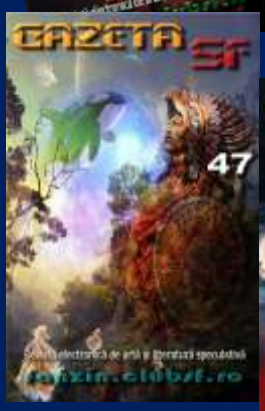

CONVENŢIA NAŢIONALĂ DE FICŢIUNE SPECULATIVĂ ŞI VIITOROLOGIE

18 - 20 septembrie 2015, Observatorul Astronomic - USV

TEROAREA ŞI TERORISMUL ÎN FICŢIUNEA SPECULATIVĂ

Invitaţi de onoare:
Mircea Opriţă şi Alexandru Mironov

ORGANIZATORI:

Cygnus · ARCA SF · USV

Invitaţi speciali:
Cătălin Badea-Gheracostea, George Ceauşu, Cornel Secu, Marian Truţă

ROMCON SUCEAVA-2015

PARTENERI MEDIA: GAZETA SF · HELION · Monitorul de Suceava · OBSERVATOR CULTURAL

Acest proiect este realizat cu sprijinul Primăriei Municipiului Suceava şi al Consiliului Local Suceava.